I. Gündüz
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

HALKIN KURTULUŞU

26 Haziran 1978
400 KURUŞ

115

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

CHP hükümeti yeni çarlara boyun eğdi

"DOSTLUK VE İŞBİRLİĞİ" ANLAŞMASI DEĞİL, YENİ BİR KÖLELİK ANLAŞMASI

Ecevit ile Sovyetler Birliği Başbakanı Kosigin arasında Siyasi Belge imzalandı. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ve ülkemizdeki uşaklarının uzun zamandır beklediği bu kölelik anlaşması, ülkemizde Sovyet yayılmasını hızlandırıyor ve meşrulaştırıyor. "Türkiye Cumhuriyeti ile Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri arasinda iyi komşuluk ve işbirliği ilkeleri siyasal belgesi" adını taşıyan belgenin başlığı dahi Sovyet emperyalist emellerinin gizlenmesi ve şirin gösterilmesi amacını taşıyor.

Bu kölelik belgesinde şunlar yazılı: "İki ülke arasında karşılıklı güven ve işbirliği anlayışını, Birleşmiş Milletler Yasası amaç ve ilkeleri ile Avrupa'da Güvenlik ve İşbirliği Konferansı Sonuç Belgesi ilkelerine ve kurallarına uygun olarak sürdürmek.." Daha ilerde şunlar yazılı: "Bu amaçlar ve ilkeler çerçevesinde ilişkilerini pekiştirmenin gerek bölgelerinde gerek Avrupa'da ve dünyada yumuşama sürecine ve dolayısıyla gerçek barışa katkıda bulunacağı inancını taşıyarak". Daha ilerde, "Yumuşamanın politik, askeri,ekonomik ve insancıl boyutlarının oluşturulması.." ve "Nükleer ve konvansiyonel silahlardaki silahlanma yarışının barış ve yumuşama sürecini tehlikeye düşürdüğü.. göz önünde tutularak kesin ve etkili bir uluslararası denetim altında, genel ve tam silahsızlanmayı amaçlayan girişimleri desteklemek" yazılıyor. Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünyanın dört bir bucağında bağırıp durdukları "yumuşa-

Ecevit, Sovyet yeni çarlarının önüne sürdüğü bütün kölelik belgelerinin altını imzaladı. Türkiye halkı bütün kölelik anlaşmalarını yırtacaktır.

«Siyasi Belge»lerin sonuçları:

Afganistan'dan sonra şimdide Mısır'da Yeni Çarlar bir askeri darbe tezgahlıyor

Rus yeni çarları, Afganistan'dan sonra şimdi de Mısır'da bir askeri darbe tezgahlamak için uğraşıyorlar. Enver Sedat'ın Mısır'ın sosyal-emperyalistlerle olan ilişkilerini kesmesi ve bütünüyle Amerikan emperyalistlerine teslim olmasından sonra, bu ülkede emperyalist çıkarları zedelenen yeni çarlar, tıpkı Afganistan'da olduğu gibi bir askeri darbe ile Mısır'da da hakimiyetlerini sağlamaya bakıyorlar.

Eski Mısır Genel Kurmay Başkanı olan General Sadettin Şazli, Portekiz'de bir açıklama yaparak; "Mısır ordusunun demokrasiyi yeniden kurmak amacıyla yakında Enver Sedat'ı devirebileceğini söyledi.

Şazli ayrıca; "Sedat'ın Sovyetler Birliği ile Mısır'ın ilişkilerini bozmasını" eleştirdi. ve "Mısır'ın silah alması gereken ülkenin Amerika değil, Sovyetler Birliği olması gerektiğini" ekledi.

Sedat'ın son uygulamaları Mısır'da halk içinde yaygın bir muhalefete neden olmakta, Mısır halkının devrimci mücadelesi yükselmektedir. Ançak bu mücadele doğru bir önderlikten yoksundur.

İşte Rus yeni çarları, birçok başka ülkede olduğu gibi, Mısır'da da "sosyalist", "demokrat" maskesi ile bu muhalefeti sömürmeye ve özellikle ordu içindeki güçlerini kullanarak Mısır'da hakimiyetini yeniden

Dev.Sa.7.Sü.5'de

Zindanlar boşalsın Genel Af

1803 SAYILI AF YASASINDA YAŞAM BOYU HÜKÜMLÜLER ALEYHİNDEKİ EŞİTSİZLİK DÜZELTİLMELİDİR.

CEZAEVLERİNDE MÜCADELE SÜRÜYOR.

GENEL AF HALKIN TALEBİDİR.

HALK HAKLARINI SÖKE SÖKE ALIYOR

CEZAEVLERİNDE ÇALIŞTIRILAN MAHKUMLARIN İŞGÜCÜ BURJUVAZİ İÇİN BİR SÖMÜRÜ KAYNAĞI OLAMAZ.

YAZISI 6. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Dostluk mu, emperyalist hegemonyacılık mı?

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının çıkarlarına taban tabana zıt, bir kölelik anlaşması olan "Siyasi Belge"nin Moskova'da imzalandığı şu sıralarda, Rus uşağı revizyonistler bu gerçeği örtbas edebilmek üzere yoğun bir faaliyet içindeler. Reformistler,sözde "demokrat" köşe yazarları, bunca olaydan sonra hâlâ gerçeği görememiş olan aydınlar vb. de onlara yardımda kusur etmiyorlar.

Bir "dostluk" yaygarasıdır gidiyor. "Büyük sosyalist ülkenin tarihi dostluğundan" demvuruluyor. "Lenin ile Mustafa Kemal'in dostluğundan" bahsediliyor. Buna uygun karikatürler çiziliyor. Hamarat köşe yazarları bu tarihi dostluğun nasıl gelişmiş olduğunu anlatmaya koyuluyorlar.

Bütün bunlar tarihin kaba bir çarpıtılmasından, tarihin katledilmesinden başka hiç bir anlam taşımıyor.

Gerçekten de Sovyetler Birliği, geçmişte bütün dünya işçilerinin ve ezilen halklarının olduğu gibi Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının en büyük dostuydu. Çünkü o zaman Sovyetler Birliği, bir sosyalist ülke, işçi sınıfının iktidarda olduğu bir ülke idi. Lenin ve Stalin bütün dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına yol gösteren öğretmenler, ışıklı rehberlerdi.

Lenin ve Stalin önderliğindeki sosyalist Sovyetler Birliği, "Barış içinde birarada yaşama" ve "dünya işçi sınıfına, ezilen halklarına, devrimci hareketlere dolaysız ve sonsuz yardım" ilkelerine sıkı sıkıya bağlıydı.

Bugün imzalanan sözde "Saldırmazlık Paktı"nın emperyalist özünü gizleyebilmek üzere, geçmişte Türkiye ile Sovyetler Birliği arasında imzalanan bu türden anlaşmaları hatırlatmaya çalışıyorlar.

1921'de ve 1925'de imzalanan anlaşmalarda da şöyle sözler yer alıyordu: "Taraflardan biri diğerine karşı tecavüzden kaçınmayı taahhüt eder. Ve diğer tarafa veya onun askeri ve bahri güvenliğine karşı yöneltilen hiç bir ittifaka veya politik anlaşmaya katılmamaya söz verir."

Bunlar Sosyalist Sovyetler Birliği için gerçek sözlerdi ve sonuna kadar sadık kalındı.

Ama durum daha sonra değişti. Kruşçev revizyonistleri, Brejnevler, sosyalizme ihanet ettiler. Onlar Sosyalist Sovyetler Birliği'ni, emperyalist-kapitalist bir ülke haline getirdiler. Proletarya diktatörlüğünü yıktılar, yerine sosyal-faşist bir diktatörlük kurdular. Onlar, Sovyetler Birliği'ni yeniden karanlık bir halklar hapishanesine çeviren yeni Rus çarlarıdırlar.

Sovyetler Birliği, bugün tıpkı Amerikan

Dev.Sa.7.Sü.8'de

Ne futbol, ne de revizyonistlerin desteği Arjantin faşist cuntasının kanlı yüzünü gizleyemez

Arjantin faşist cuntası, Dünya Futbol Şampiyonası arkasında işkence ve zulmünü gizlemek istedi. Revizyonistlerin de desteğini alan faşist Videla, her maçtan önce soyunma odasına indi,tribünlerde bol bol film çektirdi. Amerikan emperyalizminin bu eli kanlı uşağı, böylelikle cinayetlerini unutturmak ve Arjantin halkının "sevgili önderi" olarak görünmek istedi. Arjantin faşist diktatörlüğü, itibarını, kazanacağı futbol maçlarına bağladı. Pek çok spor yetkilisine göre faşist diktatörlük şikeye de başvurdu. Son maçını 6-0 kazanarak finale yükseldi. Gazetemizin baskıya verildiği sırada final maçı henüz oynanmamıştı. Ama muhtemelen, faşist diktatörlük her yola başvuracak ve halk düşmanı yüzünü bir dünya şampiyonluğu ile unutturmak isteyecek-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

YDGF, Arjantin'de faşist cuntanın işkencelerini protesto etti

Yurtsever Devrimci Gençlik Dernekleri Federasyonu, Uluslararası Af Örgütüne çektiği bir telgrafta, Arjantin'deki işkenceleri ve faşist diktatörlüğün zulmünü protesto etmiştir. Protesto telgrafı şöyledir:

Uluslararası Af Örgütüne ;

Biz YDGF olarak Uluslararası Af Örgütü'nün Arjantin'de faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskı ve terörüne ilişkin protesto eylemlerini desteklediğimizi açıklarız.

Bugün Arjantin'te iktidarda olan askeri faşist diktatörlük koşullarında binlerce emekçinin katledilmesini, binlercesinin hiç iz bırakmaksızın kaybolmasını, binlercesine zindanlarda işkence edilmesini protesto ediyoruz.

Askeri faşist diktatörlüğün kanlı yüzünü gizlemek için Dünya Kupası Şampiyonası arkasına gizlenmeye çalışmasını protesto ediyoruz.

Arjantin 1978 Dünya Kupasının, Mussolini 1934 Dünya Kupasının ve Hitler 1936 Olimpiyatlarının bir devamı olmasını protesto ediyoruz.

Arjantin işçi sınıfı ile uluslararası dayanışma içinde olduğumuzu, onu yürekten desteklediğimizi ilan ederiz.

FAŞİZME ÖLÜM, ARJANTİN HALKINA HÜRRİYET !

YGDF GENEL BAŞKANI
ÇETİN KAYA

Bütün emperyalistler ve gericiler Zaire halkının düşmanıdır

BATILI EMPERYALİSTLERİN ZAİRE ÇIKARTMASI KENDİ EMPERYALİST ÇIKARLARININ KORUNMASINA HİZMET EDİYOR.

KATANGA JANDARMALARI, SOSYAL-EMPERYALİSTLERİN HİZMETİNDEDİR.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" SOVYET SOSYAL—EMPERYALİZMİ KARŞISINDA AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN VE FAŞİST MOBUTU'NUN HİZMETİNDE.

KİNŞASA-KONGO'SU İHTİLALCİ MARKSİST PARTİSİ : "DÜŞMANLARIMIZA KARŞI SİLAHLI MÜCADELEYİ BAŞLATTIK."

10 BİN FRANSIZ ASKERİ AFRİKA'DA NE ARIYOR ?

YAZISI 2. SAYFADA

Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet

"KÖYE ULAŞIM PROJESİ" GİBİ SAHTE KAMPANYALAR, MÜCADELENİN ÖNÜNÜ KARARTAMAZ - KÖYLÜLÜĞÜN GERÇEK TALEBİ : TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK

MAYINLI TARLALARIN TEMİZLENMESİ VE KÖYLÜYE DAĞITILMASI: CHP REFORMİSTLERİNİN YENİ BİR DEMAGOJİK SİLAHI.

BAFA GÖLÜ'NÜN GERÇEK SAHİBİ EMEKÇİ HALKTIR.

AYDINLARIN YERİ EMEKÇİ HALKIN YANIDIR

GUATEMALA KÖYLÜLERİNİN TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ GELİŞİYOR.

YAZISI 5. SAYFADA

İran halkının mücadelesi yükselirken

"Üç dünyacı" revizyonistler faşist şah rejimine dostluk ve yardım eli uzatıyorlar

İran'da emekçi halk kitlelerinin faşist Şah rejimine karşı mücadelesi bütün hızıyla sürüyor. Faşist Şah diktatörlüğünün ve emperyalistlerin bütün kanlı terörüne rağmen, emekçi halkın mücadelesi bastırılamıyor, mücadele alevleri giderek bütün İran'ı sarıyor. Bütün İran çapında yükselen devrimci-demokratik mücadele faşist Şah rejiminin temellerini sarsıyor.

Bu yılın başından beri meydana gelen kitle hareketleri İran'da son yirmi yıldan beri görülmeyen boyutlara ulaştı. Emekçi yığınların mücadelesi büyüdü ve özellikle geçtiğimiz aralık ayından bu yana yoğun bir şekilde sürerek bütün İran'ı dalga dalga sardı. Son altı aydır yüzbinlerce emekçi bütün zulüm ve baskıya rağmen, faşist Şah rejimine giderek büyüyen ve güçlenen darbeler indirmektedir.

Binlerce üniversite öğrencisi, faşist Şah rejiminin kan dökücü saldırganlığına karşı ve ekonomik-demokratik haklarını gerçekleştirmek için mücadeleye atılmaktadır.

İşçi sınıfının büyük fabrikalarda başlattığı grevler, onun birliğini güçlendiriyor ve mücadele azmini giderek biliyor.

Milyonlarca yoksul ve topraksız köylünün feodal toprak ağalarına karşı yükselttiği devrimci—demokratik mücadele bütün bir İran bozkırını çığ gibi sarmaktadır.

Şehir küçük burjuvazisinin mücadelesi her geçen gün büyümektedir. Esnaflar dükkanlarını kapatarak mücadeleye katılmakta, gösteriler içerisinde yer almaktadır.

Kısacası İran'da mücadelesi giderek büyümekte, güçlenmekte ve İran emekçi halkının devrimci—demokratik mücadelesi faşist Şah rejiminin ve onun dayanağı komprador burjuvazinin, feodal top-

Dev.sa.7.sü.5'de

Petrol fiyatları donduruldu OPEC toplantısı:

Dünya kamuoyunun sonucunu merakla beklediği Petrol İhraç Eden Ülkeler Örgütü (OPEC) toplantısı sona erdi. Ve toplantı sonucunda 1978 yılı sonuna kadar petrol fiyatlarının dondurulmasına,ihraç edilen petrole zam yapılmamasına karar verildi.

Toplantıda Cezayir ve Libya gibi ülkelerin petrol fiyatlarına % 10-15 oranında zam yapılması yönündeki istekleri reddedildi ve Suudi Arabistan ve İran'in "dayatması" sonucunda petrol fiyatlarına yıl sonuna kadar zam yapılmaması kararlaştı-

Dev.sa.7.sü.5'de

«Batılı emperyalistlerin Zaire çıkartması, kendi emperyalist çıkarlarının korunmasına hizmet ediyor

Bütün emperyalistler ve gericiler Zaire halkının düşmanıdır

Zaire'de, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin denetiminde Katanga Jandarmaları adı verilen paralı askerler Şaba bölgesine saldırdılar. İktidardaki faşist Mobutu rejimi Batılı emperyalistlerden yardım istedi. Önce Belçika, arkasından Fransız birlikleri Şaba bölgesine asker indirdiler. Paris'te yapılan NATO toplantısından sonra Fransız ve Belçika kuvvetleri Zaire'den ayrıldı. Amerikan askeri kuvvetleri bölgeye inmeye başladı. Amerikan emperyalizminin komutasında Fas, Moritanya, Togo gibi yarı-sömürge ülke birlikleri de Zaire'ye girdi. Brejnev revizyonistleri ve uşakları bir yandan Katanga Jandarmalarının saldırısını planlamadıklarını öne sürerken, diğer yandan bu paralı askerleri "ulusal kurtuluş kuvvetleri" diye göklere çıkardılar.

BÜTÜN EMPERYALİST VE REVİZYONİST GÖRÜŞLER, ZAİRE HALKININ DÜŞMANIDIR

Zaire halkına karşı girişilen katliamlar önündeki tavır, bütün revizyonist ve gerici teoriler ile Marksizm-Leninizm arasında mihenk taşıdır. Sovyet sosyal-emperyalistleri, Katanga Jandarmalarını ulusal kurtuluşçu diye nitelendiriyorlar. Batılı emperyalistlerin müdahalesini, bu "ulusal kurtuluş" hareketini bastırmakla suçluyorlar. Batılı emperyalistler "Avrupalıları nakletmek" bahanesi ile asker yolladıklarını öne sürüyorlar. Amerikan tekellerinin başkanı Carter ise, yalnızca Sovyet yayılmasını engellemek için asker yolladıklarını söylüyor. "Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları ise, Batılı emperyalistlerin müdahalesini destekliyor, faşist Mobutu rejimini ulusal bağımsızlıkçı gibi gösteriyorlar. Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı, Amerikan emperyalizminin önderliğindeki Batılı emperyalistler ve faşist Mobutu ittifakını destekliyorlar. Aydınlık revizyonistleri, Amerikan emperyalizmi, Avrupa emperyalistleri ve Mobutu faşist diktatörlüğü arasındaki ittifakı göklere çıkardılar. "Üç Dünya Teorisi"nin "dünya devriminin birleşik cephesi" böylelikle "hatta Amerikan emperyalizmini" dahi içine alarak bu bölgede gerçekleşti. Ancak bütün revizyonistler, emperyalist, sosyal-emperyalist saldırıların kurbanı Zaire halkından söz etmedi. Zaire halkının, Kongo İhtilalci Komünist Partisi önderliğinde faşist Mobutu rejimi ve emperyalist efendilerine karşı verdiği silahlı kurtuluş mücadelesini örtbas etmeye çalıştı.

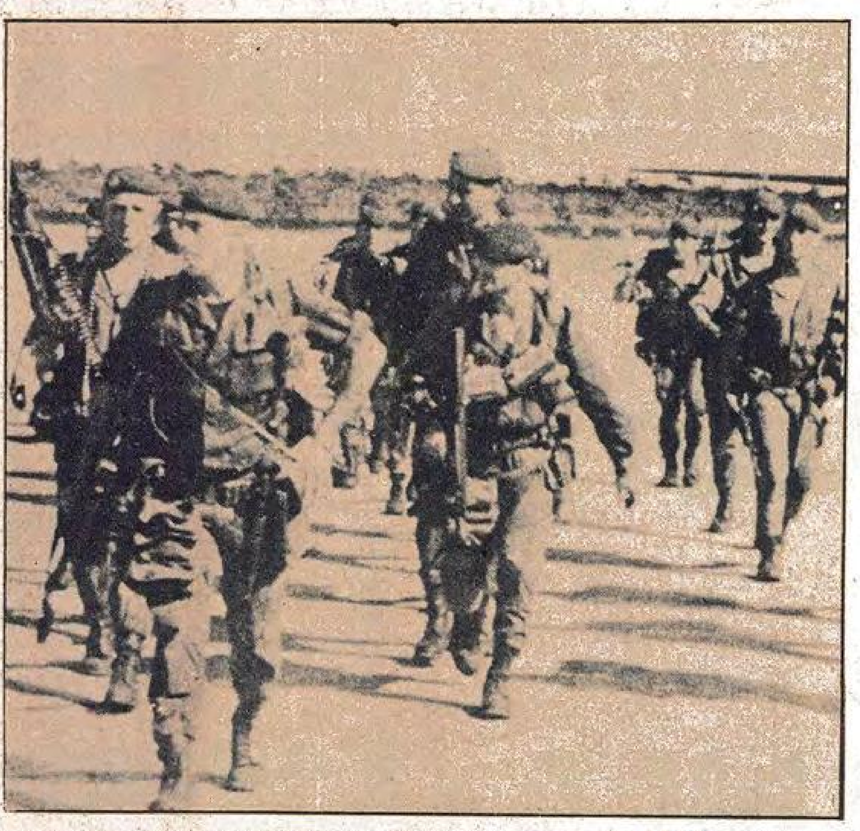
MOBUTU REJİMİ AZGIN FAŞİST DİKTATÖRLÜKTÜR

"Üç Dünya" teorisyenleri Mobutu rejimini "ulusal bağımsızlıkçı" olarak sunuyorlar. "Üç Dünya Teorisi" Şili'de faşist Pinoşe'yi, İran'da faşist Şah'ı ve Afrika'da faşist Mobutu'yu dünya devriminin temel gücü içinde gösteriyor. Aydınlık revizyonistlerinin açıkça yazdığı gibi Demirellerin ve Türkeşlerin iktidarı, Şah'ın iktidarı bu temel güç içindedir. Onlar, bu halk düşmanı rejimleri, faşist yüzlerini gizlemek için "ulusal ekonomiyi" kuran, "ulusal bağımsızlığı" savunan rejimler olarak gösteriyorlar. Mobutu 1965 yılında CIA darbesiyle başa geldi. Ülkenin bütün zenginliklerini Amerikan tekellerine peşkeş çekti. "Ulusal bağımsızlığı" savunmak şöyle dursun, Zaire topraklarını Alman emperyalistlerine kiraladı. Zaire halkı üzerinde azgın faşist zulüm uyguladı. 13 yıldır Amerikan emperyalizminin uşaklığını yaptı ve yapmaktadır. Emperyalist uşağı faşist Mobutu rejimini ilerici bir güç olarak gösteren "Üç Dünya" teorisyenleri, halkları aldatmak için karşı-devrimci bir faaliyet yürütmektedir.

FRANSIZ-BELÇİKA SALDIRISI, BATILI EMPERYALİST ÇIKARLAR İÇİN YAPILDI

"Üç Dünya" teorisyenleri, Fransız, Belçika emperyalistlerinin askeri müdahalesini "ilerici ve halkların yararına" bir "yardım" olarak gösteriyorlar. Onlara göre, Avrupa emperyalistleri, "emperyalist"

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Zaire topraklarına çıkan Fransız birlikleri.

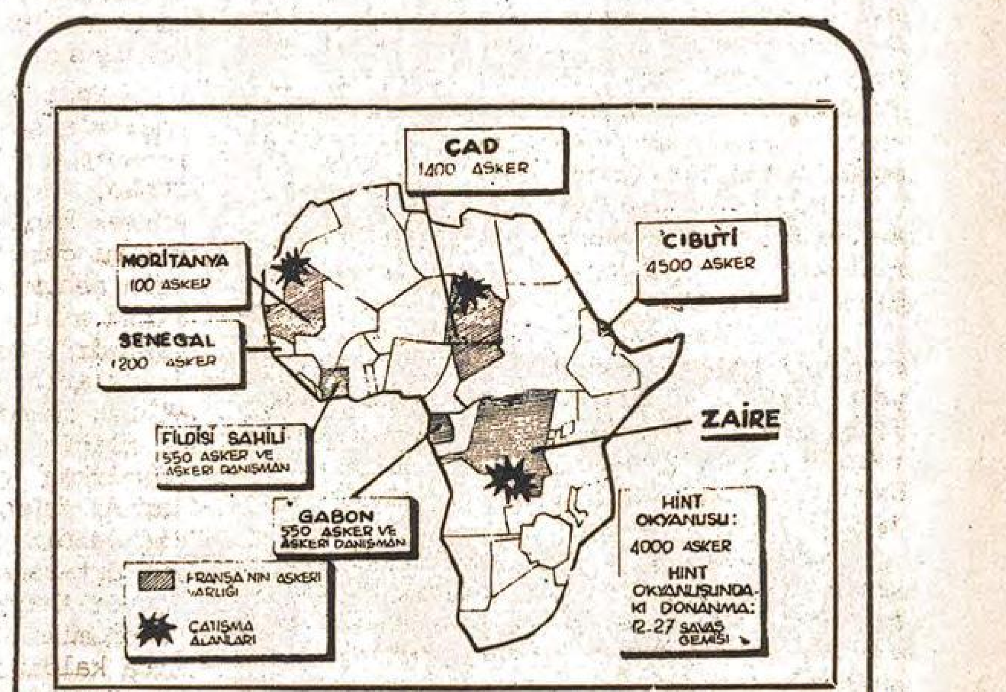
Zaire, Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında olan bir ülkedir. Dünyanın en zengin uranyum, bakır ve kobalt madenleri bu bölgededir. Ülkedeki yatırımların yüzde 80'i Amerikan emperyalistlerinin denetimi altındadır. Amerikan tekelleri kobalt madenlerinin tümünü, uranyumun % 90'ını, elmasın % 80'ini, Magnezyumun % 66'sını, kalayın % 54'ünü sömürüyorlar. Amerikan emperyalistlerinin Zaire halkını sömürerek elde ettiği kârlar, Zaire'nin yıllık brüt gelirinin sekiz katıdır. Uranyum, kobalt gibi madenler Amerikan emperyalizminin diğer süper devletle rekabeti çerçevesinde atom silahları yapımında kullanılmaktadır.

Zaire'nin zenginliklerinin yağmalanmasına Batı Avrupa emperyalistleri de katılıyorlar. Batı Alman emperyalistleri doğal zenginlikleri yağmalıyor, ucuz işgücünü sömürüyor. Birçok yarı-sömürgeye sermaye ihraç eden Siemens, Bayer gibi Alman tekelleri Mobutu rejiminin baş destekçileri arasındadır. Bakır işletmeleri ise, Fransız, Belçika tekellerinin denetimindedir. Amerikan tekellerinin denetlediği Unilever (SANA) şirketi ise, ülkenin toplam tarımsal ihracının % 50'sini elinde tutuyor.

Batılı emperyalistler, bu yağma ve sömürüyü sağ-

De.sa.7.sü.1'de

10 bin Fransız askeri Afrika'da ne arıyor?

"Üç Dünya Teorisi"ne göre Fransız emperyalistleri dünya devriminin yedek gücü imiş! Afrika'daki 10 bin civarında Fransız askeri hangi devrimin yedek güçü? Zaire halkını katleden Fransız paraşütçülerinin savunduğu Mobutu rejimi yoksa devrimci mi oldu? Batı Sahra halkına ölüm kusan Fransız miraj uçakları hangi ulusal kurtuluş hareketinin destekçisi? Çad gerillalarını katleden Fransız birlikleri mi ulusal kurtuluş hareketlerinin savunucusu?

Katanga jandarmaları sosyal-emperyalistlerin hizmetindedir

Sovyet revizyonistleri ve Kübalı uşakları, Katanga jandarmalarının arkasında kendi çıkarlarının yattığını gizlemeye çalışıyorlar. Onların sözcülerine göre, Katanga ordusunun başında Kübalı danışmanlar yokmuş.

Oysa geçen yıl da Katanga jandarmaları Zaire halkına karşı benzer bir saldırıya girişmişlerdi. Revizyonistler geçen yıl olduğu gibi şimdi de bu saldırıyı "ulusal kurtuluş hareketi" olarak tanımlıyorlar. Halk kitlelerine [illegible] yalanını yayıyorlar. Böylece emekçilerin faşist Mobutu rejimine ve Amerikalı efendilerine karşı olan derin nefretini kendi yağmacı çıkarları için utanmazca sömürmek istiyorlar.

Katanga jandarmalarını eğitenler Kübalı subaylardır. Onlara silah sağlayanlar Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Bu paralı askerlerin Zaire halkına karşı saldırısını "ulusal kurtuluş hareketi" diye nitelendiren revizyonist sözcüler ve onların kiralık kalemleridir. Kübanın müdahalesi olmadığını yayan son revizyonist demagoji de, sosyal-emperyalist yayılma planlarının parçasıdır. Ancak Zaire halkı, batılı emperyalistlerin ve Mobutu rejiminin karşısında sosyal-emperyalist emeller uğruna sömürü ve boyunduruğa izin vermeyecektir.

Katanga jandarmaları, her zaman emperyalistlerin emrinde çarpıştılar

Brejnev revizyonistleri ve kuklaları, Zaire'nin Şaba bölgesine saldıran Katanga kuvvetlerini "ulusal kurtuluş kuvvetleri" olarak sunuyorlar. Oysa gerçek nedir? Katanga kuvvetleri ya da jandarmaları kimin hizmetindedir?

Katanga, Şaba eyaletinin eski adıdır. Zaire bir Belçika sömürgesi iken ülkenin maden zenginliklerini Union Miniere (Maden Birliği) adlı tekel yağmalıyordu. Sonradan Katanga jandarmalarını oluşturan askerler işte Union Miniere'nin muhafızlarıydı. Kongo (Zaire) ulusal kurtuluş hareketi Lumumba'nın önderliğinde Belçika emperyalistlerine karşı silahlı mücadeleye atıldı. İşte tam bu dönemde Katanga jandarma kuvvetleri Belçika sömürgecilerinin emrinde savaştılar. Lumumba emperyalistler tarafından katledildi. Amerikan emperyalizminin el altından desteğini alan Belçika emperyalistleri kukla Çombe'yi öne sürdüler. 1960 yılında Çombe Katanga'nın Zaire'den ayrıldığını ilan etti. Maden Birliği'nin eski muhafızları, ayrılıkçı hareketin jandarmaları oldular.

Bu saldırıları Zaire halkı yenilgiye uğrattı, Katanga jandarmaları o dönemde bir Portekiz sömürgesi olan Angola'ya kaçtılar. Angola ulusal kurtuluş savaşına karşı Portekiz sömürgecilerinin hizmetine girdiler. Angola halkına karşı katliama katıldılar.

İşte bu emperyalist uşakları bugün Zaire halkına saldırıyorlar. Onlar geçmişte Belçika emperyalistlerinin ve uşaklarının, Portekiz sömürgecilerinin hizmetinde savaştılar. Bugün de en fazla para ödeyen emperyalistlerin hizmetinde savaşıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri, bu çetelerden yararlanarak bütün Zaire'yi denetimlerine almak istiyorlar.

LENİN

DİYELİM Kİ, OBJEKTİF TARİHİ DURUMUN BELİRLEYİCİ ÖZELLİĞİ DEĞİŞTİ VE MİLLİ KURTULUŞ İÇİN SAVAŞAN SERMAYENİN YERİNİ MİLLETLERARASI GERİCİ VE EMPERYALİST FİNANS-KAPİTAL ALDI. MESELA BU ÜLKELERDEN BİRİNCİSİ AFRİKA'NIN DÖRTTE ÜÇÜNE SAHİP OLSUN, ÖTEKİ DÖRTTE BİRİNE; ARALARINDAKİ SAVAŞIN OBJEKTİF ÖZÜ DE AFRİKA'NIN YENİDEN PAYLAŞILMASI OLSUN. HANGİ YANIN BAŞARI KAZANMASINI İSTERİZ? SORUNU HÂLÂ ESKİ BİÇİMDE KOYMAK SAÇMA OLURDU; ÇÜNKÜ ESKİ DEĞERLENDİRME KISTASLARI YOK ARTIK ELİMİZDE: NE 20-30 YIL SÜREN BİR BURJUVA KURTULUŞ HAREKETİ VAR, NE DE UZUN SÜRECEK BİR FEODAL ÇÖKÜŞ SÜRECİ. GÜNÜMÜZ DEMOKRASİSİNİN GÖREVİ, NE BİRİNCİ ÜLKENİN AFRİKA'NIN DÖRTTE ÜÇÜ ÜZERİNDEKİ HAK İDDİA ETMESİNE YARDIMCI OLMAK, NE DE ÖBÜRÜNÜN (BİRİNCİSİNDEN DAHA HIZLI BİR EKONOMİK KALKINMA İÇİNDE OLSA DAHİ) O DÖRTTE ÜÇÜ ELE GEÇİRMESİNİ KOLAYLAŞTIRMAKTIR,"

(Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, Sy: 129-130)

«Üç Dünya Teorisi», Sovyet sosyal-emperyalizmi karşısında Amerikan emperyalizmi ve faşist Mobutu'nun hizmetindedir

KİNŞASA KONGO'SU İHTİLALCİ MARKSİST PARTİSİ: "DÜŞMANLARIMIZA KARŞI SİLAHLI MÜCADELEYİ BAŞLATTIK"

İki emperyalist süper devlet arasında kızışan rekabet sonucunda Zaire halkına karşı katliamlar yoğunlaştı. Sovyet - Küba denetimindeki Katanga jandarmalarının saldırısı sonrasında, diğer süper devlet Amerikan emperyalizminin uşağı faşist Mobutu, Batılı emperyalistleri açıkça askeri müdahaleye çağırdı. Fransız, Belçika paraşütçü birlikleri de Zaire halkını katlettiler. Paris'te Batılı emperyalistler arasında yapılan toplantı sonrasında Fransız birlikleri çekildi. Amerikan askeri uçakları Zaire'ye inmeye başladı.

Sovyet sosyal-emperyalistleri, Katanga paralı askerlerini emperyalist emellerinin maşası olarak kullandılar. "Üç Dünya Teorisi" ise, karşı-devrimci ve emperyalizmin hizmetinde olduğunu bir daha ve her yönüyle gösterdi. "Üç Dünya" teorisyenlerine göre "baş düşman Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı Mobutu rejimi, Avrupa ülkeleri ve hatta ABD arasında dünya birleşik cephesi" bu bölgede kurulmuş oldu.

Belçikalı "Üç Dünyacı"lar, Belçika sömürgeciliğinin izinde yürüyorlar. Katanga jandarmalarının saldırısını öne sürerek Belçika emperyalistlerinin yeni sömürgeci talanını gizliyorlar. Amerikan, Fransız, Belçika emperyalist askeri müdahalelerine alkış tutuyorlar. Zaireli "Üç Dünyacı"lar ise, Zaire halkının kaderini, Sovyet emperyalistlerine karşı Batılı emperyalistlere ve faşist Mobutu'ya bağladılar. Zaire ML komünistleri adı altında bildiri yayınlayan bu revizyonistler şunları söylüyorlar:

"Mobutu'nun Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı günümüzdeki muhalefeti, ulusal bağımsızlık yönünde değil midir? Halkımızın ve bizim beklediklerimizi karşılamıyor mu?

Eğer Mobutu sosyal-emperyalizme karşı koyuyorsa bu iyidir, hatta çok iyidir." ("Humanite Rouge" dergisi, 7 Haziran 1978)

"Kolvezi'ye Belçika, Fransız müdahalesi esas olarak olumludur; çünkü üçüncü dünya ülkesi olan Zaire'nin Rus süper devletinin saldırısını püskürtmesine yardım etmektedir." ("Clarte" dergisi, 21 Haziran 1978)

Bir emperyaliste karşı diğerlerine dayanan, Zaire halkına değil, Mobutu faşist rejimine dayanan "Üç Dünyacı"ların tersine, Kinşasa-Kongo halkının bağımsızlık ve demokrasi savaşının gerçek temsilcisi Kongo (Kinşasa) İhtilalci Marksist Partisi'nin sesi yükseliyor. Parti, kitleleri, rejime ve bütün emperyalistlere, özellikle iki süper devlete karşı, kendi gücüne güvenme temelinde uzlaşmaz silahlı mücadelede eğitiyor. Kinşasa-Kongo'su İhtilalci Marksist Partisi'nin açıklamasında şöyle deniliyor:

"Ülkemiz Kinşasa Kongo'su bir Amerikan sömürgesidir. Halk kitleleri, Partimiz önderliğinde düşmanlarına karşı silahlı mücadeleyi başlatmıştır..."

Zaire halkının silahlı kurtuluş mücadelesi, bütün emperyalistleri, faşist Mobutu rejimini mutlaka yerle bir edecektir. "Üç Dünya" türünden revizyonist teoriler, Afrika halklarının silahlı halk savaşı karşısında iflasa mahkumdur.

Lenin,

DAHA YAŞLI VE GIRTLAĞINA KADAR DOYMUŞ SOYGUNCULARI SOYMA İŞİNDE, GENÇ, DAHA GÜÇLÜ SOYGUNCUYA (ALMANYA'YA) YARDIM ETMEK, SOSYALİSTLERE DÜŞMEZ. SOSYALİSTLER HEPSİNİ DE DEVİRMEK İÇİN SOYGUNCULAR ARASINDAKİ ÇELİŞMEDEN FAYDALANMA YOLUNA GİTMELİDİR.

(SOSYALİZM VE SAVAŞ, s.16)

YAĞMACILIKTA, GADDARLIKTA VE SAVAŞIN SINIRSIZ VAHŞETİNDE SAVAŞAN ÜLKELERDEN HİÇ BİRİ DİĞERİNDEN DAHA İYİ DEĞİLDİR.

(EMPERYALİST SAVAŞ ÜZERİNE, s. 58)

Aydınlık revizyonistleri

...ABD ARTIK BURALARDA GERİLEYEN VE ÇÖKEN EMPERYALİST DURUMUNDADIR. SOVYETLER BİRLİĞİ İSE, GENÇ VE YÜKSELEN EMPERYALİST, BU ALANLARA GİRMEKTE VE ETKİSİNİ ARTIRMAKTADIR. BELLİ BİR ÜLKEDE ZAYIFLAYAN BİR DÜŞMAN MI DAHA TEHLİKELİDİR, YOKSA GÜÇLENEN, SALDIRGANLAŞAN VE YAYILAN BİR DÜŞMAN MI?

(Aydınlık, s.64, sf.13)

Zaire, Amerikan emperyalizminin hegemonyası altında bir yarı-sömürgedir

Zaire (Kinşasa Kongo'su) bir Afrika ülkesidir. Nüfusu 25 milyon tahmin edilmektedir. Alanı Batı Avrupa ülkelerinin toplamına eşittir. Başkenti Kinşasa şehridir.

Zaire'nin doğal zenginlikleri çok değerlidir. Uranyum ve elmas, kobalt, bakır, kalay, magnezyum gibi madenleri dünyanın başka herhangi bölgesinden çok daha zengindir. Ancak bütün bu yeraltı zenginliklerinin hemen hepsi Amerikan tekellerinin elindedir. İktidarda bulunan faşist Mobutu, 1965 yılında CIA tarafından düzenlenen darbeyle başa getirilmiştir.

Mobutu, emperyalistlerin kuklası

"Üç Dünya Teorisi"nin savunucuları, Mobutu'yu ulusal bağımsızlığı savunan bir savaşçı olarak sunuyorlar. Onlara göre Zaire bağımsız bir ülkedir. Oysa gerçekler Mobutu rejiminin yüzünü açığa çıkarmaktadır.

Belçikalı emperyalistlere karşı savaşan Kongo halkı 1959'da bağımsızlığını kazandı. Afrika'nın ilk ulusal kurtuluşçu önderlerinden Lumumba'nın başkanlığında bir hükümet kuruldu. Karşı- devrimci güçler, emperyalistlerin desteğiyle bu ilerici hükümete saldırdılar. İşte Mobutu bu silahlı karşı-devrimin önderleri arasındaydı. Lumumba'yı işkence ile katledenler arasında Mobutu önde geliyordu.

1960 yılında gene bir karşı -devrimci olan Çombe, Belçikalı emperyalistlerle anlaşarak hükümet kurdu. Kongo halkı, Lumumba'nın yolunda silahlı kur kurtuluş mücadelesini sürdürdü. Çombe iyice yıprandı. 1965 yılında CIA bir devlet darbesi düzenledi. Belçika sömürge ordusunun çavuşu Mobutu başa getirildi. Eskiden Belçika emperyalistlerine hizmet eden Mobutu artık Amerikan emperyalizminin kuklası oldu.

Mobutu CIA tarafından düzenli bir şekilde para alan bir Amerikan ajanıdır. CİA'nın düzenli para ödediği devlet adamlarının Washington Post gazetesi tarafından yayınlanan listesinde Mobutu da yer almaktadır. Mobutu, 13 yıldır Kinşasa-Kongo'sunun tüm zenginliklerini emperyalist tekellere peşkeş çekmiştir. O, egemenliğini kanlı terör ile sürdüren bir faşist diktatördür. Amerikan emperyalizminin bu uşağı, Belçika, Fransız ve Batı Alman emperyalistleri tarafından da desteklenmektedir.

Mobutu rejimi, bir milli burjuva iktidarı değil, Amerikan emperyalizminin hizmetinde bir faşist diktatörlüktür.

REVİZYONİST İHANETİN ANAYASASI

Bilindiği gibi geçtiğimiz yılın Haziran ayında Sovyet revizyonistleri yeni bir Anayasa Taslağı hazırlayarak, 1936' da Stalin zamanında hazırlanarak kabul edilen Sovyet Anayasasını değiştirmeye karar vermişlerdi. Bunu izleyen günlerde de büyük Marksist-Leninist Stalin'in adını Sovyet Ulusal Marşı'ndan çıkarmışlardı. 1977 Haziranında hazırlanan taslak daha sonra onaylanarak Sovyetler Birliği'nin bugünkü Anayasası haline gelmiştir.

Sovyet revizyonistleri, böyle bir Anayasa ile sosyal-emperyalist niteliklerine hukuki ve siyasi "meşru" bir kılıf giydirmişlerdi.

Türkiye egemen sınıfları ile sosyal-emperyalistler arasındaki "ilişkilerin yoğunlaştığı ve revizyonist propagandanın ayyuka çıktığı bugünkü koşullarda Yeni Sovyet Anayasası'nın ve onun gerçek özünün kavranmasının özel bir önemi vardır.

Yeni Anayasa Tasarısının hazırlanmasının birinci yılında bu Anayasa'nın gerçek özünü ortaya koyan ve Arnavutluk Emek Partisi MK Yayın Organı, Zeri I Popullit gazetesinin 1 Kasım 1977 tarihli sayısında yayınlanan bir yazıyı aynen yayınlıyoruz.

NOT: Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.

Eski Anayasanın değiştirilmesi kararıyla yeni Anayasanın onaylanması arasından onbeş yıl geçmiş bulunuyor. Bu da demagojik Anayasalarla ihanetlerini gizlemek, incir yaprağı ile kapitalizmin restorasyonunun üzerini örtmek isteyen revizyonist Kremlin liderlerinin bu çabalarında yüz yüze geldiği güçlükleri gösteriyor.

Açıktır ki, 1936 Anayasası resmi olarak geçersiz olmasına rağmen, gerçekte sadece önemsiz bir kağıt parçası haline gelmiştir. Gerçekten de, daha Sovyetler Birliği sosyalizm yolundan ayrıldığı, kapitalizmin restorasyonu başladığı zamandan beri o (1936 Anayasası-HK) geçersiz hale gelmiştir. Eski Anayasa geçersiz kılınmıştır; çünkü Sovyet revizyonistleri iktidarı karşı-devrimci bir şekilde gasbettikten sonra, mecliste, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin gelişmesini kolaylaştıran birçok anti-Anayasal kurallar çıkardılar.

Yazarlarının bu Anayasanın eskisi ile olan "bağı", onun "devamı" olduğu hakkındaki demagojilerine karşın, yeni Sovyet Anayasası, Sovyet Devletinin Marksist-Leninist ilkelerinin, Lenin ve Stalin zamanındaki Sovyet Anayasasının tamamiyle reddi temelinde hazırlanmıştır.

Yeni Sovyet Anayasasının başlıca ayırt edici özelliklerinden birisi de, onun derinliğine demagojik karakteridir. Demagoji, ihanetini daima Marksist-Leninist sloganlar arasına gizlemeye çalışan modern revizyonizmin tabiatında var olan karakteridir. Bu bakımdan da Sovyet Anayasası, şüphesiz tüm burjuva anayasalarını geride bırakıyor.

Mevcut Sovyet Anayasası, modern revizyonizmin, bir süper devletin ideolojisini kanunname şeklinde topluyor. O, restore edilmiş kapitalizmin anayasasıdır. Bu Anayasa, "bürokratlar, teknokratlar ve yeni Sovyet kapitalistleri tarafından temsil edilen burjuva revizyonist diktatörlüğe her yerde yasa yapıyor. Önceki sosyalist temel ve üstyapı temelinden yıkıldı" diyen Enver Hoca yoldaşı tamamiyle doğruluyor.

Teorik, politik ve ekonomik revizyonist kavramlar, özellikle de kötü ünlü "tüm halkın devleti" teorisi, Sovyet Anayasasının temellerini oluşturuyorlar. Sovyet revizyonistleri, propagandalarının bu kavramları ilk defa olarak kullanmıyorlar, onları, bunları kanuni olarak, anayasal kurallar haline onaylıyorlar. Yeni Sovyet Anayasası, Sovyet Devletinin bir proleterya diktatörlüğü olmadığını, "tüm halkın devleti" olduğunu açıkça ilan ediyor. Bu teorinin yeni Sovyet Anayasasının maddelerinde dile getirilmesi, onun bütünüyle anti-Marksist, anti-Leninist olan özünü açıkça gösteriyor.

Marksizm-Leninizmin klasikleri, devletin sınıf hakimiyetinin bir aracı olduğunu, onun mevcudiyetinin zorunluluğunun toplumdaki sosyal sınıf uzlaşmazlıklarının mevcudiyeti ile bağlı olduğunu, devlete gereksinme duyulduğu sürece, onun sınıf karakterinin olacağını vurgulamışlardır. Lenin şöyle demişti: "Devlet, sınıf çelişkileri arasındaki uzlaşmazlığın bir görüntüsü ve ürünüdür. Sınıfsal çelişkiler arasında objektif olarak uzlaşma olmadığı zaman ve yerde devlet doğmaktadır. Ve bunun tersi durumda, devletin mevcudiyeti de sınıf çelişmelerinin uzlaşmaz olduğunun bir kanıtıdır" Bu nedenle, Sovyet revizyonistlerinin yeni Anayasayı "tüm halkın devleti" teorisi ile aynı çerçeve içerisine koyma çabaları anti-Marksist olup, onlar kapitalizmden komünizme geçiş boyunca proletarya diktatörlüğünün tarihi zorunluluğunu reddetmeyi, Sovyet toplumunun gerçekteki sosyal sınıf uzlaşmazlığını gözardı etmeyi, geniş emekçi halk kitlelerini boyunduruk altında tutmak için yeni burjuvazinin elindeki bir araç olan Sovyet devletinin sınıf karakterini gizlemeyi, sosyal sömürü ve ulusal baskı toplumunu sürdürmeyi amaçlıyorlar.

YENİ ANAYASA VE EKONOMİ:

Yeni Sovyet Anayasası, Sovyet ekonomisini temelden yıkan, Sovyetler Birliği'nde kapitalizmin restorasyonunu sağlayan, bir burjuvazi yaratan ve ekonomik düzeni devlet kapitalizmi biçimine dönüştüren revizyonist ekonomik dönüşümlerin ve reformların kanuni olarak onaylanmasıdır. Sınıf özü itibariyle, yeni Sovyet burjuvazisinin hakimiyetinin bir aracı olan Sovyet devleti, kapitalist devlet mülkiyeti araçlarıyla, Engels'in deyimiyle ifade edersek, ekonomiyi azınlığın, Sovyet bürokrasisinin ve tekrokrasinin çıkarları yararına düzenleyen "dünya ölçüsünde kapitalist mülk sahibi" haline gelmiştir.

Yeni Sovyet Anayasası, demagojik amaçlarla sosyalist dağıtım ilkesinden bahsetmektedir. Fakat bu boş bir laftır. Çünkü, Sovyet Devleti, ekonomiye müdahale ederek kapitalist tipte eşit olmayan dağıtımı gerçekleştirmiş olup, bir azınlık için şehir ve kırdaki emekçi halk kitlelerinin sırtından aşırı gelir ve kâr sağlamaktadır. Sovyetler Birliği'nde ücret farklılıklarının çok büyük olduğu biliniyor. Yüksek memurlara, teknokratlara ve yönetici kliğin temsilcilerine dolgun ücretler ödenirken (onların alelade gelir kaynaklarını saymıyoruz), nüfusun çoğunluğuna, işçi sınıfına ve emekçi köylülüğe çok düşük ortalama ücretler verilmektedir. Yeni Sovyet Anayasası, 16. maddesinde "kâr" ve "ekonomik dürtü"yü üretim ve gelirin başlıca kaldıraçları şeklinde ilan ederek, bu türdeki gelir dağılımını kanun haline getirmiştir.

Başkalarının sömürülmesi ile, kapitalist ekonominin tipik klasik biçimleri olan ve yeni Sovyet Anayasası tarafından da kanuni olarak onaylanmış olan yasalar ve birçok ekonomik olgular vasıtasıyla bir azınlığın zenginleşmesini sağlayan Sovyetler Birliği'ndeki tekelci devlet kapitalizmi biçimindeki devlet mülkiyeti ortaya çıkmamazlık ve daha büyük boyutlara ulaşmamazlık edemezdi. Anayasa, "kişisel mülkiyet", "aile mülkiyeti" ve "yardımcı ekonomi" haklarını tanımaktadır. Gerçekte ise, günümüz Sovyetler Birliği'nde çeşitli özel mülkiyet biçimleri, bu terimlerle anılmaktadır. 13. ve 17. sayılı maddelerde, devletin ekonominin bu biçimlerini desteklemesi kanun haline getirildi. Bu maddelere göre, sebze ve meyva yetiştirilmesinde kullanılmak üzere ve "el zanaatları, tarım, komün hizmetleri ve aynı şekilde diğer faaliyet alanlarında özel insiyatifin" teşvik edilmesi gibi diğer amaçlarla, devletin özel idareye "toprak parçası" satması ya da teslim etmesi hakkı tanınmaktadır. Özel ekonomik faaliyetin bu biçimleri, "toprak parçaları" içine dahil değildir; onlar özel ekonominin büyük sektörleri içinde bulunmaktadır. 11 Mayıs 1977 tarihli Sovyet gazetesi "Literaturnaya Gazeta"dan alınan bilgilere göre, özel ekonominin büyük sektörlerinin kullandığı toprak miktarı 3,6 milyon hektardır. Yine, aynı gazeteden alınan bilgilere göre, Sovyetler Birliği'nde üretilen tüm et ve sütün % 31'i, tüm sebzelerin % 34'ü, tüm yumurtaların % 32'si, ve tüm patateslerin % 59'u Sovyet Anayasasında "yardımcı bahçeler" olarak adlandırılan bu sektörden elde edilmektedir.

Yeni Sovyet Anayasasında, ekonominin kapitalist-revizyonist düzenlenmesine ilişkin birçok uygulama kanunlaştırılmıştır. 16. maddede, kapitalist rekabeti dile getiren, kuruluşların "ekonomik bağımsızlığı ve insiyatifi" şeklindeki kapitalist ilke de onaylanmaktadır. 14. maddede ise, bilindiği gibi emekçi halkın sırtına yüklenmiş olan vergi politikasını kanunlaştırmakla kalmıyor, onların daha da yükselmesine karşı hiç bir önlem de almıyor. Kapitalist bir devlet olarak Sovyetler Birliği'nde bugün, bir kapitalist topluma ilişkin uzlaşmaz gelişmenin doğurduğu tüm sonuçlar yaşanıyor. Sovyetler Birliği derin periyodik bunalımlar içerisindedir. Kronik işsizliğin acısını çekmektedir. Sitematik fiyat artışları görülmektedir. Spekülasyon ve karaborsacılık alıp yürümüştür.

YENİ ANAYASA VE DEVLET CİHAZI

Yeni Sovyet Anayasasında, baskıcı Sovyet devlet cihazının, onun bürokratik, polis ve ordu aygıtlarının sınırsız büyümesi için geniş bir kanuni temel sağlandığı hemen göze çarpmaktadır. Sovyet Anayasasının 1. Bölümündeki bir dizi maddede, devlet yönetim cihazının yaygınlaşması ve etkilerinin genişletilmesi kanunlaştırılmıştır. Tümüyle devlet örgütünü ele alan 3. Bölümde ise, birbiriyle iç içe geçmiş olan ve emekçi halk kitlelerinin sırtında yükselen federatif ve özerk cumhuriyetler, özerk eyaletler, bölgeler ve ilçeler, Sovyetler Birliği'ndeki tüm seviyelerdeki cihazlar, bürokratik kuruluşlar ve organlar ağı üzerinde inşa edilmiş olan Sovyet Devletinin ağır ve karmaşık politik üstyapısı açıkça görülmektedir.

Bir Leviathan (Tevratta adı geçen büyük bir su canavarı), doymak bilmez bir canavar haline gelmiş bulunan Sovyet devlet cihazı, çok büyük ekonomik, politik polis, askeri, ideolojik gücü elinde topluyor, pençelerini sosyal organizmanın tüm hayati kısımlarına kadar sokuyor ve emekçi halkın tüm yaratıcı enerjisini kurutana değin emiyor. Baskıcı Sovyet devlet cihazı o boyutlara ulaşmıştır ki, bize, sınıf mücadelesi ve sömürücü devletler arasında yeni şeyler elde etmek için sürdürülen rekabet, onların bürokratik ve askeri cihazlarını devamlı olarak şişirmekte ve tüm toplumu yutma ile tehdit eden bir seviyeye getirmektedir diyen Engels'in bu sözlerini hatırlatıyor. Anayasa, bürükrasiye ve bürokratizme hiç bir şey yapmıyor; buna karşılık, burjuva sınıfını (devlet) cihazını, bürokratları ve teknokratları serbest bırakıyor, halkı yönetmek ve hakim olmak için anti-demokratik, faşist, bürokratik, teknokratik metodlara ilişkin olarak onlara sınırsız haklar tanıyor.

Bunların yanı sıra, yeni Sovyet Anayasası, devletin sosyal kuruluşlara yönelik fonksiyonunu tanıyarak, sendikaları gençlik kuruluşlarını ve diğer sosyal kuruluşları devlet cihazının kontrolu altına sokmakta, onları devletin idari gücünün birer parçası haline dönüştürmektedir. Baskıcı Sovyet devletinin tüm aygıtlarının karakteristiği olan bürokratizm ve teknokratizm ruhu bu kuruluşlarda da hakim olmuştur.

Sovyet emekçi halkı, baskıcı Sovyet devlet cihazına karşı büyük bir nefret duyuyor. Her ne kadar, Sovyet Anayasa Taslağına ilişkin tartışmalar KGB organlarında denetim ve kontrolleri altında sürdürüldüyse de, birçok Sovyet emekçisi, buna duyduğu nefreti dile getirmekten çekinmedi. Bu durumda, Brejnev, Yüksek Sovyetlerde yaptığı Ekim Konuşmasında, emekçi halktan gelen birçok mektupta bahsedilen "sorumlu mevkilerin otoritesinin kişiler tarafından kötüye kullanılması", "dolandırıcılık, rüşvet ve memurların emekçi halkın gereksinmelerine karşı ilgisiz kalmaları" "eleştiriler karşısında intikamcı duygulara kapılma", "kişisel zenginlik için devlet ve özel mülkiyetin kullanılması" ve tüm sömürücü devletlere özgü bu tip diğer karakteristiklere değinmeyi kabul etmek zorunda kaldı. Emekçi halktan gelen bu önerilere karşı, Anayasanın bu tezahür ve olgulara karşı olduğu belirtilmesi gerekirken, Brejnev, bunları Anayasada yansıtmanın gereksiz olduğunu belirtti ve iki yüzlü bir şekilde yetki organların "onları ele alacağını" belirterek geçiştirdi.

YENİ ANAYASA VE DIŞ POLİTİKA

Yeni Sovyet Anayasasında, dış politikaya geniş bir yer ayrılmıştır. Sovyet devleti, saldırgan ve sömürücü devletlerin karakteristiği olan fonksiyonlarını uluslararası planda da sürdürdüğünden dolayı bu anlamlıdır. Partimizin uzun süre önceden görmüş olduğu gibi, kapitalizmin restorasyonu, kaçınılmaz olarak Sovyetler Birliği'nin dış politikasında önemli değişikliklere yol açmıştır. Enver Hoca yoldaş, 1965 yılında Cu En-Lay ile yaptığı konuşmasında şunları vurgulamıştı: "Revizyonist devletlerden hiç biri enternasyonalist ilkelere göre yönetilmiyor....., buna karşılık, onların her biri kapitalistlerin yaptığı gibi, diğerlerinin zararına en fazla kâr sağlamaya çalışıyor." Bundan sonra görülen olaylar, yayılma ve hegemonya özleminde olan, tipik sömürgeci politika izleyen, sermayenin ve silahların gücüne dayanan Amerikan emperyalizminin de Sovyet sosyal-emperyalizminin aynı derecede zalim ve saldırgan emperyalizmler olduğunu daha açıkça gösterdiler. Tıpkı Amerikan emperyalizmi gibi, Sovyet sosyal-emperyalizmi de, sosyalizmi yıkmayı, devrimi bastırmayı, egemen ülkelerin özgür ve bağımsız yaşama çabalarını, halkların kurtuluş hareketlerini ortadan kaldırmayı ve tasfiye etmeyi amaçlamaktadır.

Yeni Sovyet Anayasası, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmacı emelleriyle uyum sağlayacak şekilde, emperyalist bir süper devlet olarak, tıpkı Amerikan emperyalizmi gibi, dünya hegemonyasını kurmaya çalışan, savaş kışkırtıcısı, saldırgan ve yeni sömürgeci bir dış politika izleyen Sovyet devletinin uluslararası alanda sürdürdüğü faaliyetlere kanuni bir temel teşkil etmesi için girişilen bir teşebbüstür.

Sovyet Anayasasında görülen "barış", "güvenlik" ve "işbirliği" hakkındaki demagojik ibareler, Sovyet devletinin sosyal-emperyalist tabiatını gizleyemez. Sovyetler Birliği, resmi doktrini olarak kötü ünlü "sınırlı egemenlik" teorisini resmen açıkladığı ve bunu da Çekoslovakya'ya karşı giriştiği faşist saldırıyı aklamak için kullanmaya çalıştığı sürece, yeni Sovyet Anayasasında resmi olarak açıklanan "yüce eşitlik"in ne önemi kalıyor? Sovyetler Birliği, devamlı olarak başkalarının içişlerine karıştığı sürece, Sovyet Anayasasında dile getirilen, başkalarının "içişlerine karışmama" sözlerinin ne değeri kalıyor? Sovyetler Birliği, Ortadoğu'ya, Hint Okyanusuna, Afrika, Asya ve Latin Amerika'ya ve tüm dünyaya müdahale etmedi mi, etmiyor mu?

Sovyet Anayasası, askeri üslerin varlığını, birliklerin yabancı ülkelere yerleştirilmesini, askeri blokların kuruluşunu ve silahlanma yarışını ne yasaklıyor, ne de mahkum ediyor. Yoksa bu tesadüfi bir ihmal mi? Tam tersine, bu, bugünkü Sovyet devletinin yaptığı uygulamayı temsil etmektedir.

Sovyet Anayasısının Sovyetler Birliği'nin dış politikasına ilişkin hemen tüm maddelerinde, dünyanın her yerinde "Sovyetler Birliği'nin devlet çıkarlarının savunulması" vurgulanmaktadır. Bunun amacı, Sovyetler Birliği'nin dünya hegemonyası iddialarını saklamak ve yasallaştırmaktır. Sovyet Anayasası, dünya jandarması olması, etki alanlarının bölüşümü ve yeniden bölüşümü için diğer emperyalistlerle işbirliği yapması ve de rekabet etmesi için Sovyet devletinin tüm denizlerde ve okyanuslarda, dünyanın her parçasında kılıç şakırdatması hakkını tanımaktadır.

Sovyet Anayasası, günümüz Sovyet devletinin en önemli fonksiyonunun onun silahlanması olduğunu açıklayan 31 sayılı madde ile, şu anda Sovyet toplumunun tüm hücrelerinde yerleşmiş olan militarist ruha yeni bir kanuni temel sağlıyor. Sovyetlerin askeri harcamaları her yıl % 10'un üstünde bir artış gösteriyor. Bugünkü Sovyet devletinin askeri bütçesi, 1960 yılındakinin dört katı büyüklüğündedir. Sovyet sosyal-emperyalistleri dört milyonun üstünde daimi bir ordu besliyorlar. Doğu Avrupa ülkelerinde 700 bin kişilik Sovyet askeri gücü vardır. Yalnızca Akdeniz'de bulunan Sovyet savaş gemilerinin sayısı 120'dir. Sovyet sanayisinin hemen hemen % 60'ı silah üretimi ile uğraşmaktadır. Bunlar ve diğer birçok gerçekler, günümüz Sovyet devletinin sosyal-emperyalist yüzünü açığa çıkarmaktadır.

Yeni Sovyet Anayasasının, sözde sosyalist topluluk içinde "uluslararası işbölümü", ekonomik ve politik "bütünleşme" ile ilgili maddeleri de , Sovyetler Birliği'nin COMECON ülkelerini ekonomik olarak sömürme ve onları Sovyet ekonomisine tabi kılma, onları politik olarak kendine bağımlı hale getirme ve onların servet ve zenginliklerini talan etme politikasını yasalaştırmaktan başka bir amaca hizmet etmiyorlar. ABD gibi, ticari ilişkilerde eşit olmayan mübadele, sermaye ihracı ve çok uluslu şirketler, silah satışları ve köleleştirici kredi politikaları yoluyla aşırı kârlar elde eden Sovyetler Birliği de uluslararası bir sömürücüdür.

Büyük Rus şovenizmi politikası, sosyal emperyalizmin yeni sömürgeci politikası, yalnızca Sovyetler Birliği'nin COMECON ve Varşova Paktı'nın askeri ittifakı içerisindeki uydu ülkelerle olan ilişkilerinde değil, bunların yanı sıra, Asya, Afrika ve Latin Amerika ile olan ilişkilerinde de görülmektedir. Tıpkı Amerikan emperyalizmininki gibi, bu sömürgeci politika, "sosyalist enternasyonalizm", "sosyalist topluluk" ve "menfaat gözetmeyen yardım" vb. gibi Sovyet Anayasası'nda süslenen bazı "güzel" sözlerle gizlenemez.

Birçok ülkedeki gerici rejimlerin destekçisi ve müttefiki olan Sovyetler Birliği, onlara silah yardımında bulunuyor, onları askeri ve politik ittifaklarının savaş kışkırtıcısı politikasının araçları olarak kullanıyor, ulusal kurtuluş hareketlerini ve devrimci güçleri bastırmaları için onları kullanıyor.

YENİ ANAYASA VE KİŞİ ÖZGÜRLÜKLERİ

Sovyet Anayasası'nın demagojik karakteri, bu Anayasa, özellikle Sovyet vatandaşlarının "özgürlükleri" ve "hakları" ile ilgilendiğinde daha çarpıcı oluyor. Demagojilerini daha etkin kılabilmek için, Anayasayı hazırlayanlar, Anayasanın bölümlerinden birisinde "Devlet ve Birey" başlığı koydular. Bunun arkasında da, zalim, sömürücü devlet ile ekonomik ve politik olarak ezilen işçi arasındaki acı ilişki gizlidir. Anayasada yurttaşlar için ilan edilen sözde "haklar" ve "özgürlükler", emekçi halk için bütünüyle yalandır. Onlar, yalnızca yeni burjuvaziye güvence vermektedir. Sovyet Anayasası, bir dizi, "hak" ve "özgürlüğü" resmileştirirken, Sovyetler Birliği'nde mevut olan kanun sistemi emekçi halkı bunlardan mahrum etmekte, onları baskıcı organların merhametine terk etmektedir. Faşist KGB, hiç bir sınırlama olmaksızın emekçi halkı izleme ve tutuklama serbestisine sahiptir. Bugün Sovyetler Birliği'nde, Çarlık zamanında olduğu gibi onbin hapishane ve toplama kampı ve de psikiyatri hastaneleri mevcuttur. Bu keyfi eylemlere karşı çıkanlar, "deli" damgası vurularak bu hastanelere konmaktadır.

Burjuva tipteki her anayasada olduğu gibi, burada kullanılan tumturaklı sözler, mübalağalı kelimeler, "özgürlük", "eşitlik" vs.ye ilişkin verilen sözler, yalnızca, halkın iktidardaki klik tarafından ezilmesini ve sömürülmesini gizlemek için kullanılan maskelerdir. Lenin, emekçi halk kitleleri, kağıt üzerinde verilen özgürlük sözlerini değil, gerçek özgürlük istiyorlar diyor. Lenin'in bu sözleri, Enver Hoca yoldaşın, "bir sömürücü azınlığın imtiyazı ve halk kitlelerini utanmazca aldatması" olarak tanımladığı günümüz Sovyet "demokrasi"sini belirtmek için gene geçerlidir.

Yeni Sovyet Anayasası, iki yüzlü bir şekilde keyfi olarak ateist dünya görüşünün "özgürlüğünden" de bahsettiği halde, sözde "vicdan özgürlüğü" adı altında dini kuruluşların faaliyetlerini savunuyor. Gerçekte ise, günümüz Sovyetler Birliği'ni karakterize eden ateizmin yayılması değil, dinin ve dini kuruluşların etkisinin artmasıdır. Bu, dinin doğuşunun ve faaliyet göstermesinin sosyal sınıf kaynağı olan insanın insan tarafından sömürü ilişkilerinin yeniden kurulmasının bir sonucudur. Öte yandan, bu eğilim, Sovyet revizyonist kliğinin din adamlarına ve dine özel bir ilgi göstermesinin ve bunlara her alanda destek sağlamasının da bir sonucudur.

Sovyet revizyonistleri, genel burjuva yozlaşma temelinde, kilise ve dini propagandadan geniş bir şekilde yararlanıyorlar, durmaksızın onları güçlendiriyorlar, ortaçağın karanlık kalıntılarını yeniden çıkarıyorlar. Bugün Sovyetler Birliği'nde 20 binden fazla Hıristiyan-Ortodoks, Roma-Katolik ve Lüther kiliseleri, yahudi havraları, Budist tapınakları, İncil okuma evleri ve müslüman camileri mevcuttur. Revizyonist Sovyet gazetesi "İzvestiya"nın yazdığına göre, dini kültür nesnelerinin üretimi ve önemli yapılarının inşası için kilisenin birçok gelir kaynağı mevcuttur ve 38 kuruluş kilisenin gereksinmelerini karşılamaktadır. Sovyetler Birliği'nde papaz ve hoca yetiştiren 18 enstitü mevcuttur. Açıktır ki, bu "vicdan özgürlüğünün" yaygınlaşması değil, kitlelerin ruhi köleleştirilmesi için daha da afyonlanmasıdır. Lenin şunu demişti: "İnsan tanrıya yakardığı sürece, demokrasinin demokrasi olamayacağını, okuyabilen ve yazabilen herkes anlar... Bugün, hem Avrupa'da, hem de Rusya'da tanrı doğmasının en iyi kalpli, en hayırhah savunulması ve aklanması dahi, gericiliğin onaylanması ve aklanmasıdır."

Sovyet revizyonistleri, dini kuruluşları kendi kontrolleri altına almış olup, onları yalnızca kendi ülkesinde kullanmakta, aynı zamanda Rus kilisesinin dünya hegemonyasına yönelik iddialarını destekleyerek, onun Vatikan ve diğer uluslararası dini kuruluşlarla olan ittifaklarında ve mücadelesinde ona arka çıkarak uluslararası alanda da kullanmaktadır. Sovyet diplomasisi ve Sovyet Casusluk Teşkilatı, Rus kilisesinin elçilerini ve diğer Sovyet dini kurulaşlarının temsilcilerini dünyanın çeşitli ülkelerinde özel muhbirleri ve ajanları olarak kendilerinin karanlık emelleri için kullanmaktadır.

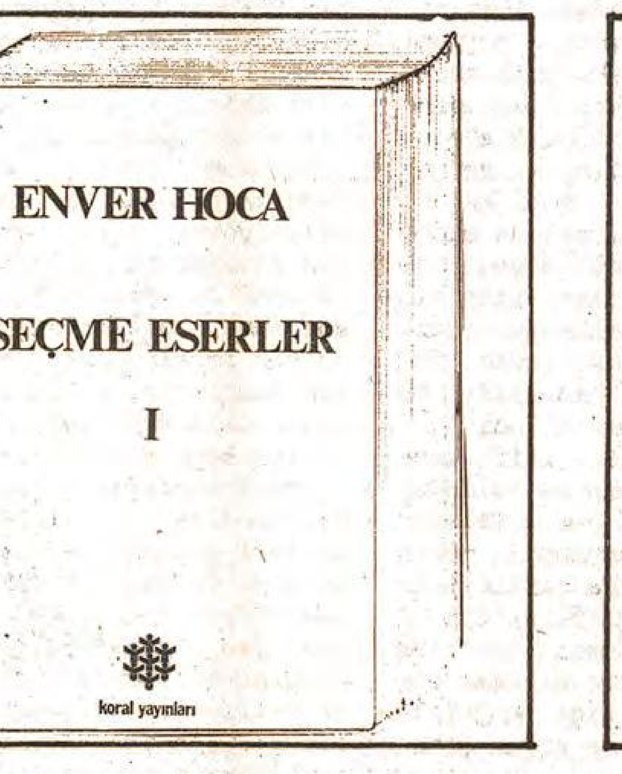
1936 yılındaki Stalinci Sovyet Anayasası, tüm dünya ülkelerinde olumlu bir yankı uyandırmıştı. Çünkü, ilk dafa olarak bu Anayasa, Marksizm-Leninizmin ulusal soruna ilişkin ilkelerini, Lenin ve Stalin'in öğretileri ve tam eşitlik ve proleter enternaşyonalizmi ruhuyla, Sovyetler Birliği'ndeki ulusal sorunun çözümü tecrübesini bir araya getirdi. Fakat, Sovyet revizyonistleri, ulusal soruna ilişkin Marksist-Leninist politikayı temelinden yıktılar ve Sovyetler Birliği'ni, tıpkı Çarlık Rusyasında olduğu gibi, gerçek bir uluslar hapishanesine çevirdiler. Bundan da, Anayasanın Sovyetler Birliği'ndeki "hak" ve "özgürlük"lerin güvence altına alınmasına ilişkin çığlıklarının ne kadar sahte olduğu anlaşılmaktadır.

YENİ ANAYASA VE ULUSAL HAKLAR

Yeni Sovyet Anayasası, bir ulusal baskı politikasının uygulanması için tüm yolları açık bırakmaktadır. Bu Anayasa, yasa zoruyla ulusal haklarından mahrum etme ve Ruslaştırma politikasını kullanan kapalı olarak formüle edilmiş bir dizi maddeyi içermektedir. Sovyet Anayasasının yazarları, "yeni tarihi topluluk", "Sovyet toplumunun homojenliği" hakkında revizyonist kavramları yayarak "ulus" ve "ulusal birlik" gibi kavramları önemsiz ve ikinci derecedenmiş gibi bir kenara atmayı, uluslar ve milliyetler arasındaki ayrımları silmeyi amaçlamaktadırlar. Yurttaşlarına "anadilini ya da diğer halkların dillerini kullanma" hakkını tanıyan yeni Sovyet Anayasasının 36. maddesi, tipik bir demagoji yapmakta olup, aynı zamanda, Sovyet Anayasasının şovenist özüdür de. Çünkü, biliniyor ki, Sovyetler Birliği'ndeki sorun, Rusların Özbek, Moğol, Ermeni ya da Litvanya dillerini öğrenme haklarını garanti etmek değil, tersine, politik, ekonomik, ideolojik ve kültürel çeşitli baskı araçlarıyla zor altında tutulan Rus olmayan nüfusun kendi ulusal dillerini terk etmesi, bunun yerine Rusçayı kullanmak zorunda kalmasıdır. Sonuç olarak, bugün kökeni Rus olmayan milyonlarca halk Ruslaştırılmıştır. Bu eğilimin bir başka sonucu da kitle halinde yazarlar, bilim adamları, politikacılar ve diğerleri Rus kökenli olmadıkları halde, kendi anadillerinden habersiz olup, yalnızca Rus dilini kullanmakta olduklarıdır. Rus olmayan yerli nüfus, "arkadaşlık etme" adı altında atalarının topraklarından çıkarılırken Sovyetler Birliği'ndeki her cumhuriyette Rus nüfus yüzdesi hızla büyüyor. Kazakistan'da yerli nüfus, tüm nüfusun % 33'ünden daha azını, Kırgızistan'da ise, % 50'den daha azını oluşturuyor. Litvanya ve Estonya'daki Litvanyalıların ve Estonyalıların miktarı % 57'ye düştü. Rus olmayan diğer cumhuriyetlerde de aynı şey oluyor. Özbekistan'daki nüfusun % 14'ünü, Türkmenistan'daki nüfusun ise % 17'sini Ruslar oluşturuyor.

SONUÇ

Yeni Anayasanın onaylanması, revizyonist Sovyetler Birliği'nde ve onun izlediği politikada hiç bir şeyi değiştirmeyecektir. Geniş emekçi halk kitleleri ve dış dünya, yeni Anayasaya karşı ilgisiz kalmışlardır. Yalnızca bayağı bir demagoji ve Marksist-Leninist ilkelere açık bir ihanetle karakterize olan böyle bir dökümana başka şekilde davranılmazdı.

koral yayınları

Ne için mücadele ediyoruz?
HALKIN KURTULUŞU YAYINLARI

GENEL DAĞITIM YURT-DA : ŞEFTALİ SOKAK 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

ABD- Sendika yöneticilerine rağmen yoğunlaşan, yaygınlaşan grevler

Bütün dünyada işçi sınıfının kitle eylemleri yükseldiği, işçi sınıfının daha büyük kitleler halinde mücadele barikatlarına atıldığı gibi, ABD'de de işçilerin grev ve kitle eylemleri yükselmekte ve yaygınlaşmaktadır. Üstelik bu grevlerin büyük bir çoğunluğu sendika yöneticilerinin muhalefetine, onların karşı çıkmasına rağmen gerçekleşmektedir.

1950'den bu yana ABD'deki grevler içinde bulunduğumuz yılın ilk üç ayında en yüksek noktasına ulaşmıştır. Bu yılın ilk üç ayında toplam 1000 işyerinde grev patlak vermiştir.

Bu dönemdeki grevlerin bir özelliği de, bunların uzun sürmesi ve geniş işçi kitlelerini kapsamasıdır. 1978'in ilk üç ayında gerçekleşen grevlerin % 80'e yakını 5000 ve daha fazla işçinin çalıştığı işyerlerinde kapsadı.

1978'de ABD'deki grevlerin en büyüğü ve en önemlisi şüphesiz ki, maden işçilerinin grevidir. 100 günlük bir direnişten sonra maden işçileri taleplerinin çoğunu kabul ettirmişler ve Amerikan tekellerinin grev kırıcı uygulamaları karşısında kararlılıkla direnmişlerdir.

Maden işçilerinin direnişi diğer işyerlerindeki işçilere örnek olmuştur. Maden işçilerinin grevinin de etkisiyle Arizona'daki Magma Bakır Madeni işçileri arkadaşlarının keyfi olarak işten çıkarılmalarını ve kötüleşen çalışma koşullarını protesto etmek için greve gittiler. Eyalet Mahkemesi bu grevi yasaklamak istediyse de işçi ailelerinden yüzlerce kadının çocukların önünde barikat kurarak grev kırıcıların madene girmesini engellediler, mahkemenin kararını geçersiz kıldılar. Sendika ağalarının ve patronların işçilere karşı birleşmesi de işçileri dize getirmeye yetmedi.

Daha birçok eyalette de grevlere gidildi ve işçiler bu grevlerin hemen hepsinden de başarıyla çıktılar.

Bütün bu grevlerin çoğu sendika ağalarının istekleri dışında ve hükümet tarafından kanun dışı ilan edilmesine rağmen bizzat işçiler tarafından başlatıldı ve başarıya ulaştırıldı.

Renault fabrikalarında Fransız ve yabancı işçilerin başlattığı direniş halen sürüyor...

Fransa-Renault'da işgal

Fransız işçi sınıfının mücadelesi yeni bir yükseliş içerisine girmiştir. Özellikle çok sayıda işçinin çalıştığı fabrikalarda grev, boykot, direniş ve işgal hareketleri yaygınlaşmaktadır.

Bu fabrikaların başında Renault Otomobil Fabrikaları gelmektedir.

Renault patronları ile işçiler arasında 25 Mayıs'ta başlayan ve o günden bu yana fabrika işgalleri boyutlarına ulaşan anlaşmazlıklar halen devam etmektedir.

En son olarak 20 bin işçiden 9 bininin işine son verileceğinin açıklanmasından sonra, işçiler hemen fabrikaları işgal ettiler.

Renault fabrikalarındaki işgal halen sürmektedir.

Fırın işçilerinin mücadelesi durdurulamayacaktır

Fırın işçilerinin mücadelesi giderek büyümekte ve yaygınlaşmaktadır.

Fırın işçilerinin İstanbul'daki direnişinden sonra İzmir'de de fırın işçileri pazar günlerinin tatil olarak gerçekleştirilmesi ve ücretlerinin artırılması için, ağır baskı ve sömürünün kalkması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için birçok işyerinde direnişe geçtiler.

İzmir'de 18 Haziran'daki direnişte polis işçilerin üzerine saldırdı ve direnişe katılanlardan 99 işçiyi tutukladı.

İşçi sınıfı ve bütün halk kitleleri üzerindeki ekonomik ve siyasi saldırılarını her geçen gün artıran, emekçi halkı açlığın ve yoksulluğun pençesine iten, işçi sınıfının kazanmış olduğu hakları yok etmek isteyen egemen sınıfların hak arama mücadelesi veren fırın işçilerine armağanı işte budur: Baskı, terör ve tutuklama...

Fakat fırın işçileri baskı, terör ve tutuklamalar karşısında boyun eğmeyecek, haklarını alıncaya kadar mücadelelerine devam edeceklerdir.

Bugün ağır bir sömürü çemberi içerisinde bulunan ve bunu kırmak isteyen fırın işçileri:

Günde 12-16 saat arasında çalışmaktadırlar, iş günü ise yasaya göre 8 saattir.

Toplusözleşmelerin birçoğuna pazar günlerinin ücretli tatil günü olarak geçmesine rağmen fırın işçileri pazar dahil, bütün bir hafta boyunca çalıştırılmaktadır. Üstelik onlar, yıllık izin ve bayram izni diye bir hakka da sahip değillerdir.

Halbuki bugünkü yasalar bütün işçilere ücretli pazar, bayram izinleri ve yıllık izin tanınmıştır.

FIRIN İŞÇİLERİ ÜZERİNDEKİ BASKI VE SÖMÜRÜYE SON!

GÜNDE 12-16 SAATLİK ÇALIŞMAYA SON, İŞGÜNÜ EN FAZLA 8 SAAT OLMALIDIR.

FIRIN İŞÇİLERİNİN ÜCRETLERİ EN AZ ASGARİ ÜCRET DÜZEYİNDE OLMALI, ASGARİ ÜCRET YÜKSELTİLMELİDİR.

FIRIN İŞÇİLERİNE ÜCRETLİ PAZAR VE BAYRAM TATİLİ, ÜCRETLİ YILLIK İZİN.

ZORLA MESAİYE HAYIR.

FIRIN İŞÇİLERİNİN ÇALIŞMA VE BARINMA KOŞULLARI İYİLEŞTİRİLMELİDİR.

BÜTÜN FIRIN İŞÇİLERİNE SİGORTA VE SENDİKA HAKKI.

Çok kötü barınma ve çalışma koşulları altında bulunmaktadırlar. Sağlığa elverişli olmayan yerlerde ve beton üzerinde yatmakta, en ağır çalışma koşulları altında günde 12-16 saat çalışmaktadırlar.

Fırın patronları fırın işçilerine zorla mesai yaptırmaktadırlar.

Birçok fırın işçisi sendika ve sigorta hakkından yoksundur. Var olan sendikalar da patron yanlısı sarı sendikalardır. Ve bunların esas görevi de işçileri patronlara satmaktan ibarettir.

Ağır çalışma koşulları altında günde 12-16 saat çalışan fırın işçileri çok düşük ücretlerle çalıştırılmaktadır. İkramiye alamamaktadırlar. Fırın işçilerine ya hiç yemek verilmemekte, ya da verilen yemekler son derece bozuk çıkmaktadır.

İşte bütün fırın işçileri ve İzmir'deki fırın işçileri bunun için mücadele etmekte ve bu taleplerinin gerçekleştirilmesini istemektedirler.

CHP hükümetinin onlara verdiği ise baskı, işkence, sömürü ve mapusane köşesidir.

İZMİR'DE TUTUKLANAN DİRENİŞÇİ FIRIN İŞÇİLERİ SERBEST BIRAKILMALIDIR !

FIRIN İŞÇİLERİNİN MÜCADELESİ DURDURULAMAYACAKTIR !

Bir revizyonist ihanet daha: DİSK Baysen-İş'in sendika ağaları işçilere karşı patron ve jandarmayla birleşti

TPAO Orta Anadolu Petrol Rafinerisi lojman inşaatlarında çalışan işçiler, 12 Haziran günü direniş yaptılar. İnşaat yeri Kırıkkale'nin Hacılar Köyü yakınlarındadır.

12 Haziran günü yanda görülen talepleri gerçekleştirmek için 300 inşaat işçisi ENKA Şirketi işverenine karşı direnişe geçtiler. Direnişe, şantiyede çalışan bütün inşaat işçileri, demirciler, kalıpçılar, sıvacılar, marangozlar ve düz işçilerin hepsi katıldı.

ENKA işçilerinin direnişi devrimciler tarafından aktif olarak desteklendi.

Direniş yerine daha önce bir kez gelip birkaç işçiyi üye kaydettikten sonra şantiyeye bir daha hiç uğramayan DİSK'e bağlı Baysen-İş yetkilileri ile Maden-İş Bölge Organizatörü geldiler. Ama işçiler bugüne kadar hiç bir dertleri ile ilgilenmemiş olan bu revizyonist sendika ağalarını işyerinden kovdular. Bunun üzerine sendika ağaları, patrona giderek "direniş yerinde yabancıların bulunduğunu, bunların provokatör olduklarını" söyleyerek, devrimcileri patrona ihbar ettiler. ENKA işvereni de revizyonistlerin ihbarı üzerine direniş yerine jandarma çağırdı.

Jandarma komutanı ise işçileri, devrimcilerden koparmak için bir yandan işçilere tehditler savurdu, öte yandan devrimcileri tutuklamaya çalıştı.

Böylece işverene çoğu kez olduğu gibi, patron, revizyonist ve kolluk kuvvetlerinden oluşan bir birlik kuruldu.

Direniş, işverenin bazı istekleri kabul etmesiyle sonuçlandı. Direnişin daha birçok önemli ekonomik hakkın alınmadan sona ermesinde Baysen-İş'in revizyonist sendika ağalarının ihanetinin etkisi büyük oldu.

Ancak direniş, işçilere haklarını ancak söke söke alınabileceğini gösterdi. [illegible] ğini ispatladı.

Grevler ve proleter devrimcilerin tavrı

1978 yılı başından bu yana yüz binlerce işçiyi kapsayan toplusözleşmeler uzayıp gitmekte, özellikle büyük "kamu" işyerlerindeki toplusözleşmelerin imzalanmasına hükümet bir türlü yanaşmamaktadır. Bu durum karşısında işçilerden tecrit olmayı göze alamayan sendika ağaları ise "işleri kan ağlayarak" greve hazırlamakta, en azından greve gidecekleri söylemektedirler.

Bildiğimiz gibi büyük "kamu" işyerlerinde, Çelik-İş, Türk Metal Sendikası vb. gibi başında işçi sınıfının azılı düşmanı faşistlerin bulunduğu sendikalar yetkilidir. Eğer bu faşistler CHP hükümetine karşı sendikaların başında olmalarından yararlanarak, işçi dostu pozu ile kendi karşı-devrimci amaçlarına hizmet etmektedirler. İşte bu durum bazı arkadaşların kafasını karıştırmakta ve "greve gidilirse işçiler faşistlerin peşine takılır, faşistler grevi kendi karşı-devrimci amaçları için kullanırlar" gibi son derece yanlış anlayışların ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Şüphesiz, hiç bir eylem -bu işçi sınıfının grev gibi kitlevi bir eylemi bile olsa- her şart altında devrimci bir eylemdir, "Proleter devrimciler her grevi destekler" diye bir genellemeye gidilemez. Bir eylemin devrimci mi, yoksa karşı-devrime mi hizmet ettiğinin anlaşılması ancak, eylemin yapıldığı koşulların doğru bir biçimde tahlil edilmesiyle mümkündür. Sonuçta, eylem emekçi sınıfların mücadelesinin güçlenmesine hizmet ediyorsa proleter devrimcilerce desteklenecek bir eylemdir. Eğer sonuç olumsuz ise eyleme katılanlar ister işçiler olsun, bu eylem desteklenmez. Aksi, soruna yüzeysel yaklaşımlar, her zaman bizi yanıltır, doğru tavır takınmamızı engeller.

İçinde bulunduğumuz günler, başlarında reformist, revizyonist, faşist sendika ağalarının bulunduğu sendikaların grev oylamalarına başvuracakları, daha doğrusu başvurmak zorunda kalacakları günlerdir. Bu eylemde verilecek oyların, takınılacak tavırların doğrultusu yüzbinlerce işçiyi, hatta bütün işçi sınıfımızı yakından ilgilendirmektedir. Çünkü, her gün ağırlaşan yaşama koşullarında, işçiler biraz daha iyi yaşayabilmek için, ücretlerinin artırılmasını, sosyal haklarının genişletilmesini, iş ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini istemektedirler. Ve bu istekler son derece haklı isteklerdir. Ne varki, işçilerin sırtından her yıl yüz milyonlar vuran patronlar bu istekleri reddetmektedirler. Bu nedenledir ki, işçiler patronlara boyun eğdirmek için grev silahını kullanmak istemektedirler.

Amacı bakımından haklı olan bu eyleme işçiler hangi koşullar altında girmektedirler, şimdi de kısaca bunu gözden geçirelim.

1-) Bugün işbaşında reformist bir hükümet vardır. Ve bu hükümet, başta işçi sınıfı olmak üzere bütün emekçi sınıflara refah ve özgürlük vaatederek gelmiştir. Ama daha hükümet koltuğuna oturur oturmaz gerçek yüzünü göstermiştir. Kendisinden, miting meydanlarında verdiği sözü tutmasını, referandum hakkı, genel grev siyasi grev, dayanışma grevi vb. gibi hakların yasallaşmasını isteyen işçilere karşı saldırıya geçmiştir. Yeni haklar bir yana, işçi sınıfının kanı ve canı pahasına kazandığı haklarını sınırlamaya ve yok etmeye yönelmiştir. Faşist MC hükümetinin bile cesaret edemediği işçi ücretlerini dondurma girişimlerine başlamıştır. "Üçlü Komite" gibi, grev kırıcı bir kurumu işçi sınıfı mücadelesinin önüne dikmeye çalışmaktadır. Büyük patronlarla, Türk-İş ve DİSK'in başındaki sendika ağalarıyla tam bir fikir birliğine varan hükümet şimdi, işçi ücretlerini dondurma, "üçlü komite", grev hakkını sınırlama vb. gibi hazırlıklarla meşguldür. Ve işçilerin kan ve can pahasına kazındıkları haklar bu sözde işçi-köylü dostu reformist hükümetin tehditi altındadır.

Bir yandan emekçi sınıfların yurtseverliğini, çalışkanlığını öven hükümet, tam da kendilerinden beklenen bir üslup içinde işçileri hakim sınıflar lehinde fedakarlığa çağırmaktadır. Böylece de hükümet hakım sınıfların kendilerine verdiği "papaz" rolünü başarıyla yerine getirmeye çalışmaktadır.

2-) İşçi sınıfının sendikalarının hemen tamamının başında, reformist, revizyonist, faşist sendika ağaları vardır, ve bunlar işçi sınıfının kazanılmış haklarına yönelik bu saldırı karşısında hakim sınıflar ve hükümetle özünde hem fikirdirler. En ileri (!) olanları bile göstermelik çıkışlar yapmaktan öteye gitmemektedirler.

Revizyonist ve reformist sendika ağaları bu sözde ilerici hükümeti yıpratmamak için daha başta teslim olmuşlar, faşist sendika ağaları ise, kendi siyasi çıkarlarından kalkarak işçi dostu pozlarında ortada dolaşmakta, durumdan yararlanarak, işçileri faşist demagojinin etki alanına çekmeye çalışmaktadırlar.

3-) Reformist ve revizyonistler (Üç Dünyacı revizyonistler de dahil) işçi sınıfının üstünde reformizmin etkinliğinden de yararlanarak, sürekli işçileri "uslu ve ağır başlı" olmaya çağırmakta, "bu hükümeti yıpratmayın, sonra MC gelir" korkuluğunu sallamaktadırlar. Ve bu hükümeti faşizmin alternatifi, faşizme karşı mücadele eden bir hükümet olarak lanse etmeye çalışmaktadırlar. Oysa biliyoruz ki, bu hükümet faşizmin alternatifi bir hükümet değil, tersine, bütün halka kan kusturan faşist diktatörlüğün koltuk değneği bir hükümettir.

4-) Emekçi sınıfların temel ihtiyaç maddeleri (yiyecek, giyecek, yakacak vb.) her gün yeni zamlar gelmektedir. Son altı ayda temel ihtiyaç maddeleri %100-160 pahalanmıştır. Ve ücretlerde talep edilen artışlar daha şimdiden hakim sınıflar tarafından [illegible] ülkemizde, hükümet işçilerin % 100 ücret artışı isteğini "aşırı" ve "ekonomiyi çökerten bir etken" olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Öte yandan her gün yüzlerce işçi işlerinden atılmakta ve var olan toplusözleşmeler bile işveren tarafından uygulanmamaktadır.

5-) En kötüsü, işçi sınıfı kendisine mücadelesinde yol gösterecek kendi öz devrimci partisinden ve sınıf sendikalarından yoksundur. Ve esas olarak, karşı-devrimci bir ideoloji olan reformizmin etkisi altındadır.

Bütün bu olumsuzluklara rağmen, kitlelerin kendiliğinden hareketi yükselmekte, işçiler düzene karşı hoşnutsuzluklarını şu veya bu biçimde ifade etmektedirler.

İşçiler her türden sendika ağasının ve faşistlerin nasıl azılı işçi düşmanları olduklarını yılların deneyimleri içinde, kendi deneyleriyle öğrenmişlerdir. Şimdi de, kendilerine refah ve özgürlük vaat ederek gelen reformistlerin ne menem işçi dostu olduğunu öğrenmeye başlamışlardır. Şüphesiz bu durum işçilerin üstünde reformizmin etkinliğinin kırıldığı anlamına gelmez. Ama en azından bize, işçiler üstünde reformizmin etkinliğinin kırılmasının ön şartlarının hazır olduğunu gösterir.

Bu koşullar altında proleter devrimcilere düşen görev: "işçi sınıfının aktif eylemini faşistler kendi siyasi çıkarları doğrultusunda kullanır" diye, sınıfın hak alma mücadelesini grev ve benzeri aktif eylemlerle ifade etmesinin önüne durmak olamaz. Tersine proleter devrimci görev, işçilerin bu haklı eylemini desteklemek, işçi sınıfının atılımına önderlik etmek, mücadelenin önündeki revizyonist ve reformist barikatları yıkmak, faşistlerin işçi düşmanı yüzlerini bir kere daha açığa çıkarmaktır. Eylem içinde faşist sendika ağalarının hakimiyetine son vermeye çalışmaktır.

Marksizm-Leninizm bize gösterir ki; kitleler ancak kendi mücadele tecrübeleri temelinde eğitilebilirler. Proleter devrimcilerin esas görevleri de, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi sınıfları eğitmek ve devrim yolunda seferber etmekse -ki öyledir- bu eylemde görevimiz: mücadelenin en önünde yer almak ve bu mücadele içinde kitlelere reformizmin, revizyonizmin gerçek yüzünü göstermek, her soydan sendika ağasını teşhir ve tecrit etmek, karşı-devrimci faşist demagojiyi açığa çıkarmak olacaktır.

Aksi, "faşistler bu eylemi kendi çıkarları doğrultusunda kullanır" diye, bu haklı bir temelden kalkan grevlere karşı çıkmak, reformistlerin ve revizyonistlerin peşinden gitmek, reformizmin ve revizyonizmin yaymaya çalıştığı pasifizmi ve teslimiyeti desteklemek olacaktır. Kaldi ki bu durum kitle mücadelesini faşistlerin kullanmasını önlemeyecek, tersine devrimci yol göstericilikten mahrum olan kitleleri faşistler istedikleri doğrultuya çekebileceklerdir. Daha da ötesi, reformistlerden umudunu kesmeye başlayan kitleler önlerinde devrimci bir alternatif bulamayacaklarından faşist demagojinin etkinliği altına gireceklerdir ki, bu da kitleleri faşizmin etkinliğine terk etmekten başka bir anlama gelmez.

Şurası açık bir gerçektir ki, faşist, reformist, revizyonist her türden sendika ağası ve siyasetçiler, işçi sınıfının (ekonomik-siyasi) her eylemini yolundan saptırmaya, yozlaştırmaya, onu kendi peşlerinden sürüklemeye özel bir çaba göstermişlerdir. Görevleri de zaten budur. Ama yükselen hareket kendi peşlerinden gelmediği zaman da, aralarındaki bütün çıkar çatışmalarını bir yana bırakıp, işçi sınıfı karşısında "kutsal bir ittifak" kurmaktan ve gerçek karşı-devrimci yüzlerini göstermekten de çekinmemişlerdir. 15-16 Haziran, DGM direnişi vb. eylemler bunun en açık örnekleridir.

Kuşkusuz doğru devrimci bir önderliğin götürülebildiği her yerde işçiler proleter devrimcileri izleyeceklerdir. Ve bugün reformistlerle ve revizyonistlerle çıkar çatışmalarından dolayı, işçilerin hak alma mücadelesini destekler görünen faşistler, işçilerin kendilerini izlemediğini görünce grev kırıcılığına başlayacaklar, reformistlerin ve revizyonistlerin yanında saf tutarak gerçek yüzlerini göstermek zorunda kalacaklardır. Bu mücadeleler içinde önemli bir görevimiz de bu çarpıcı tablonun, reformist-revizyonist-faşist sendika ağalarının işçi düşmanlığında nasıl birleştiğini bütün çıplaklığı ile sergilemek olacaktır.

Reformistlerle faşistlerin fa

Dev.sa.7.sü.5'de

Sarayköy Pamuklu Sanayi'nde sendika ağaları işçileri sattı

Sarayköy Pamuklu Sanayi AŞ.'de 600'e yakın işçi çalışmaktadır. 1974 Nisanından beri toplusözleşme yetkisini elinde bulunduran sendika TÜRK-İŞ'e bağlı TEKSİF Sendikasıdır. O dönemde işçilerin sendikalaşmak için verdiği bir dizi mücadele patronun yüreğine korku salmış birçok işçi işten atılmıştı. Fakat mücadeledeki hakim yön kendiliğindencilik ve örgütsüzlüktü. Mücadelenin doğru bir önderlikten yoksun olması bu potansiyeli sendika ağalarının kendi istediklerı yöne çekmesinin zeminini hazırladı. O dönemde şube yönetiminde olan reformist sendika ağaları bu durumu iyi değerlendirip, toplusözleşme yetkisini aldılar.

Geçtiğimiz sene yapılan Denizli Şube Yönetimi seçimlerinde, daha önce yönetimde birlikte yer almış olan reformist sendika ağaları koltuk kavgasına tutuşunca bu durumdan faşist sendika ağaları yararlanmış ve şube yönetimini ellerine geçirmişlerdir. Şu anda şube yönetiminde AP ve MHP'li faşistler vardır.

Fabrikanın esas pay sahibi ve yöneticisi, bölgede halk düşmanı yüzü iyice açığa çıkmış AP'li bir faşisttir. Fabrikaya Sarayköy ve cıvarından işçi alınmamakta AP, MHP ve diğer faşist örgütler aracılığıyla çevre illerden faşistler toplanmaktadır. İşe almak için AP ve MHP üyelik kartı istenmekte, üye kartı olmayanlar işe alınmamaktadır. Daha önce işe alınanlar ise sürekli işten atılma tehdidi altında çalışmakta ve en ufak bir açığında tazminatsız olarak işten çıkarılmaktadır.

TOPLUSÖZLEŞMEYE DOĞRU

Toplusözleşme görüşmeleri nisan ayında başlar. Proleter devrimci işçiler bu durumu göz önüne alıp, sadece toplusözleşme çalışmalarıyla sınırlı kalmayan işçilerin, işçi sınıfı bilincine sahip olmaları, "kendisi için bir sınıf" durumuna gelmesi ve onların ekonomik mücadele örgütleri olan sendikaların, sendika ağalarından temizleyip, gerçek birer sınıf sendikaları durumuna gelmesi ve ekonomik mücadeleye doğru önderlik edebilmek için sistemli bir çalışmaya girdiler. Toplusözleşme görüşmelerine hazırlık bu çerçevede ele alındı.

Öncelikle, sınıf sendikacılığının ne olduğu, ülkemizdeki sendikaların niteliği konusunda geniş bir çalışmaya girildi. Bir bildiri dağıtılıp, toplusözleşmeye nasıl hazırlanmamız, nelere dikkat etmemiz gerektiği anlatıldı. Bildiride şöyle deniliyordu:

"Bizler toplusözleşme yaklaşırken, isteklerimizi tek tek ve düzenli bir şekilde tespit edelim. Dikkat edeceğimiz nokta; toplusözleşmenin bir oldubittiye getirilip, bizlerden habersiz, sendika ağaları tarafından imzalanıvermesine karşı uyanık olmalıyız. Bugün sendika ağalarının başında bulunduğu bütün sendikalarda, sendika ağaları, toplusözleşmeyi işçilerden habersiz imzalayıveriyorlar. Hatta bazı yerlerde işçilerin toplusözleşme zamanından bile haberleri olmuyor. Bu hain sendika ağalarını sendikalarımızdan temizleyip atmalıyız. Toplusözleşme yaklaşırken tam bir birlik içinde işi bırakmaya hazır olmalıyız. Çünkü işvereni, taleplerimizi kabule zorlayan şey, bizlerin topluca işi bırakma tehdididir. Eğer sendikamız bizi bu konuda eğitmiyorsa, bizi greve hazırlamıyorsa, bilelim ki bu sendika ağaları toplusözleşmeyi bizlerden habersiz imzalayacak, patron önünde boyun kırarak çanta dolusu parayı ceplerine koyacaklardır.

Toplusözleşme sırasında, sendika ağalarının bizleri patrona satmasını önlemek ve onları denetlemek için bizler de, aramızdan oluşturduğumuz gruplar halinde görüşmelere katılmalı, görüşmelerin gidişini tüm işçilere açıklayıp tartışmalıyız."

Bu bildiri üzerine patron ve sendika ağası telaşa kapıldılar. İşçiler üzerindeki baskı daha da arttı. Özel denetim komiteleri kurup, işçilerin içine saldılar. Bu uşaklar, birkaç işçi bir araya gelip tartışmaya başlayınca, hemen aralarına girip, sahiplerine daha fazla bilgi vermek için yanıp tutuşuyorlardı.

SENDİKA AĞALARI İŞÇİLERİ SATIYOR

Bu arada dışarıdan MHP'li faşistler getirilmeye başlandı. Bunlar sabahtan akşama kadar fabrikada yatıp, işçilere baskı yapıyor, kendilerine taban yaratmaya çalışıyorlardı. MİSK'e bağlı Türk Mensucat da toplusözleşme yetkisine sahip olmak için Bölge Çalışmaya itiraz edip, fabrikada kendi üyeleri olduğunu bildirdi. Proleter devrimci işçiler bu aşamada, esas olarak sendikanın işçilerle bir toplantı yapmasını sağlamak, bu yönde sendikayı zorlamak görevini tespit ettiler. Çünkü böyle bir toplantı, sendika ağalarının işçiler önünde hesap vereceği, onların işçi düşmanı yüzlerinin açığa çıkacağı ve sendika ağalarının devrilip sınıf sendikalarına sahip olmanın öneminin kavranılıp, bu yönde propagandanın yapılacağı bir toplantı olacaktı. Bununla ilgili bir bildiri hazırlanıp dağıtıldı. Bildiride toplusözleşme görüşmelerine hazırlanmanın, görüşmelere gruplar halinde katılmanın ve en önemlisi bu aşamada tüm işçileri kapsayan bir toplantının yapılmasının önemi anlatıldı. Bazı işçi arkadaşlar sendikaya gidip sendika ağasını toplantı yapması için zorladılar. Tüm bunların sonucu olarak, sendika ağası, temsilcilerle haber gönderip, bir kahvede iki gün sonra toplantı yapacağını bildirdi. Toplantı günü kahvede kimseye haber verilmediği için 30'a yakın işçi vardı. Sendika ağasına bunun bir toplantı olamayacağını, sadece göstermelik bir şey olduğunu, toplantı gününün önceden tespit edilerek bir salonda tüm işçilerin katılmasıyla yapılması gerektiğini belirttik. Sendika ağası bir sürü sudan bahane bulup kıvırttı; fakat işçilerin baskısı sonucunda bunu kabul etmek zorunda kaldı. Daha sonra işleri olduğunu söyleyip çekip gitti.

Bu arada yürürlükteki toplusözleşmenin eksik ve sendika ağalarının, bizleri, patrona sattığının belgesi olduğu, buna rağmen bu maddelerin bile uygulanmadığını anlatan bildiri dağıtıldı. Bildiride uygulanmayan maddeler teker teker tespit edilmişti.

Tüm bu gelişmelerden iyice huzursuz olan pat-

Dev.sa.7.sü.5'de

Aydınların yeri emekçi halkın yanıdır

MC'nin faşist ve halk düşmanı politikasına haklı olarak karşı çıkan ve kamuoyunda demokrat olarak tanınan bazı kimseler, CHP'nin hükümeti kurmasından bu yana bu hükümeti bütün uygulamaları ile desteklemektedirler. Ve bunu yaparken düz bir mantıkla 'ya MC, ya CHP' diyerek bir seçim yapmakta ve kendileri CHP'yi seçmektedirler.

Mantık ve politika böyle olunca da bugünkü hükümeti ve onun halka karşı politikasını kayıtsız şartsız savunmakta ve halk kitlelerinin önünü karartmaya çalışmaktadırlar.

Onlar anti-emperyalist olduklarını söylemekte, fakat CHP hükümetinin "batılı" emperyalistlerin ve onların kredi kurumu olan IMF'nin bütün direktiflerini yerine getirmesi karşısında sessiz kalmakta veya bu olayı çeşitli gerekçelerle geçiştirmeye çalışmaktadırlar. Ecevit, ülkemizi sosyal-emperyalist sömürü ve yağmaya daha fazla açmak için Moskova'ya uçmakta, kendisine anti-emperyalist diyen kimseler bu geziye alkış tutmaktadırlar.

Onlar halktan yana olduklarını söylemekte, fakat CHP hükümetinin ekonomik, sosyal ve siyasi planda halka karşı uygulamalarını göz ardı ederek hükümeti ve onun politikasını haklı çıkarmaya çalışmaktadırlar.

Onlar demokrat olduklarını iddia etmekte, fakat bir yandan Kürt ulusunun varlığını inkâr ederken ve devrimci-demokratik Kürt milli hareketini karalamaya çalışırken, bir yandan da CHP hükümetinin köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesini bastırmaya ve oyalamaya çalışması karşısında sessiz kalmaktadırlar.

Böyle bir tavrın adının demokratlık ve ilericilik olduğu dünyanın hiç bir yerinde ve hiç bir döneminde görülmemiştir.

Bu olsa olsa Tanzimat ilericiliği olur. Ve onun modası da çoktan geçmiştir.

Bugün demokratlığın, devrimciliğin, ilericiliğin ölçütü emperyalizme, sosyal-emperyalizme, onların sömürü ve soygununa karşı tavır almaktır; emperyalizme, komprador burjuvaziye ve feodal toprak ağalarına ve onların faşist diktatörlüğüne karşı gelişen halk mücadelesinin yanında yer almaktır; köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesine ve devrimci-demokratik Kürt milli hareketinin yanında olmaktır.

Tanzimat ilericiliği terkederek demokrasi ve özgürlük mücadelesinin yanında yer alacak aydınlara emekçi halkın sıcak kucağı her zaman açıktır.

Kamuoyunda demokrat olarak tanınan aydınların yeri bugün emekçi halkın yanıdır. Ancak onlar emekçi halkın demokrasi ve özgürlük mücadelesinin safında yer aldıkları ölçüde gerçek demokrat ünvanını almaya hak kazanacaklardır.

«Köylüye Ulaşım Projesi» gibi sahte kampanyalar mücadelenin önünü karartamaz

Köylülüğün gerçek talebi:

Toprak ve özgürlük

CHP'nin reformist yöneticileri yoksul köylü kitlelerini avutmaya ve afyonlamaya hedef alan yeni kampanyalar başlattılar. Mayın tarlalarının temizlenerek topraksız köylüye dağıtılması dışında bu kampanyaların en göze çarpanı "Köylüye Ulaşım Projesi"dir.

CHP hükümetinin reformist yöneticileri "Türkiye'nin dış alemde itibarının arttığını ve dış sorunlarının artık çözüm yoluna girdiğini" öne sürerek artık önlerindeki görevin sosyal ve ekonomik konularda kesin ve cesur kararlar almak olduğunu söylemekte ve bunun en önemlisinin de köylüye ve köye yönelik çalışmalar olduğunu belirtmektedirler. "Köylüye Ulaşım Projesi"nin de bu politikanın bir parçası olarak uygulamaya konduğunu açıklamaktadırlar.

Başbakan Bülent Ecevit gösterişli bir reklam ve törenle "Köylüye Ulaşım Projesi"ni Hakkari-Şemdinli'de başlatmıştır.

Ecevit burada köylülere karşı yaptığı konuşmada "bu proje ile köylünün kurtulacağını, köylünün kurtuluşunun yolunun artık açıldığını" söylemektedir.

Yıllardan beri faşist diktatörlüğün bütün hükümetleri aynı yalanları tekrarlayıp durmuşlardır. Göstermelik yol temelleri atarak, birkaç parça yol yaparak milyonlarca köylüyü uyutmaya ve aldatmaya çalışmışlardır. Böylece yoksul ve topraksız köylülük üzerindeki esas sömürü ve baskıyı gizlemeye çalışmışlardır.

Bugün CHP reformistlerinin şaşalı bir şekilde sundukları "Köylüye Ulaşım Projesi" de bu amaca hizmet etmekten başka bir işe yaramamaktadır.

Bugün milyonlarca yoksul ve orta köylünün kurtuluşu feodal ve yarı-feodal toprak ağalığı ekonomisinin tasfiyesinde, komprador burjuvazinin bütün mülkiyetine el konulmasında ve emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü ağı içerisinden kurtulmasında yatmaktadır. Özellikle Türkiye Kürdistan'ında -bu arada Hakkari'de ve Şemdinli'de- geniş yoksul ve orta köylü kitleleri feodal ve yarı-feodal ilişkilerin kıskacı altında bulunmaktadır. Köylülüğün tepesinde kapitalist sömürü ve baskının yanında feodal kırbaç da asılı bulunmaktadır. Feodal toprak ağaları yoksul ve topraksız köylülerin iliğine-kemiğine kadar sömürmektedir.

Ecevit'in yanı başında nutuk attığı sınır boylarında her gün onlarca yoksul Kürt emekçisi can vermektedir. Toprak ağaları, her gün onlarca emekçiyi ölüme göndermektedir. Yoksulluğa ve sefalete terk edilmiş yoksul Kürt köylüleri mayın tarlalarında faşist-feodal diktatörlüğün resmi güçleri tarafından sinsice katledilmektedir. Bütün bu katliamlar "kaçakçılığı yok edeceğiz" paravanası arkasına saklanarak tezgahlanmaktadır.

Feodal toprak ağalığı ekonomisinin, vahşetin ve terörün, milli zulmün yanında yer alınarak "Köye Ulaşım Projesi" demagojisi ile "köylünün kurtuluşu"ndan bahsetmek tam bir sahtekarlıktır. Hele hele bunu feodal baskının ve milli zulmün altında inleyen yoksul köylülerin karşısında ve sınır boyunda söylemek sahtekarlığın da ötesinde bir şeydir.

Ecevit'in Hakkari-Şemdinli gezisinin bir başka yanı da, bu gezinin Doğu'daki Kürt emekçileri üzerindeki baskı, terör ve katliamın yoğunlaştığı, basında "Barzani - Talabani çatışması" olarak anılan çatışmaların devam ettiği bir dönemde yapılmış olmasıdır. Bu bakımdan bu gezi, aynı zamanda milli zulmü gizlemeye, Kürt emekçilerine gözdağı vermeye hizmet etmektedir.

Doğu'daki demokratik bir öz taşıyan milli uyanışı boğmaya çalışarak, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkına karşı çıkarak, Kürt ulusunun varlığını inkar ederek demokrat olunamaz.

"Köylüye Ulaşım Projesi" vb. gibi kampanyalar arkasına gizlenerek milyonlarca yoksul köylünün toprak ve özgürlük mücadelesinin, devrimci-demokratik Kürt milli hareketinin önü karatılamaz.

Bugün milyonlarca yoksul ve emekçi köylü "Köylüye Ulaşım Projesi" vb. gibi sahte kampanyaları elinin tersiyle itmekte, toprak ve özgürlük istemektedir.

Buna da ancak kendi gücüyle kazanacağını bilmektedir.

"Köylüye Ulaşım Projesi" vb. gibi sahte kampanyalar, köylülüğün toprak ve özgürlük mücadelesinin önünü karartamayacaktır.

Mayınlı tarlaların temizlenmesi ve köylüye dağıtılması: CHP reformistlerinin yeni bir demagojik silahı

Reformist CHP hükümeti yöneticileri yoksul ve topraksız köylüleri aldatacak, onların toprak ve özgürlük taleplerini istismar edecek yeni bir silaha daha yeniden ve sıkıca sarılmaya başladılar: Mayınlı Sınır Topraklarının Tarıma Açılması ve Köylüye Dağıtılması...

CHP yöneticileri uzun bir zamandan beri mayınlı toprakların mayınlardan arındırılarak tarıma açılacağını ve bunların yoksul ve topraksız köylülere dağıtılacağını söylemektedirler. Ve hatta bunu 5 Haziran 1977 seçimlerinden sonra kurdukları hükümetin programına da almışlardı. Ama sadece o kadar. O dönemde mayınlı toprakların topraksız köylülere dağıtılması yönünde bir propaganda da yürütmüşlerdi.

İçinde bulunduğumuz yılın başlarında CHP önderliğinde bir hükümetin kurulmasından sonra, CHP yöneticileri mayınlı toprakların mayından arındırılarak tarıma açılması ve köylüye dağıtılması konusunu yeniden gündeme getirmişlerdi. Ama o günden bu yana bu meselenin lafını bile etmiyorlardı. Şimdi ise, bu konuyu yeniden gündeme getirdiler ve bunu acilen çözmeye kararlı olduklarını açıkladılar. Hatta Başbakan Bülent Ecevit'in Rusya gezisi öncesinde "yüksek düzeyde bir toplantı" yapıldığı ve toplantıda bu konunun ele alındığı açıklanmıştır. Toplantı öncesinde yapılan açıklamada "111 sayılı hudutlar rejimini belirleyen yasanın uygulama biçimleri ve mayınlı toprakların temizlenerek tarıma elverişli hale getirilmesi ile bölgenin hayvancılık ve tarıma dayalı ekonomide ileri bir düzeye getirilmesi için gerekli düzenlemelerin görüşüleceği" belirtiliyordu.

Uzun bir zamandan beri unutulan ve böyle birdenbire yeniden hatırlanan ve bunun için üst düzeyde toplantılar yapılan mayınlı toprakların köylüye dağıtılması meselesinin arkasında yatan gerçek nedir? CHP reformistleri neden yeniden böyle bir demagojik silaha sarılma ihtiyacı hissettiler?

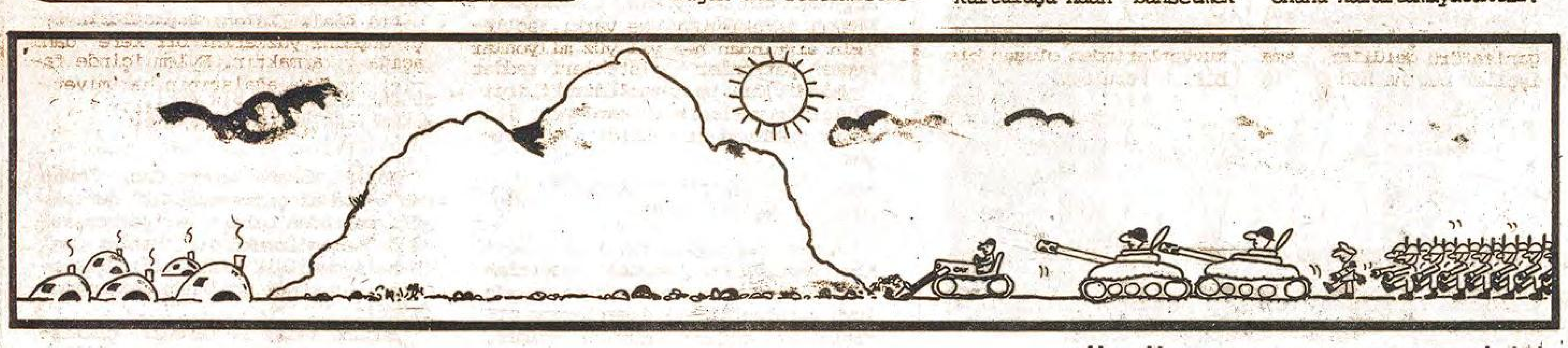
<u>Birincisi</u>, CHP reformistleri köylülüğün toprak ve özgürlük talebini istismar ederek, onun savunucusu gözükerek seçimlerde geniş köylü kitlelerinden oy topladılar ve hükümete geldikleri takdirde "köylüyü topraklandıracaklarını" söylediler. Hükümet oldukları süre içerisinde ise yoksul ve topraksız köylülüğün değil, feodal toprak ağalarının çıkarlarının savunucusu olduklarını, onların politikaları ile uzlaştıklarını gösterdiler. Bugün milyonlarca yoksul köylü kitlesi CHP reformistlerinin dillerinden düşürmedikleri "toprak işleyenin, su kullananın" sloganının ne anlama geldiğini açık ve net olarak görebilmektedir. Reformist hayaller köylülüğün uyutulmasına yetmemektedir artık. Açlığın ve sefaletin pençesine itilen, ve toprak açlığı çeken yoksul köylüler uyanmakta ve kıpırdanmaktadır. Köylülük toprak ve özgürlük için ve diğer devrimci-demokratik taleplerini gerçekleştirmek için daha büyük mücadelelere hazırlanmaktadır. Özellikle feodal toprak ağalığı ekonomisinin en yoğun olduğu, köylülüğün feodal ve yarı-feodal ilişkilerin kıskacı altında bulunduğu Türkiye Kürdistan'ında toprak ve özgürlük sesleri giderek yükselmektedir. Türkiye Kürdistan'ında toprak ve özgürlük mücadelesinin milli zulme, Kürt emekçileri üzerindeki teröre karşı mücadele ile birleşmesi, bugün, köylülüğün mücadelesine daha ileri boyutlar kazandırabilecek bir etkendir ve Kürt yoksul köylülerinin toprak ağalığına, milli zulme ve teröre karşı mücadelesi giderek yükselmektedir.

İşte CHP reformistleri, diğer bütün şeylerin yanı sıra mayınlı toprakların mayınlardan aarındırılarak köylüye dağıtılması meselesini yoksul köylüyü, özellikle Kürt milliyetinden yoksul köylülerin uyanışını ve mücadelesini engellemenin, köylülüğü yeni bir demagojik silahla uyutmanın bir aracı olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Bunun için de mayınlı topraklar meselesini köylülüğün önüne yeni bir aldatma ve uyutma silahı olarak sürmektedirler.

<u>İkincisi</u>, elli küsur yıllık 'toprak reformu' demagojisi, son 'toprak ve tarım reformu' 'uygulaması' ile kesin olarak iflas etmiştir. Geniş köylü kitleleri egemen sınıfların dilinde toprak reformunun ne anlama geldiğini, bunun köylüye değil feodal toprak ağalarına hizmet ettiğini bir kere daha ve açık olarak görmüştür.

Ve egemen sınıflar ve onların politikasıyla uzlaşan reformist CHP Hükümeti milyonlarca yoksul köylüyü artık kolay kolay 'toprak reformu' demagojisi ile aldatamayacaklarını hesap ederek, yeni bir 'toprak reformu' demagojisine bugün için başvurmayı yeğlemenin yerine, başka bir demagojik silah bulmaya yönelmişlerdir. Bunun için de eskiden beri ellerinin altında zaten hazır beklemekte olan ve çok kullanılmadığı için de henüz fazlaca yıpranmamış olan mayınlı toprakların temizlenerek köylüye dağıtılması silahını ellerine almışlardır.

Ama bu silah sınır boylarında yaşayan yoksul ve topraksız köylülerin gözünde o kadar çürük ve paslıdır ki, bu silah, ilk ateşte ateşleyenin elinde kalacaktır.

KÖYLÜYE ULAŞIM PROJESİ (!)

Guatemala köylülerinin toprak ve özgürlük mücadelesi gelişiyor

Bütün yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde köylülüğün devrimci-demokratik mücadelesi yükselmekte, yoksul ve topraksız köylüler toprak ve özgürlük için geniş yığınlar halinde mücadeleye atılmaktadır. Köylülerle jandarmalar arasında yoğun çatışmalar meydana gelmektedir.

Bunlardan biri de bir Orta Amerika ülkesi olan Guatemala'dır.

TOPRAK İŞGALİ VE KATLİAM

Mayıs ayının sonlarında, Mayalarda yaşayan kızılderili yoksul köylüler, yüzyıllardır üzerinde yaşadıkları topraklardan sürülmelerini protesto etmek için dağdan Panzos kasabasına inmişlerdir. Kadınlar, çocuklar ve yaşlılarıyla kasabaya inen 700 kadar yoksul köylü, kasabanın içine girmeleriyle birlikte evlerin damlarında, içlerinde vs. mevzilenmiş ve İsrail yapısı silahlarla donatılmış olan askerler tarafından yoğun bir ateşe tutulmuşlardır. Paniğe kapılan kadınlar kucakladıkları çocuklarıyla birlikte kaçarlarken kendilerini attıkları ırmakta boğulmuşlardır.

Yoksul köylülerin önderlerinden biri "Buraya sadece topraklarımıza sahip çıkmak, toprağımızın elimizden alınamayacağını söylemeye gelmiştik. Çatışmaya niyetimiz olsaydı, çocuklarımızı, ihtiyarlarımızı da yanımızda getirmezdik. Neye uğradığımızı anlamadan ateş altında kaldık" demiştir.

100.000 KİŞİLİK GÖSTERİ

Askeri faşist diktatörlüğün açık bir soykırımı olan bu katliamı protesto etmek için 100 bin kişi Guatemala kentinde büyük gösteriler düzenlemişlerdir. Askeri faşist diktatörlüğün bir sözcüsü halktan "özür dilemek" zorunda kalmıştır.

Mayalarda yaşayan yoksul kızılderili köylüler iki yıl önce de bölgede petrol aranacağı gerekçesiyle topraklarından sürülmüşlerdir.

Askeri faşist diktatörlüğün başındaki General Kjell Laugerud'un kendisi de Guatemala'nın sayılı toprak ağalarından biridir. 78.000 dönümden fazla toprağa sahiptir. Faşist diktatörlüğün başındaki generallerin çoğu zengin toprak ağalarıdır.

Devrimciler, katliamda, hükümetin iddia ettiği gibi 89 değil, yüzlerce ölü bulunduğunu belirtmişlerdir.

TOPRAK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELESİ SÖNMEDİ

Faşist ordu birliklerinin bütün saldırı ve katliamları yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini söndüremedi. Çoğunluğunu kızılderili kökenlilerin oluşturduğu yoksul köylülerin toprak ağalarına ve devlete karşı kitlevi ayaklanmaları ve gösterileri devam etmektedir. Köylüler toprak ve özgürlük için yeniden kitleler halinde mücadeleye atılmaktadır.

Guatemala'da yoksul köylülüğün bütün ülkeyi saran toprak ve özgürlük alevleri söndürülemeyecektir.

Bafa Gölü'nün gerçek sahibi emekçi halktır

Batı Ege'de bulunan Bafa Gölü'nün CHP hükümetinin aldığı bir kararla kamulaştırıldığı açıklandı. Kararın Resmi Gazete'de yayınlandıktan sonra gölün kamulaştırma işlemlerine hemen başlanacağı bildirilmektedir.

Bilindiği gibi Bafa Gölü'nü elinde bulunduran Halil Özbaş vb. ağalar yıllardan beri yöre yoksul köylülüğünü sömürmüşler, gölde avlanmak isteyen birçok köylüyü kurşuna dizmişlerdir. Yöre köylülerinin gölün doğal zenginliklerinden yararlanmalarını sürekli engellemişler, göl üzerinde tam bir hegemonya kurmuşlardı.

CHP hükümeti aldığı kamulaştırma kararıyla bu "haksızlıkların" giderileceğini ve gölün kaynaklarından yöre köylülerinin bundan böyle artık yararlanabileceklerini iddia etmektedir.

Ve kamulaştırma gerekçelerini şu şekilde özetlemektedirler:

- Bafa Gölü'ndeki özel mülkiyet kavramının hukuka ters düşmesi,
- Halkın doğanın verdiği kaynağı kullanmaktan mahrum edilmiş olması,
- Dalyanın bilimsel yöntemlerle çalıştırılmadığı ve üretimin ulaşılabileceği en düst düzeye çıkarılamadığı,

CHP hükümetinin sözcüleri bu gerekçelerden kalkarak Bafa Gölü'nü kamulaştırdıklarını ve bundan böyle gölden kamu yararına olmak üzere herkesin yararlanabileceğini söylemektedirler.

Acaba durum gerçekten onların iddia ettiği gibi mi olacaktır? Kamulaştırma kararı yöre köylülüğüne ne getirecektir? Yöredeki yoksul ve orta köylülük gölün doğal zenginliklerinden yararlanabilecek midir? Yoksa köylülüğün üzerindeki sömürü ve baskının özünde hiç bir değişiklik olmayacak mıdır?

<u>KAMULAŞTIRMANIN AMACI:</u>

Bugün ülkemizde yarı-sömürge ve yarı-feodal bir düzen vardır. Ve bütün emekçi halk komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının ve onların dayanağı emperyalizmin sömürü ve baskısı altındadır. Ve devlet de bu sınıfların, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenlik organıdır, faşist-feodal diktatörlük bu sınıfların halk üzerindeki bir baskı aracıdır. Niteliği bu olan bir devletin yapacağı bir kamulaştırma da komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının çıkarlarından ve politikasından ayrı bir olay olarak ele alınamaz. Devleti elinde bulunduran egemen sınıflar buhranın derinleştiği ve ihtiyaçların gerektirdiği dönemler de bu tip vb. kamulaştırmalara başvurmaktadırlar. Bu Cumhuriyet Tarihinin her döneminde görülmüş bir olaydır. Böyle bir kamulaştırma bir ağanın çıkarlarına zarar veriyormuş gibi gözükse bile -ki Bafa Gölü'nün kamulaştırılmasında bu durumdan da bahsedilemez- genelde egemen sınıflar, oradaki düşük üretimi engellemek ve verimliliği artırmak istemektedirler. Bu durum CHP hükümetinin kamulaştırma gerekçesinde de belirtilmektedir zaten. Egemen sınıflar kamulaştırma ile, "dalyanın bilimsel yöntemlerle çalıştırmayı", "üretimi ulaşabileceği en üst düzeye çıkarmayı" ve "gölden ulusal ekonomiye turizm yararları sağlamayı" amaçladıklarını aaçıklamışlardır. Tabii böyle bir kamulaştırma kararına varılmış olmasında yöre köylülüğünün ve halkının "göl ağaları"na karşı uzun yıllardan beri verdiği mücadelenin de önemli bir payı vardır.

Özet olarak söylemek gerekirse Bafa Gölü'nün kamulaştırılması egemen sınıfların geneldeki çıkarlarına hizmet etmektedir, ve onların izlediği politikadan ayrı bir olay olarak ele alınamaz.

<u>KAMULAŞTIRMA KÖYLÜLERE NE GETİRİYOR?</u>

Basına yansıyan haberlerden anlaşılacağı üzere CHP hükümeti kamulaştırma işlemlerinin tamamlanmasından sonra, Bafa Gölü'nün işletmesinin ya bizzat devlet tarafından yürütüleceğine, ya kiraya verileceğine veya kurulacak bir kooperatif eliyle yürütüleceğine karar vereceklerdir. Her durumda da yöre köylülerinin ve halkının durumunda herhangi bir değişiklik olmayacaktır. Eskiden köylüler üzerinde var olan Halil Ağa'nın baskı ve sömürüsü, bu kez yerini daha ince bir baskı ve sömürüye bırakacaktır. Sonuçta köylülük için değişen tek şey, sömürücülerin el değiştirmesi ve sömürü ve baskının daha ince bir kılığa bürünmesi olacaktır.

Çünkü gölü kiralayacak olanlar da kurulması düşünülen "Demokratik Halk Kooperatifi"nin yönetimini ele geçirecek olan da Halil Özbaş vb. gibilerinden başkası olmayacaktır. Daha doğrusu CHP reformistlerinin bugünkü politikası buna hizmet etmektedir.

"Göl insanları"nın gölden yararlanmasının önündeki bütün ekonomik, siyasi, hukuki ve fiili engeller kaldırılmalıdır.

<u>"GÖL İNSANLARI"NIN ÇIKARLARINA HİZMET EDECEK POLİTİKA</u>

Bafa Gölü çevresindeki köylüler "göl ağalarına" karşı yıllardan beri çetin bir mücadele vermişler, Bafa Gölü'nü Halil Özbaş gibi kan emicilerin elinden kurtarmaya çalışmışlardır. Bugün ise CHP reformistleri, köylülerin ve halkın tepesine yeni sömürücü ve kan emiciler dikmeye çalışmaktadır. Bu, politika köylülüğün değil, sömürücü asalakların çıkarlarına hizmet etmektedir.

Bafa Gölü'nün çevresindeki köylüler:

1- Yıllarca köylüye kan kusturan Halil Özbaş vb. gibi sömürücü-asalaklardan hesap sorulmasını, onlara kamulaştırma bedeli adı altında tek bir kuruş bile ödenmemesini,

2- Yoksul ve orta köylülüğün gölden yararlanmasının önündeki bütün ekonomik, siyasi, hukuki ve fiili engellerin kaldırılmasını,

3- Gölün bütün emekçi halkın katıldığı bir kooperatif tarafından işletilmesini, kooperatifin sömürücü-asalakların bir aracı haline getirilmesinin engellenmesini, emekçi halkın yönetimindeki kooperatife her türlü yardımın yapılmasını istemektedirler.

"Göl insanları"nın çıkarlarına hizmet edecek politika ancak böyle bir politikadır.

1974 Af Yasasındaki eşitsizliğe, yeni infaz yasasındaki haksızlığa karşı ve genel af için

Cezaevlerinde mücadele sürüyor

Son birkaç yıldır cezaevlerinde yükselen özgürlük mücadelesi yeni İnfaz Yasasındaki haksızlıklar karşısında hızlanarak sürmektedir. Adalet Bakanı Mehmet Can'ın "Bundan sonra Türkiye'de genel af çıkmayacaktır" şeklindeki sözleri bu mücadeleyi bir kat daha yükseltmiştir. Son olarak Adana, Osmaniye, Sivas ve Eskişehir cezaevlerinde başlayan açlık ve oturma grevleri ve çeşitli direnişler yaygınlaşmaktadır.

SİVAS

Sivas Kapalı Cezaevinde 17 Haziran günü açlık ve oturma grevi başlatılmıştır. Yeni İnfaz Yasasındaki haksızlıkların giderilmesini ve cezaevindeki yaşam şartlarının iyileştirilmesini talep eden mahkumlar Adalet Bakanının cezaevine gelmesini istemişlerdir.

Direniş 18 Haziran günü Sivas Yarı Açık Cezaevine sıçramıştır.

Her iki cezaevindeki mahkumlar da koğuşlarda yatacak yer olmadığını, beton zeminlerde ve tuvalet önlerinde yatmak zorunda kaldıklarını, altı aydan bu yana banyonun çalışmaması nedeniyle bitlendiklerini bildirmişlerdir.

Ayrıca her iki cezaevindeki mahkum ve tutuklular yeni İnfaz Yasasının mahkumlar için somut çözümler getirmediğini ve yasanın kısır olduğunu söylemişlerdir.

ADANA VE OSMANİYE

Adana ve Osmaniye cezaevlerindeki mahkumlar yeni İnfaz Yasasının beklenen yararı sağlamadığını söyleyerek direniş kararı almışlar ve ÖLÜM ORUCU'na başlamışlardır. Adana ve Osmaniye cezaevlerinde bulunan mahkumlar yaptıkları açıklamalarda yetkililerin yaptıkları vaatlerle yeni çıkan infaz yasası arasında mahkumlar aleyhine büyük çelişkiler olduğunu bildirmişlerdir. Mahkumlar infaz yasasındaki altı günlük indirimin tüm ceza süresine uygulanmasını istemişlerdir. Bilindiği gibi, yeni infaz yasasının mahkumların aleyhine yorumlanması sonucu her ay için altı günlük indirim gerçekte dört güne düşmüştür.

Adana ve Osmaniye cezaevlerindeki mahkumlar 1974 yılında çıkan af yasasındaki ömür boyu hapis cezası alanların uğradıkları haksızlığın giderilmesini de istemektedirler. Osmaniye Cezaevinden gazetemize gönderilen mektupta bütün mahkumların ömür boyu hapis cezasına çarptırılan hükümlülerin yanında olduklarını söylemekte ve şunları eklemektedirler: *"Bugün Türkiye cezaevlerinde yatmakta olan ve 1803 Sayılı Af Yasası'yla 4 yıl gibi bir süre fazladan hapis cezası yatmaya zorlanan 5000 civarında müebbet hapis cezası alan hükümlülerin uğradığı haksızlığın giderilmesi için tüm ilerici, demokrat ve yurtsever kişi, basın kuruluşlarının bizlerin haklı davasında, bizimle beraber, yanımızda olmalarını istiyoruz."*

Adana ve Osmaniye Cezaevlerindeki hükümlüler ayrıca ölüm cezasının kaldırılmasını ve genel af çıkarılmasını istemişlerdir.

ESKİŞEHİR

Eskişehir Cezaevindeki 390 hükümlü ve tutuklu yeni İnfaz Yasasının anti-demokratik niteliğinin ve haksızlıkların giderilmesi, 1803 Sayılı Af Yasasındaki eşitsizliğin ortadan kaldırılması, idam cezalarının kaldırılması ve GENEL AF için 17-18 Haziran günlerinde uyarı niteliğinde iki günlük açlık grevi yapmışlardır.

Eskişehir Cezaevinden gazetemize gönderilen 307 imzalı bildiride şunlar söylenmektedir:

"Biz, Eskişehir Cezaevinde yatmakta olan 390 tutuklu ve hükümlü, bir süredir ağızlarda sakız haline getirilen yeni İnfaz Yasasının demokratik ve mahkumlar yararına yenilikler getirecek biçimde çıkarılması için kamuoyunda gösterilen tüm çabalara rağmen, sonunda ilk açıklandığı biçimden daha da geri ve anti-demokratik hükümleri içererek çıkartılmasını şiddetle protesto ediyoruz.

İçinde bulunduğumuz toplumsal düzenin sonucu ve zorlamasıyla "suç" işlemiş olan bizler toplumdaki gerçek suçluların "içerdekiler" değil, ama tam tersine çoğunlukla "içerde" olmayan kişiler olduğunun bilincindeyiz. Bütün bunlara ek olarak Adalet Bakanlığının "mahkumların yararına" olacağını, "onları topluma kazandıracağını" iddia ettiği yeni İnfaz Yasası, bugüne kadar söylenilenlerin ve verilen "söz"lerin tam tersine mahkumların yararına olmayacak biçimde yasallaştırılmıştır. Bu şartlarda hiç bir yetkilinin bize tutuklu ve mahkumlardan ve ayrıca kamuoyundan verdikleri "söz"lere güven ve inanç beklemeye hakkı yoktur, olamaz. Kişileri "topluma kazandırma"nın yolu verilen sözde durmamak değil, toplum yararına değişiklikler gerçekleştirmek, varlığı iddia edilen "demokrasi"nin gereklerini yerine getirmektir.

Oysa çeşitli zamanlarda yetkililerin yapmış olduğu konuşmalar ve verdikleri sözlerde yeni İnfaz Yasasının mahkumlar yararına yeni hükümler "getireceği" belirtilir ve bu uygulama içerisinde mahkumların 30 günde 14 gün ceza yatacakları açıklanırken, yeni çıkartılan yasa, bunun tam tersine 30 günde 16 gün ceza yatmayı getirmektedir. Bu, ilk bakıldığında küçük bir fark gibi görünmesine rağmen, cezaların son derece ağır olduğu ülkemizde 10-15-20-30 yıl vs. üzerinden hesaplandığında mahkumlar aleyhine büyük bir farktır.

Biz, aşağıda imzaları bulunan ve Eskişehir Cezaevinde yatmakta olan 390 tutuklu ve hükümlü, müebbet hapis cezası ile ilgili 1803 Sayılı Af Yasası kanunundaki uygulamanın düzeltilmesi, İnfaz Yasasının bir an önce yeniden gözden geçirilerek demokratikleştirilmesi ve mahkumlar yararına yeni uygulamalar getirilmesi, idam cezalarının kaldırılması ve mevcut idam cezalarının bir an önce affedilmesi, ve bütün suçları kapsayacak bir GENEL AF'fin çıkarılmasını hedefleyerek, yeni İnfaz Yasasının bu haliyle gerçekte tutuklu ve mahkumların demokratik mücadelesini bastırıp susturmayı, biz mahkumları çok az para karşılığı gerçek birer köle gibi çalıştırmayı amaçladığının bilinciyle 17-18 Haziran tarihlerinde şimdilik yalnızca protesto niteliğinde bir "uyarma" niteliği taşıyan iki günlük açlık grevine başlayacağımızı tüm kamuoyuna duyururuz.

ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF

ESKİŞEHİR CEZAEVİNDEN TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLER"

ZİNDANLAR BOŞALSIN

1974 yılında çıkan Af yasasında yaşam boyu hükümlüler aleyhindeki eşitsizlik düzeltilmelidir

● Elmalı ve İzmit Ağır Ceza Mahkemeleri 1803 sayılı Af yasasındaki eşitsizliğin düzeltilmesi için Anayasa Mahkemesine başvurdular

Elmalı ve İzmit Ağır Ceza Mahkemeleri ömür boyu hapis cezasına çarptırılan mahkumların 1974 yılında çıkan 1803 Sayılı Af Yasasında haksızlığa uğradıklarını belirterek, kanunun ömür boyu hüküm giymiş mahkumların lehine bozulması için Anayasa Mahkemesine başvurmuştur.

1803 SAYILI YASADAKİ HAKSIZLIK

1974 yılında çıkan Af Yasasının 7. maddesi müebbet ve idam cezasına mahkum olanlarla, diğer mahkumların cezalarında afla yapılan indirimin uygulanmasında ikili bir durum yaratmıştır.

1803 Sayılı Af Yasası, idam ve müebbet ağır cezaya mahkum olanlarda önce af yasasının getirdiği indirim yapılmış, kalan cezadan ise 1/3'lük şartlı salıverilme süresi düşürülmüştü. Daha hafif cezalarda önce 1/3'lük sürenin indirimi yapılmış, kalan cezadan ise 12 yıllık af indirimi düşülmüştür. Böylece 1974'te çıkarılan kanunla ömür boyu hapis cezasına çarptırılanlar 12 yıl yerine 16 yıl cezaevlerinde yatırılmak durumunda bırakılmıştır.

1803 Sayılı Af Yasası ile cezaları 24 yıla inen ömür boyu hapis cezasına çarptırılmış hükümlülerin şartlı salıverilme süresi 36 yıl üzerinden hesaplandığı takdirde bu hükümlülerin cezaları dört yıl indirilmiş olacaktır.

Ancak şimdiki durumda diğer mahkumlar 12 yıllık bir aftan yararlanırlarken, ömür boyu hükümlüler için bu süre fiilen 8 yıla indirilmiş bulunmaktadır.

DÖRT YILDIR SÜRDÜRÜLEN MÜCADELE

1974 yılında çıkan 1803 Sayılı Af Yasası 5000 civarında ömür boyu hükümlüyü yukarıda açıkladığımız haksızlıkla karşı karşıya bırakmıştır. Bu sayıya ek olarak 12 Mart Sıkıyönetim Mahkemelerinde ömür boyu hapisle cezalandırılan onlarca siyasi mahkum da vardır.

1974 yılında çıkan Af Yasasından sonra dört yıl boyunca yasadaki eşitsizliklerin düzeltilmesi için sürekli bir mücadele verilmiştir. Aynı kanunun eşitsizce çıkan diğer maddelerinde olduğu gibi birçok kez değişik mahkemelere başvurularak Anayasa Mahkemesinde bu eşitsizliğin bozulması için dava açılması istenmişti. Özellikle 1974 ve 1975 yıllarında sürmekte olan çok sayıda 12 Mart mahkemesinde birçok ömür boyu hükümlü ve bu cezayla cezalandırılmak istenen 12 Mart tutuklularının başvuruları askeri mahkemeler tarafından reddedilmiştir. Aynı şekilde 12 Mart davalarını inceleyen Askeri Yargıtay da bu başvurulara sırt çevirmiştir.

Bugüne kadar sivil mahkemelerin ve savcıların üzerindeki siyasi baskılar da Anayasa Mahkemesine başvuruyu önlemiştir. Özellikle çok sayıda 12 Mart hükümlüsünü ilgilendiren bir durum olmasından dolayı af yasasının bu maddesinin Anayasa Mahkemesine götürülmesi faşist mihraklar tarafından sistemli bir biçimde engellenmiştir.

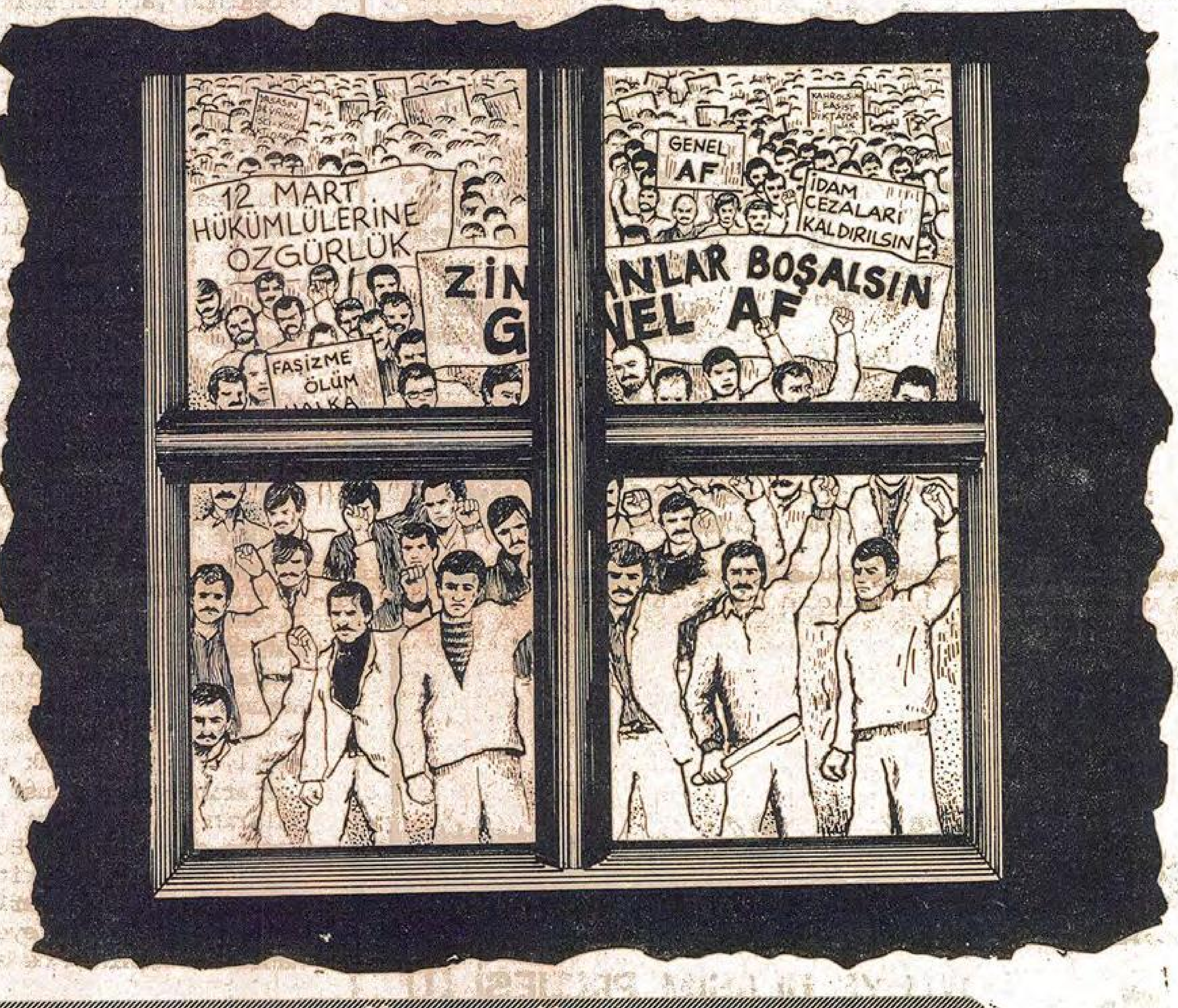
AF YASASI ANAYASA MAHKEMESİNDE

Eşitsizliği gidermek için yapılan girişim şimdi Anayasa Mahkemesinde son kararı beklemektedir.

Bugün gelinen nokta dört yıldır sürdürülen mücadelenin bir sonucudur. 1803 Sayılı yasada ömür boyu hapse mahkum edilenler için düzeltilecek haksızlık ülkemizde yürütülen özgürlük mücadelesinin bir parçasıdır.

Şimdi devrimcilerin ve yurtseverlerin önünde duran görev, Anayasa Mahkemesinde tartışılacak olan kanunun eşitsizliği giderilecek şekilde sonuçlanması için mücadele etmektir.

Ancak kısa vadede eşitsizlik ve haksızlıkları giderecek olan şartsız bir GENEL AF'dır. Halkımızın talebi de budur.

ADALET BAKANI FETVA VERDİ:

«Bundan sonra hiç bir zaman af çıkarılmayacak»

Genel Af halkın talebidir

●Genel Af Türkiye halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır. Adalet Bakanı 100 kere daha «Af çıkarılmayacak» dese, zindanlar yine boşalacaktır

Adalet Bakanı Mehmet Can Konya'da yaptığı açıklamada "55 yılda 14 defa af çıktı. Aftan 6 ay sonra cezaevleri yine tıka basa doluyor. Af, devletin otoritesini sarsıyor. Yargının ve zabıtanın ciddi görev yapması engelleniyor. Af suçu artırıyor" demiştir.

Mehmet Can, son açıklamasıyla bir ay içinde yaklaşık 10 kere yeni bir affın çıkmayacağını bildirmiş oluyor.

MAHKUMLARI YENİDEN CEZAEVLERİNE DOLDURAN NEDEN, AF MI?

Adalet Bakanının genel af aleyhine verdiği demeçlerden anlaşılan kendisinin ve hükümetin suçu ve suçluyu yaratan önemli etkenlerden birisinin af olduğunu düşünmeleridir. Mehmet Can ve hükümetinin mantığına göre cezaevlerinin tıka basa dolmasına sebep olan şey çıkarılan aflardır.

Öyle ya 55 yılda 14 defa af çıkmıştır. Ama altı ay geçmeden cezaevleri yine dolmuştur. Adalet Bakanının düşüncesine göre insanlar nasıl olsa af çıkar düşüncesiyle rahatlıkla suç işlemekte, cezaevlerini tıka basa doldurmaktadırlar.

Cezaevini dolduranlar kimlerdir? Toprak ağasına karşı mücadele eden köylüler, grevci işçiler, bağımsızlık ve demokrasi uğruna mücadele eden devrimciler vb. vb.

Bütün bu doğrudan siyasi nedenlerle cezaevlerini dolduranları bir yana bırakalım, geri kalanlar kimlerdir? Kan davasına, mera ve su kavgasına, başlık parası bulamadığından kız kaçırmaya karışanlar, işsizliğe ve açlığa mahkum olup hırsızlığa kalkışanlar. Peki bu insanların cezaevlerine dolmasına neden olan sık sık af çıkması mıdır?

Topraktaki ortaçağ karanlığı kalkmadan, kan davası, mera kavgası, kız kaçırma, toprak mücadelesi biter mi? Türkiye bağımsız ve demokratik bir ülke olmadan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi durur mu? Emperyalist sömürü kalkmadan işsizlik, açlık diner, hırsızlık durur mu?

Yarı-sömürge, yarı-feodal düzen değişmeden, bu düzenin yarattığı "suçlar" kalkmadan "suçlular" ortadan kalkabilir mi?

Ama Adalet Bakanına sorarsak, suçu ve suçluyu bu kadar çok yaratan etken sık sık af çıkmasıdır.

BUGÜNE KADAR HİÇ BİR AFFI, HÜKÜMETLER VE ADALET BAKANI BAHŞETMEDİ.

Adalet Bakanı Mehmet Can, "bundan sonra af çıkmayacaktır" derken, affı cebinden bahşiş veriyormuşçasına değerlendirmektedir. Mehmet Can'ın anlayamadığı, affın çıkıp çıkmayacağının kendi gönlünün işi olmadığıdır.

Bugüne kadar 14 kere af çıkmıştır. Ama her defasında bu, halkın özgürlük ve demokrasi mücadelesinin sonuçlarından biri olmuştur. "Milli Şef'e" karşı mücadele sonucu 1950 affı, Bayar-Menderes iktidarına karşı mücadele sonucu 1960 affı ve son olarak 12 Mart baskı ve terörüne karşı mücadele sonucu 1974 affı bunların en iyi örnekleridir.

Düzenin ruhunda zulüm ve sömürü olduğu, ve cezaevlerini bu zulmün ve sömürünün kurbanları doldurulduğu müddetçe, zulüm ve sömürüye karşı mücadele de olacaktır, af da çıkacaktır.

Adalet Bakanı "Bundan sonra hiç bir zaman af çıkmayacaktır" derken yakın geçmişi de unutmuştur. 1973 seçimlerine girerken kendisi ve partisi, halkın önüne en önemli propaganda malzemesi olarak "Genel af çıkaracağız" sözüyle gelmiş ve oy istemiştir. Halkın en önemli taleplerinden biri af olması nedeniyle de oylarını artırabilmiştir. Bugün genel af yine halkın geniş kesimlerinin talebi olmaktadır. Haksızlıkların giderilmesinde kısmen de olsa genel af rol oynayabilecektir. İşte bu nedenle af, eninde sonunda yine çıkacaktır. Halkın isteklerinin önünde kimse duramaz.

HALK HAKLARINI SÖKE SÖKE ALIYOR

Basın affı ile ilgili yasa tasarısı Meclis Komisyonundan geçti

● Meclis tatile girmeden öneri yasallaşmalıdır!

Basın ve yayın yoluyla suçların affedilmesi ile ilgili yasa önerisi 21 Haziran günü Millet Meclisi Adalet Komisyonunda görüşülmüş ve benimsenmiştir.

Millet Meclisi komisyonundan geçen basın affı ile ilgili tasarının kapsamı içine seçim döneminde işlenen "suçlar" da yer almalıdır. Böylece bir yıldır tutuklu bulunan Tunceli bağımsız milletvekili adayı Ahmet Demirdöven de af kanunundan yararlanmalıdır.

Basın affı ile ilgili yasa yüzlerce devrimci ve yurtsever yazar, gazeteci ve yazıişleri müdürünü ilgilendirmektedir. Türk Ceza Kanununda düşünce ve basın özgürlüğüne yönelik onlarca anti-demokratik maddenin bulunması sonucu devrimci ve yurtsever yazarlar yıllardır mahkemeleri ve cezaevlerini doldurmaktadır. Devrimci basın, TCK'daki bu anti-demokratik maddelerle susturulmak istenmekte, yazıişleri müdürleri mahkum edilmektedir.

Meclisten çıkarılacak olan basın affı kanunu bu durumun düzeltilmesi açısından son derece kısmi bir çözüm olacaktır. Daha köklü bir çözüm ancak düşünce ve basın özgürlüklerini kısıtlayan siyasi, hukuki vb. engellerin yıkılmasından geçmektedir.

Gross-Bieberau ve Çevresi Türkiyeli Gençlik ve İşçi Derneği

"YILMAZ GÜNEY'E VE TÜM SİYASİ TUTUKLU VE HÜKÜMLÜLERE ÖZGÜRLÜK!"

Aşağıda imzaları bulunan bizler, devrimci sanatçı Yılmaz Güney ve tüm siyasi tutuklu ve hükümlüler üzerindeki baskıları protesto ediyor, Yılmaz Güney'in ve tüm siyasi tutuklu ve hükümlülerin derhal serbest bırakılmalarını istiyoruz.

-Siyasi tutuklu ve hükümlüler üzerindeki baskılara son verilmelidir!

-Yılmaz Güney ve tüm siyasi tutuklu ve hükümlüler derhal serbest bırakılmalıdır!

-İşkenceye son genel af!

313 imza
Gross-Bieberau ve Çevresi Türkiyeli Gençlik ve İşçi Derneği
Adres: 6101 Grob-Bieberau Postfach 45

Askeri mahkemelerde yargılanan sivillerin dosyaları sivil mahkemelere gönderiliyor

● Askeri mahkemelerin tutukladığı kişiler derhal serbest bırakılmalıdır

● Mustafa Yıldırımtürk'e özgürlük!

Anayasa Mahkemesi'nin şubat ayında sivil kişilerin Askeri Mahkemelerde yargılanmalarıyla ilgili bazı yasa meddelerini iptal etmesinden sonra bu mahkemelerde yargılanan sivillerle ilgili dosyalar sivil mahkemelere gönderilmeye başlanmıştır.

Bilindiği gibi Askeri Mahkemeler 12 Mart'ın Sıkıyönetim Mahkemelerinden sonra basın özgürlüğünü ayaklar altına almış ve birçok basın mensubunu kanunsuz olarak tutuklamış ve cezalandırmıştır. Askeri Mahkemelerin sivilleri yargılaması genellikle basının yargılanması şeklinde sürdürülmüş ve onlarca yazar ve yazıişleri müdürü hakkında Askeri Mahkemelerde dava açılmıştır.

Ancak devrimci basının ve yurtsever ve demokratların mücadelesi sonucu şubat ayında Anayasa Mahkemesi askeri mahkemelerin sivilleri yargılayabileceğini belirten kanun maddelerini iptal etmiştir. Yine bilindiği gibi sivil kişilerin askeri mahkemelerde davaları sürerken çeşitli başvurulara rağmen askeri mahkemeler "Askeri Mahkemeler basını yargılayamaz" itirazını sürekli olarak reddetmişler ve iddianın Anayasa Mahkemesine gönderilmesini engellemeye çalışmışlardı.

Askeri mahkemelerdeki sivil kişilere ait dosyalar normal mahkemelere gönderilmesine rağmen halen askeri mahkemelerin tutukladığı birçok kişi tutuklu olarak bulunmaktadır. Açıkça kanunsuz bir biçimde ve yasal olarak yargılama ve tutuklama yetkisi bulunmayan mahkemelerin aldıkları kararlar geçersizdir. Bu nedenle geçmişte askeri mahkemeler tarafından tutuklanmış olan sivil kişiler derhal serbest bırakılmalı. Askeri mahkemelerin aldığı mahkumiyet kararları iptal edilmelidir.

Ayrıca askeri mahkemelerin sivil kişilerin üzerindeki yargılama yetkisi kaldırılmasına rağmen halen askeri mahkemeler sivil kişileri yargılamaya devam etmektedir. Son olarak Kava Yayınları Sorumlu Müdürü askeri mahkeme tarafından tutuklanmış ve Maltepe Askeri Cezaevine konulmuştur.

Cezaevlerinde çalıştırılan mahkumların işgücü, burjuvazi için bir sömürü kaynağı olamaz

Adana cezaevinde bulunan bazı hükümlülerin özel sektöre ait fabrikalarda çalıştırılıp kendilerine gün de 110 lira verilmiş gibi gösterilip 12 lira ödendiği öğrenilmiştir.

Adana cezaevindeki mahkumlarla ilgili olarak basına yansıyan olay yıllardır mahkumlar üzerinde sürdürülen sömürünün yalnızca küçük bir parçasıdır. Gerçekte açık ve kapalı cezaevlerindeki iş yurtlarında ve dışarda çalıştırılan mahkumlar yıllardır angaryaya tabi tutulmaktadır.

Kapalı cezaevlerinde halı dokuyan, mobilya üreten, açık cezaevlerinde güneş altında tarlalarda köle gibi gün boyu çalışan mahkumlara 5-10 lira gibi komik ücretler ödenmektedir. Ödenen bu ücretin büyük bir kısmı da cezaevinde geçen günlerin yemek parası olarak tekrar geri alınmaktadır.

Yine cezaevlerinde savcı, müdür ve vali gibi yetkililer için mahkumlar mobilya, halı vb. eşyaları üretmeye zorlanmakta ve hiç bir karşılık ödenmeden mahkumların işgücünden yararlanılmaktadır.

Mahkumların cezaevi dışında özel sektöre ait fabrika ve işyerlerinde 10-12 lira gibi ücretlerle çalıştırılması mahkumlar üzerindeki sömürünün daha sistemli bir biçimidir. Bir günlük çalışmaya karşılık verilen 12 liralık ücretin yarattığı şartlar köleci düzende boğaz tokluğuna çalıştırılanların durumundan da kötüdür.

Cezaevlerindeki angaryaya son verilmelidir, mahkum ve tutukluların işgücü komprador burjuvazi için, bazı bürokratlar için bir sömürü ve talan kaynağı olmamalıdır.

Bugün bütün mahkumlar genel affın yanı sıra, cezaevlerinde çalışan mahkumlara asgari ücret düzeyinde ödeme yapılmasını ve bu ücretin yükseltilmesini istemektedirler.

Bütün emperyalistler

Baş.ta.sa.2'de

olmaktan çıkmıştır ve ezilen halkların kurtuluş mücadelelerinin destekçisidir, dünya devriminin yedek gücüdür. Bu görüşler, Fransız ve Belçika emperyalistlerinin Zaire üzerindeki yağma ve sömürüyü sürdürmek için halka saldırılarını şirin göstermeye çalışmaktadır. Bakır madenleri, Fransız-Belçika tekellerinin denetimindedir. Mobutu rejimi, Avrupalı emperyalistlerin de çıkarlarının savunucusudur. Fransız-Belçika müdahalesi, Sovyetlerin yönlendirdiği Katanga jandarmaları karşısında Zaire halkının bağımsızlığı için değil, emperyalizmin uşağı olan faşist Mobutu rejimini korumak için yapılmıştır.

Fransız-Belçika emperyalist saldırısı, "Üç Dünya" teorisyenlerinin yalanlarının tersine bir süper devletin karşısında, "saldırgan olmayan" emperyalistlerin bir proleter devrimci harekete ya da ulusal bağımsızlıkçı güçlere sağladığı bir "destek" değildir. Çünkü birincisi; Mobutu rejimi, emperyalist uşağı bir faşist diktatörlüktür, ulusal bağımsızlığın değil emperyalist sömürü ve yağmanın savunucusudur. İkincisi; Marksizm-Leninizm bir emperyaliste karşı diğerine dayanmaz. Bir emperyalistin işgaline karşı, daha az tehlikeli olsa dahi bir diğerinin ülkesini işgal etmesini kurtuluş çaresi, destek, yardım olarak gören görüşler, şu ya da bu emperyalistin hizmetindedir. Aydınlık revizyonistleri Mobutu rejimine Avrupa emperyalistlerinin sağladığı yardımı, Çin Komünist Partisi ile Guomindang arasındaki ittifaka benzetiyorlar. Oysa Mao Zedung yoldaşın önderliğindeki Çin Komünist Partisi, baş düşman olan Alman-Japon-İtalyan faşist kampına karşı Amerikan emperyalistlerini Çin'i işgal etmeye hiç bir zaman çağırmadı. Arnavutluk Emek Partisi, İtalyan ve Alman faşist ordularını elde silah kovarken baş düşman olmayan İngiliz emperyalistlerinin Arnavutluk'a asker göndermelerini kabul etmedi. Böyle bir istilaya karşı kararlılıkla çarpışacağını duyurdu. Nihayet üçüncüsü, Fransız-Belçika emperyalist müdahalesi dünya halklarının baş düşmanları arasında olan Amerikan emperyalizminin hegemonya ve saldırı planları dışında değildir.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, FAŞİST MOBUTU REJİMİNİN EFENDİSİDİR

Aydınlık revizyonistleri başlangıçta Amerikan birliklerinin Zaire'ye doğrudan müdahale etmemelerinden yararlanıp Fransız-Belçika saldırısını Amerikan hegemonyasına rağmen ve onun karşısında bir olgu gibi göstermeye çalıştılar. Oysa bu saldırı, NATO çerçevesinde planlandı. Belçika kuvvetlerini bilfiil NATO generalleri yönetti. Daha sonra Paris'te toplanan NATO Zirvesi bunu doğruladı. Bu toplantıya, NATO'nun askeri kanadı dışında olmasına rağmen Fransız emperyalistleri de katıldılar. Amerikan emperyalistleri, Batılı emperyalistlerin önderi olduklarını bir daha vurguladılar. Amerikan generallerinin komutasında bir ortak saldırı kuvveti kuruldu. Fransız ve Belçika kuvvetleri çekilirken, Amerikan uçakları Zaire'ye inmeye başladı.

"Üç Dünya" teorisyenleri önceleri doğrudan Amerikan müdahalesi olmamasından yararlanarak Amerika'nın "fevkalade pasif", "daha az tehlikeli" ve "saldırgan olmayan" bir emperyalist güç olduğunu tekrarlamaya başladılar. Aydınlık revizyonistleri, Mobutu rejiminin Amerikan emperyalizminin en sadık uşağı olduğunu gizlerken Amerika'nın emperyalist yağma ve sömürüsünü de şirin göstermeye çalıştılar. Amerikan birliklerinin müdahalesi, çıkarlarını savunmak söz konusu olduğunda bütün emperyalistlerin saldırgan ve tehlikeli olduğunu bir daha gösterdi. Amerikan emperyalizminin Sovyet sosyal-emperyalizmi ile eşit derecede tehlikeli ve saldırgan olduğunu gösterdi.

ÜÇÜNCÜ DÜNYANIN BİRLİĞİ NE OLDU?

Aydınlık revizyonistlerinin savunduklarının tersine, "Üçüncü Dünya"nın "birliği" sağlanmadı. Çeşitli ülkelerdeki rejimler, sınıf niteliğine göre tavır aldılar. Fas, Moritanya gericileri Fransız emperyalistlerinin hizmetinde Batı Sahra halkının kurtuluş mücadelesine saldırıyorlar. Şimdi de Amerikan generallerinin komutasındaki Afrikalı gericilerin paralı ordusunda yer alıyorlar. Fransız emperyalistlerinin denetimindeki Togo gibi işbirlikçi rejimlerin askerleri de bu kuvvete katıldı. Sovyet sosyal-emperyalizminin hizmetindeki Angola gericileri ise Katanga jandarmalarını destekliyorlar. Aydınlık revizyonistlerinin "Üçüncü Dünya" içinde gösterdiği birçok ülke yönetimi ise ne Mobutu ne de Katanga jandarmaları safında yer almadı.

MOBUTU REJİMİ BAĞIMSIZLIKÇI DEĞİLDİR

"Üç Dünya"cı revizyonistler yeni sömürgeciliğin sömürgecilige (kolonyalizm) göre daha ilerici olduğunu öne sürerek Mobutu rejiminin siyasi bağımsızlığı savunduğunu ve desteklenmesi gerektiğini söylüyorlar. Her şeyden önce, Marksizm-Leninizm için sömürgecilik mi, yeni sömürgecilik mi diye bir tercih söz konusu olamaz. Söz konusu olan sömürgeci ve yeni-sömürgeci bütün emperyalist baskı ve sömürü zincirinin kırılmasıdır. Emperyalist uşağı Mobutu gibi faşist diktatörlüklerin silahlı halk savaşı ile yıkılmasıdır. Emperyalist sömürünün şu ya da bu türünü yeğ tutan teoriler, kaçınılmaz olarak emperyalizmin hizmetine girer. Diğer yandan faşist Mobutu rejimi bağımsızlıkçı değildir, her yönden emperyalizme bağımlılığın temsilcisidir. 100 bin kilometrekare toprağı emperyalistlere veren bir faşist rejimin bağımsızlığından söz edilemez. Mobutu hareketi, emperyalizme karşı savaşan ve III. Enternasyonalin desteğini alan türden bir ulusal kurtuluş hareketi değildir. Bu rejim siyasi yönden de emperyalizme bağımlıdır. Mobutu'nun kendisi, Zaire halkının mücadelesi karşısında CIA tarafından iktidara getirilmiştir. Her yıl CIA'dan para alan böyle bir uşağın iktidarı Amerikan emperyalizminin istediği ve uyguladığı bir şeydir. Mobutu rejimi, Zaire'yi her bakımdan Amerikan emperyalizmine bağımlı tutmaktadır.

"YA AMERİKA YA RUSYA!" DEĞİL, KAHROLSUN İKİ SÜPER DEVLET !

"Üç Dünya" revizyonistleri, askeri yönden Katanga jandarmalarının önce saldırmasını gösterip "işte esas saldırgan: Sovyet emperyalistleri" diyorlar ve diğer emperyalistlerin saldırısını haklı göstermeye çalışıyorlar. Bu anlayış savaşın, siyasetin bir türü ve sonucu olduğunu inkâr etmektir. Halkları birbirine düşürmek için emperyalistlerin "önce saldıran haksız, sonrakiler haklıdır" yalanını savunmaktır. Zaire üzerindeki çatışma iki süper devlet arasında, hammadde kaynakları, stratejik noktalar ve etki alanları üzerinde keskinleşen rekabetin çerçevesindedir. "Üç Dünya" teorisi savaşın tek kaynağı olarak Sovyet sosyal-emperyalistlerini gösteriyor. Zaire halkına her yerde olduğu gibi "Ya Amerika! Ya Rusya!" tercihinden başka yol göstermiyor. Sovyet sosyal-emperyalist emelleri karşısında Amerikan emperyalizminin boyunduruğunu, faşist Mobutu'nun zulmünü Zaire halkına dayatıyor.

SONUÇ :

Zaire olayları şu gerçekleri bir daha vurgulamaktadır:

- İki süper devlet arasında Afrika kıtası üzerindeki rekabet keskinleşmekte, pazar ve etki alanları, hammadde kaynakları ve stratejik bölgeler için çatışmalar artmaktadır. Her iki süper devlet de, halklara karşı gerici faşist rejimleri desteklemekte ve kullanmaktadır. Aralarındaki rekabete rağmen onlar, halklara zulümde birleşmektedir.
- Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yayılma ve müdahaleleri hızlanmaktadır. Angola ve Etyopya'dan sonra Küba birlikleri en azından danışman olarak Zaire halkına karşı saldırıya katılmıştır.
- Batılı emperyalistler arasındaki sosyal-emperyalizme karşı ittifak kuvvetlenmektedir. Bu, onların saldırganlığını artırmaktadır. Amerikan emperyalizmi bu saldırıları planlayıp yönetmektedir.
- "Üç Dünya" teorisyenleri, Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı çıkarken, Zaire halkının değil Batılı emperyalistlerin ve faşist Mobutu'nun safında yer almışlardır.

Ezilen halkların tavrı, bütün emperyalistlere ve uşağı faşist rejimlere karşıdır. Kongo-Kinşasa İhtilalci Marksist Partisi, her iki süper devlete ve diğer emperyalistlere karşı Amerikan emperyalizminin uşağı Mobutu rejimine karşı Zaire halkının özgürlük emellerinin gerçek savunucusudur. Mobutu rejimine ve efendisi emperyalistlere karşı silahlı halk savaşını yürütmektedir.

Afganistan'dan sonra

Baş.ta.sa.1'de

pekiştirmeye çalışmaktadır.

Afganistan'da sosyal-emperyalist uşağı darbenin belkemiğini kim oluşturuyordu? Rusya'da eğitim gören, Rus danışmanlar tarafından eğitilen Afgan subayları ve Rus uşağı sahte "komünist" partisi değil mi?

Onlar bu işde sosyal-emperyalistlerin AFganistan'a verdiği silahları kullanmamışlar mıydı?

İşte Brejnev ve avanesinin şimdi Mısır'da da tezgahlamaya çalıştığı budur. Rus taraftarı General Şazli'nin dilinin altından çıkardığı bakla budur.

Peki ama yeni çarlar bu imkanı Mısır'da nasıl elde ettiler?

Elbette geçmişte Mısır'la kurdukları "dostane ilişkiler" sayesinde. Mısır'la sosyal-emperyalistler arasında geçmişte imzalanan "Siyasi Belge"ler sonucunda bu ülkeye gelen sosyal-emperyalist sermaye, Rus silahları ve Rus teknik ve askeri "danışman"ları sayesinde. Geçmişte Mısır ile imzalanan "dostluk","kültür mübadelesi" vb. anlaşmalar yoluyla Mısır'da elde ettikleri satılak adamları, nüfuzları vb. sayesinde.

Ecevit'in Moskova'da yeni çarlarla "siyasi", "ekonomik", "kültürel" belgeler imzaladığı bugünlerde diğer ülkelerdeki olaylar Türkiye halkı için öğretici bir örnek teşkil etmektedir.

Grevler ve

Baş.ta.sa.4'de

şistlerle revizyonistlerin, revizyonistlerle reformistlerin ilişkileri ve bütün bunların temsil ettiği sınıflarla işçi sınıfının çıkarlarının karşıtlığının ortaya konması, faşist döktatörlüğün ve onun koltuk değneği reformist hükümetin durumunun sergilenmesi, doğru bir propaganda-ajitasyon faaliyetinin örgütlenmesi, doğru bir pratik mücadele hattının izlenmesi, her somut durumda anında ve doğru tavır ortaya konması vb. kuşkusuz güç bir görevdir. Ama zaten sınıflar mücadelesine önderlik de güç bir görevdir. Esas olarak da kitleler önderliğe, böyle karmaşık ilişkilerin ortaya çıktığı durumlarda ihtiyaç duyarlar. Ve proleter devrimciler de böyle dönemlerde kitle mücadelesine önderlik ettikleri ölçüde kitlelerin güvenini kazanabilir, gerçek önderler durumuna gelebilirler.

Ne futbol

Baş.ta.sa.1'de

tir.

Videla faşizminin bütün tertiplerine rağmen, dünyadaki yurtsever, devrimci, demokrat mücadele onun cinayetlerini teşhir ediyor. Uluslararası Af Örgütü'nün İtalya Komitesi, Arjantin'de faşist cuntanın iktidara geldiği 1976 yılından bu yana 15 bin kişinin kaybolduğunu ve halen 10 bin emekçinin siyasi inançlarından ötürü hapsedilmiş olduğunu açıkladı.

Uluslararası Af Örgütü İtalya Komitesi, hafta içinde yayınladığı raporda şunları yazıyor:

"Dünya Kupası dolayısıyla Arjantin'de yaratılmak istenen "özgürlük havası" bir aldatmacadır. Polis sık sık "tehlikeli sayılan kimseleri" toplayarak karakollarda sorguya çekmekte, bazılarını da sorgusuz sualsiz hapishaneye atmaktadır."

Ne futbol, ne de revizyonistlerin desteği Arjantin faşist cuntasının kanlı yüzünü gizleyemez.

SARAYKÖY

Baş.ta.sa.4'de

ron ve sendika ağası işçi kıyımına başvurdular. Birisi tazminatsız olmak üzere 7 işçi işten atıldı.

Fabrikadaki işçilerin işten atılmalarına karşı tepkilerinin yoğunlaştığı bir dönemde, sendika ağası, gizlice Sarayköy'e gelip kimsenin haberi olmadan toplusözleşmeyi imzaladı. Yani işçileri patrona satıp, ceplerini doldurdu gitti. Tüm işçiler toplusözleşme görüşmelerinin başlayacağı günü beklerken on gün sonra sözleşmenin imzalandığını öğrendiler. Bu işçiler arasında büyük bir tepkiye yol açtı. İşçiler bu konuda bir bildiri hazırlayıp dağıttılar.

Pamuklu Sanayi'deki işçiler, sendika ağasının patron uşağı yüzünü bu toplusözleşme görüşmelerinde iyice gördüler. Artık onların sahte vaatleri, iğrenç yüzlerini gizleyemiyor. Ve artık onlar mücadelenin önündeki en büyük engeller olan faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarını, sendikalardan atıp, gerçek sınıf sendikalarına kavuşmadan, mücadelenin başarıya ulaşamayacağını kavrıyorlar. Buna karşılık, patron da, işçilerin mücadelesini önlemek için getirttiği özel beslemeleri ile baskı yapıp, bu mücadeleyi önleyebileceğini sanıyor. Ama yanılıyorlar. Ne bu tür baskılar, ne de sendika ağalarının iğrenç oyunları bu mücadeleyi önleyemeyecektir.

'Üç Dünyacı'

Baş.ta.sa.1'de

rak ağalığı ekonomisinin ve emperyalist baskı ve talanın temellerini sarsmaktadır.

Faşist Şah rejimi, İran'daki faşist — feodal diktatörlük bütün baskı tedbirlerine rağmen, zindanlara ve işkence kamplarına rağmen İran halkının mücadelesini durduramamakta, emekçi yığınların coşkun selinin önüne geçememektedir.

Liberalleşme masalları ve "Ak Devrim" demagojisi artık iflas etmiştir.

Amerikan emperyalistleri ve diğer Batılı emperyalistler İran'da yükselen demokrasi ve özgürlük mücadelesini boğmak, faşist Şah rejimini ayakta tutabilmek için İran'a her türlü yardımı yapmaktadırlar. Çökmekte olan Şah rejimini çeşitli desteklerle ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Bugün İran'da 40 binden fazla Amerikan askeri ve uzmanı bulunmaktadır, onlarca Amerikan üssü vardır. Faşist Şah rejimi Amerikan emperyalistlerinin Ortadoğu ve Basra Körfezindeki bekçi köpekliğini yapmaktadır.

Moskova'nın yeni çarları da İran'daki faşist-feodal diktatörlüğü ayakta tutmaya çalışmaktadırlar. Diğer emperyalist casusların yanı sıra Sovyet casusları da danışman adı altında ordunun ve polisin içerisine yerleştirilmekte, üniversitelere el atmaktadırlar. Sovyet yeni çarları İran'daki ekonomik ve siyasi etkilerini giderek artırmaya çalışmaktadırlar. Bugün sosyal-emperyalistlerin çıkarları İran'daki devrimci demokratik mücadelenin zafere ulaşmasını değil, tam tersine bu mücadelenin kan ve ateşle bastırılarak kan, terör ve talan üzerine kurulmuş faşist Şah rejiminin ayakta kalmasındadır. Bunun için Moskova Radyosu ve İran'daki revizyonist Tudeh Partisi yükselen devrimci-demokratik mücadeleyi karalamaya çalışmakta ve onu "kara irtica" diye nitelendirmektedirler.

İran'daki gelişen devrimci-demokratik mücadelenin düşmanları sadece emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve İran yerli gericiliği değildir. Bunlar İran halkının demokrasi ve özgürlük mücadelesini kan ve ateşle bastırmaya çalışırken "Üç Dünyacı" revizyonistler de İran'da yükselen halk mücadelesini görmezlikten gelerek, onun adını bile etmekten çekinerek faşist İran Şahı'na övgüler düzmekte, ona dostluk ve yardım elini uzatmaktadırlar. İran halkının mücadelesi faşist Şah diktatörlüğüne darbe üstüne darbe vururken, "Üç Dünya" revizyonistleri İran Şahını ve onun halk üzerindeki baskı ve terörünü desteklemekte ve İran Şahını dünya kamuoyuna "ulusal bağımsızlıkçı ve özgürlükçü" olarak takdim etmektedirler.

"Üç Dünya" revizyonistleri İran halkının mücadele alevlerinin bütün ülkeyi sardığı geçtiğimiz yılın aralık ayında da İran Şahı'nı açıkça desteklediklerini ilan etmişler ve ona yardım ellerini uzatmaya kararlı olduklarını bildirmişlerdi.

Komprador burjuvaziyi, feodal toprak ağalarını ve onların faşist—feodal diktatörlüklerini ve "İkinci Dünya" dedikleri emperyalist devletleri dünya birleşik cephesinin unsurları ve temeli olarak ilan edenlerin ve bütün siyasetlerini bu temel üzerine oturtmuş olanların bundan başka bir yere varacakları düşünülemez zaten. Bütün gerici teorilerin savunucuları gibi "Üç Dünya" teorisyenleri de proletaryanın ve ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin karşısında emperyalistlerle ve yerli gericilerle aynı safa düşmektedirler.

"Üç Dünya" teorisyenleri ve bu teorinin savunucuları halkların ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine karşı takındıkları tavrı gizleyebilmek için sahte bir şekilde devrimi de, yükselen devrimci mücadeleleri de desteklediklerini söylemekte, sahte demeçler vermekte ve Şah'a karşı tavır aldıklarının demagojisini yaymaktadırlar.

Ama bütün bunlar onların gerçek siyasetlerini gizlemeye yetmemektedir.

Bugün bütün halklar ve ezilen uluslar oportünist "Üç Dünya Teorisi"nin gerçek özünü, kimlere hizmet ettiğini açık ve net bir şekilde görebilmektedir artık. Bugün İran proletaryası ve milyonlarca İran halkı "Üç Dünya" revizyonistlerinin ortaya koyduğu karanlık yolu izleyerek, boynunu kuzu kuzu İran faşist cellatlarının önüne uzatmamakta, tersine emperyalistleri kovmak, İran komprador burjuvazisinin ve feodal toprak ağalarının faşist - feodal diktatörlüğünü yerle bir etmek için yığınlar halinde mücadeleye atılmaktadır, bütün cephelerde demokrasi ve özgürlük ateşlerini tutuşturmaktadır.

Emperyalistlerin kuklası olan ve bugün "Üç Dünya" revizyonistlerinin de desteklediği faşist İran Şahı ve onun kanlı saltanatı, İran emekçi halkının yükselen devrimci dalgası karşısında çökecektir.

Zafer, elbetteki İran proletaryasının ve milyonlarca İran halkının olacaktır.

Oportünist "Üç Dünya Teorisi" sadece teorik gerçekler karşısında değil, aynı zamanda pratik gerçekler karşısında da iflas etmektedir ve iflas edecektir.

Dostluk ve

Baş.ta.sa.1'de

ma, silahsızlanma, barış, Avrupa Güvenlik Konferansı" lafları neye hizmet etmektedir? Bu belgede ne arıyor?

Brejnev revizyonistleri, diğer süper devletle rekabetleri çerçevesinde hızla silahlanıyorlar. Her türlü nükleer, kimyasal, biyolojik silahlar geliştiriyorlar. Sovyet askeri harcamaları bugün Amerikan emperyalistlerininkiyle eşdeğerdir. Dünya denizleri ve okyanuslarında Sovyet ve Amerikan donanmaları halkları tehdit etmektedir. Böyle bir saldırganlığı örtbas etmek için Sovyet revizyonistleri her yerde "silahsızlanma ve yumuşama" masallarını da bir silah olarak kullanıyorlar. Amerikan ve Sovyet temsilcileri 1975'ten bu yana SALT görüşmeleri adı altında "Stratejik silahların sınırlandırılması" toplantılarını sürdürüyorlar. Sonuçta, son üç yılda her iki süper devletin malzeme ve insan olarak askeri yığınakları kat kat arttı. Belgede yer alan bu sözler, tamı tamına Sovyet sosyal-emperyalistlerinin dünya çapındaki hegemonya ve saldırı siyasetine uygun yalanlardır. Diğer halklar gibi ülkemiz halkını da boş laflarla uyutmak, iki süper devletin hızlı savaş hazırlıkları karşısında emperyalist, sosyal - emperyalistlere karşı mücadelesini dizginlemek amacını gütmektedir. Kosigin ve Ecevit'in sözünü ettikleri Helsinki Konferansı gerçekte Avrupa Güvensizlik Konferansı oldu. İki süper devletin Avrupa üzerindeki hegemonyalarının meşrulaştırılmak, boyunduruğun halklara zorla kabul ettirilmek istendiği bir toplantı oldu. Avrupa'da etki alanlarını paylaşan iki süper devlet değil midir? NATO ve Varşova saldırgan paktları ile Avrupa ülkelerini tehdit eden, halklar üzerinde sürekli tehdit ve şantaj yapan iki süper devlettir. Brejnev revizyonistlerinin kesin denetiminde olan Varşova Paktı kuvvetleri Doğu Avrupa ülkeleri halklarının kukla revizyonist kliklere karşı devrim mücadelesini bastırmak için ve diğer süper devletle olan rekabet çerçevesinde beslenmektedir. Bütün bu "barış, güvenlik" safsataları, Sovyet sosyal-emperyalizminin gerçekten barışın en büyük düşmanları arasında olduğunu gizleyen yalanlardır. Halkların güvenliğini tehdit eden, durmadan silahlananlar, "barış ve silahsızlanma"dan söz ediyorlar. Ecevit gibi, egemen sınıfların izinden gidenler ise, Sovyetlerin bu emperyalist emellerini kolaylaştırıcı anlaşmaları halkımıza zorla kabul ettirmek istiyorlar.

Sosyal-emperyalistlerin bu kölelik anlaşmasında daha sonra şunlar yazılı: "Bu anlayışla, iyi komşuluk ve işbirliği ilişkilerini, birbirlerinin egemenliğine, hak eşitliğine, yaşamları ile kamu düzenlerine ve toprak bütünlüğüne saygıya... dayalı olarak geliştirmek". Sovyet sosyal-emperyalistleri, 1968'de Çekoslavakya'yı işgal ederken de "toprak bütünlüğüne" saygılı mıydılar? Sovyet sosyal-emperyalistleri, Angola halkının Portekiz sömürgecilerine karşı zaferinden sonra çakılıp kaldıkları Angola'da, 10 bini aşkın Küba paralı askerini beslerken de "birbirlerinin egemenliğine ve kamu düzenlerine" saygılı mıydı? Etyopya faşist cuntasını Eritre halkına saldırtan acaba bu "iyi işbirliği ilişkileri" olmasın? Gene bu "iyi komşuluk" ilişkileri Polonya işçi sınıfının 1970, 1976 ayaklanmalarında kan kusan Varşova Paktı kuvvetlerini yöneten Sovyet generallerinin "iyi komşuluğu" olmasın? Bütün bu sözler, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin tıpkı Hindistan'da olduğu gibi diğer emperyalistlerin hegemonyası altında olan ülkelere yayılmak için her yerde kullandığı yalanlardır. Halkımız, bu kurtla kuzu masalını artık biliyor. Ecevit gibilerinin sahte halkçılığı, bu emperyalist kölelik boyunduruğunu halkımıza kabul ettiremeyecektir.

"Siyasi Belge"nin dışında bir de "Ekonomik protokol" imzalandığı belirtiliyor. Bu yıl nisan ayında yürürlüğe giren "Ekonomik İşbirliğinin Geliştirilmesi" anlaşmasıyla zaten Sovyet sosyal-emperyalistlerinin sermaye ihracı önündeki bütün engeller kaldırılmıştı. Bu kez, Brejnev revizyonistleri petrol vermeyi vaat ediyorlar. Böylelikle, ekonomik denetimlerini sağlama bağlayıp, esas enerji kaynağını ellerinde tutmak istiyorlar. Buna dayalı 20 proje eylül ayında ele alınacak. Tıpkı Seydişehir, İsdemir tesisleri gibi çok enerji harcayan, düşük randımanlı geri işletmeler ile Brejnev revizyonistleri emperyalist yayılmalarını hızlandırıyorlar. Karşılığında tarım mamullerinden başka şey almayacaklar. Böylelikle sermaye ve geri teknoloji ihracı, eşit olmayan mübadale ilkesine dayanmış oluyor. Petrol fiyatı artacak. Vermezsen fabrikalar durur. Vereceksin! Tabii ki, komprador burjuvazi ve toprak ağaları bunu halkımıza ödetecek. Tarım ürünlerinin fiyatları her zaman sanayi mallarından daha az artıyor. Dünya alış fiyatları emperyalist tekeller tarafından belirleniyor. İstersen satma. Bu sefer de petrol alamazsın! Sovyet sosyal-emperyalistlerinin ekonomik işbirliği adını verdikleri bu kölelik anlaşmasının benzeri Hindistan'la yapıldı. Bugün Hindistan ekonomisi bütünüyle çökmüş durumdadır. Pahalılık, işsizlik yığınlarla emekçinin açlıktan ölmesine varmıştır. Ancak sosyal-emperyalistler ve Hindistan egemen sınıfları hiç bir zaman zarar etmediler. Emperyalist sömürünün bedelini Hindistan emekçileri ödedi.

Siyasal Belge'nin imzalanmasından sonra Ecevit, görüşmelerin Kıbrıs hakkında da olumlu olduğunu söyledi. Sovyet sosyal-emperyalistleri eskiden beri Kıbrıs halkının kendi kaderini kendisinin belirlemesine karşı çıkıyorlar. Bu soruna da burunlarını sokuyor ve başta iki süper devlet olmak üzere emperyalistler arasındaki görüşmeler yoluyla sözde çözülmesini savunuyorlar. Bir emperyalistten diğerine koşan Ecevit, bir yandan Amerikan emperyalizminin dümen suyunda gidiyor. Diğer yandan da Kıbrıs halkını, emperyalistler arasında pazarlık konusu eden iki süper devlet arasındaki rekabetin planları çerçevesinde ilerliyor.

Bu siyasal belge, iki ülke halklarının değil, sosyal-emperyalistlerin ve ülkemiz egemen sınıflarının çıkarlarını yansıtmaktadır. Halkımızın bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine karşı bir tehdittir. Amerikan emperyalistlerine ve işbirlikçilerine karşı yıllardır mücadele veren Türkiye halkı, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin bu kölelik anlaşmasını da tarihin çöplüğüne atacaktır.

Batılı emperyalistlerin

Baş.ta.sa.2'de

lama bağlamak istiyorlar. Kongo halkının katili, Belçika sömürgecilerinin eski çavuşu Mobutu, işte bu nedenle 1965 yılında CIA tarafından düzenlenen bir darbe ile başa getirildi. [illegible]

Zambiya'ya indi. Batılı emperyalistlerin hava köprüsü oluşturuldu.

Batılı emperyalistler bütün bu birliklerin "tehdit edilen Avrupalıları" kurtarmak için gönderildiği [illegible]

da, Amerikan emperyalizmi diğer Batılı emperyalistler ile saldırı planlarını gözden geçirdi. Belçika ve Fransız kuvvetleri geri çekildi. Amerikan paraşütçüleri Zaire'ye doğrudan müdahaleye başladı- [illegible]

Küçük burjuva

Baş.ta.sa.8'de

"Kesintisiz Devrim"in teori ve pratiğinin, Marksist-Leninist devrim teorisinin reddi temeli üzerinde yükseldiği ortaya konmaktadır. "Kesintisiz Devrim"in pratiği, mücadelenin her alanında küçük-burjuva ihtilalciliğinin sistemli bir ifadesidir.

Böylece yazı, Mahir Çayan'ın "Kesintisiz Devrim"inin eleştirisi temeli üzerinde, küçük-burjuva ideolojisinin, küçük-burjuva ihtilalciliğinin kapsamlı bir eleştirisini ihtiva etmektedir.

O halde, yazı, sadece Mahir Çayan'ın çizgisinin ve bugün sözde o çizgiyi devam ettirdiğini söyleyen "Devrimci Yol" vb.nin bir eleştirisi olarak alınmamalıdır. O, aynı zamanda bütün bir 1971 döneminin, bu döneme damgasını vuran dünya görüşünün kapsamlı bir eleştirisidir.

Her yeni, içinden doğup geliştiği eskinin izlerini, kalıntılarını belirli bir süre üzerinde taşır. Eskinin kalıntıları, bunlara karşı yöneltilmiş bilinçli, sistemli ve sabırlı bir mücadele ile yok edilebilir.

Ülkemizde Marksist-Leninist hareket de, 57 yıllık sağ oportünizmin ve revizyonist ihanetin bir "kefareti", bir "günah çocuğu" olan 1971 döneminin 'sol' maceracılığının, küçük-burjuva ihtilalciliğinin içinden doğdu. Bu dönemin, Marksizm-Leninizm ışığında eleştirilmesi ve temelde vatan revizyonizm ve Troçkizme karşı mücadele içinde gelişti, bugüne geldi.

Küçük-burjuva ideolojisi, dünya görüşü, ihtilalciliği saflarda bugün esas olarak alt edilmiştir. Ancak bunun kalıntılarının var olduğu da inkar edilmemelidir. Bu anlamda küçük-burjuva ideolojisine, alışkanlıklarına ve bunlardan kaynaklanan, devrim anlayışı, çalışma tarzı vb. meseleler de küçük-burjuva kalıntılarına karşı mücadele bugün hâlâ temel bir görevdir.

Üstelik ülkemiz bir küçük-burjuvalar ülkesidir. Ve her gün gelişmekte olan proletaryanın saflarına, küçük-burjuva ideolojisi, dünya görüşü taşınmaktadır.

Ülkemizde henüz mücadelenin bütünüyle proleter sınıf temeline oturduğunu iddia edemeyiz. Bu durum da küçük-burjuva ideolojisine karşı sürekli uyanık bulunmayı ve sürekli günlük bir mücadele yürütmeyi gerekli kılmaktadır. Üstelik, buhranın derinleştiği, kitlelerin mücadelesinin geliştiği ve hareketin kitle hareketinin sık sık gerisinde kaldığı bu dönemde, küçük-burjuva maceracılık kolayca yeniden yeşerecek bir zemin bulabilmektedir.

Bütün bunlar neyi gerektiriyor?

"Kesintisiz Devrim"in eleştirisini, içinden doğup geliştiğimiz kendi geçmişimizin eleştirisi olarak da ele almalı, meseleye böyle yaklaşmalıyız. Yazıyı, küçük-burjuva ideolojisine karşı kuvvetli bir silah olarak kavramalı ve bu silahı bugün üzerimizde var olan eskinin kalıntılarına vb. de yöneltmeliyiz.

Petrol fiyatları donduruldu

rıldı. Baş.ta.sa.1'de

Suudi Arabistan ve İran temsilcilerinin böyle bir kararın gerçekleşmesini "sanayileşmiş batı ülkelerini zor duruma düşürmemek" olarak dile getirmeleri onların emperyalist uşağı niteliklerini yeniden gözler önüne sermektedir.

Zaten Suudi Arabistan kompradorları 1978 şubatında gerçekleştirilen ABD Enerji Bakanı James Schlesinger'in Suudi Arabistan gezisi sırasında, OPEC toplantısında Amerikan emperyalistlerinin "isteğine uygun " bir politika yürüteceklerine dair garanti vermişlerdi.

OPEC toplantısında alınan karar emperyalizmin yarattığı ve ona göbeğinden bağlı kompradorların ve onların faşist-feodal rejimlerinin ancak emperyalizmin çıkarlarının birer aleti olduklarının da yeni bir göstergesi olmuştur.

Petrol fiyatlarının dondurulması, petrol ihracatçısı olarak bilinen yarı-sömürge, yarı—feodal ülkelerle emperyalistler arasındaki eşitsiz ticaret ilişkisini birincilerin aleyhine daha da geliştirecek ve emperyalist hammadde talanını daha da artırmaktadır. Emperyalistlerin ekonomik çıkmazına olumlu yönde bir katkıda bulunacaktır.

Acaba "Üçüncü Dünya Ülkeleri"nin "siyasi bağımsızlıklarına dayanarak", "ekonomik bağımsızlıklarını elde etmeleri" ve "yeni bir ekonomik düzen" kurmaları böyle mi gerçekleşecektir?

Dostluk mu

Baş.ta.sa.1'de

emperyalistleri gibi dünya işçi sınıfının ve ezilen halklarının baş düşmanıdır. Yeni çarlar da tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi dünya hegemonyası peşinde koşmakta, savaşa hazırlanmakta ve bulundukları her yere sömürü ve zulmü, baskıyı beraberlerinde götürmektedirler.

Bugün onların lügatında "Barış içinde birarada yaşama"; emperyalist savaşa hazırlık, dünya halklarını sömürmede ve devrimci hareketleri bastırmada Amerikan emperyalistleri ile işbirliği anlamına gelmektedir. "Dünya işçi sınıfına, ezilen halklara, devrimci hareketlere dolaysız ve sonsuz yardım"; "sosyalist" maskesi ile emperyalist soygun ve talan anlamına gelmektedir.

İşte Angola, işte Afganistan ve işte Afrika'daki bugünkü olaylar...

Tıpkı Amerikan emperyalistleri gibi yeni çarların gerçek yüzü de gün geçtikçe açığa çıkmakta, halklar, olan biteni daha derinden kavramaktadırlar.

Moskova'da imzalanan "siyasi" ve "ekonomik" belgelerin içinde yazılı olanlar gerçeği bir kere daha ortaya koyuyor.

Lenin, Stalin ve Sosyalist Sovyetler Birliği, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının en yakın ve gerçek dostuydu. Yeni çarlar ve onların sosyal-emperyalist Rusya'sı ise bütün dünya işçi sınıfının ve ezilen halkların olduğu gibi ülkemiz halkının da azılı düşmanlarıdırlar.

Hiç bir "dostluk" masalı bu gerçeği karartamayacak, Türkiye'nin emekçi halkının bilincini çarpıtamayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEMMAN GÜRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: VELİ YILMAZ * YÖNETİM YERİ: PİYERLOTİ CADDESİ MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2/B ÇEMBERLİTAŞ -İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ: YILLIK 200 TL. 6 AYLIK 100 TL. YURTDIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SÜLEYMANİYE-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL

Küçük-burjuva ideolojisinin ve ihtilalciliğinin kapsamlı bir eleştirisi: «Kesintisiz Devrim (I-II-III) Üzerine»

PARTİ BAYRAĞI dergisinin 4. sayısında Mahir Çayan'ın "Kesintisiz Devrim"inin kapsamlı bir eleştirisi yayınlandı. Yazı bütün proleter devrimcilerin üzerinde dikkatle durmaları gereken bir yazıdır.

"Kesintisiz Devrim"in eleştirisi iki temel bölümden oluşmaktadır. Birinci bölümde, emperyalizmin küçük-burjuva tahlili eleştirilmekte ve özellikle "üçüncü bunalım dönemi" safsatası açığa çıkarılmaktadır. "Kesintisiz Devrim"in hemen hemen bütün tezlerinde temel çıkış noktasını oluşturan bu kavramın, Latin Amerikalı küçük-burjuva ideologlardan ve Troçkist ekonomi - politikçilerden alınmış bir kavram olduğu ve esasta "emperyalizmin özü değişmiştir" şeklindeki revizyonist tahrifatın bir başka biçimde tekrarı olduğu ortaya konmaktadır.

Marksizm-Leninizmi kavramak yerine, ona şüphe ile yaklaşan ve "yeni devrim teorileri" icat etmeye çalışan "Kesintisiz Devrim", en sonunda, ilerici, iç çelişkilerinden arınmış, halk kitlelerini refah ve barış içinde pasifize edebilmiş bir emperyalizm tahliline varmaktadır. Emperyalizmi yıkılmaz olarak görmekte, "sürekli kriz" derken, istikrardan; emperyalistler arası çelişki ve çatışmalardan söz ederken, entegrasyon ve barıştan, savaşın imkansız hale geldiğinden; "kitlelerin pasifize" olmuşluğunu açıklamaya çalışırken, refahtan dem vurmaktadır. "Yeni sömürgecilik" ve "emperyalizmin istismar biçiminin değişmesinden" bahsederken ise, feodalizmi tasfiye eden, "yukarıdan aşağı demokratik devrim"i gerçekleştiren "ilerici" bir emperyalizme varmaktadır.

Küçük-burjuva ideolojisi dünya görüşü, onu bu kendi yarattığı "sağlam emperyalizm" karşısında güvensizliğe ve umutsuzluğa götürmekte ve küçük-burjuva ihtilalciliği, bireysel terörizm, "öncü savaş" vb. işte buradan kaynaklanmaktadır.

"Kesintisiz Devrim"in özünü, Marksizm-Leninizm'e karşı şüphe ve işçi sınıfına ve halk kitlelerine duyulan güvensizlik oluşturmaktadır.

İkinci bölümde ise, bu "küçük-burjuva aydın ruh hali" üzerinde yükselen,

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Parti Bayrağı'nın 4. sayısına bazı zorbalar tarafından bayilerde "el konuyor"

● ZORBALAR, PARTİ BAYRAĞI'NIN M. ÇAYAN'A KÜFRETTİĞİNİ SÖYLEYEREK BAYİLERDEN ALIYORLAR.

● DERGİYİ TOPLAYANLAR BAZI YERLERDE KENDİNE POLİS SÜSÜ VERİYOR.

PARTİ BAYRAĞI'nın 4. sayısı devrimci maskesi takmış bazı zorbalar tarafından zorla bayilerden alınmakta ve imha edilmektedir.

İlk defa 16 Haziran günü İstanbul-Cağaloğlu'nda PARTİ BAYRAĞI dergisini satan bir kitabevine gelen birkaç zorba, kitabevi sahibini tehdit etmiş, PARTİ BAYRAĞI dergisinin Mahir Çayan'a küfrettiğini söyleyerek, derginin 4. sayısı ile birlikte eski sayılarını alıp gitmişlerdir.

İlk olaydan bir gün sonra ise, İstanbul-Aksaray'daki bayileri dolaşan aynı kişiler dergileri bayilerden zorla almak istemişler. Ama bayi sahiplerinin direnmesi sonucu bu kez şiddete başvurmuşlardır. Bu ucuz kahramanlar, dergileri bazı bayilerden zorbalıkla da alamayınca kendilerine polis süsü vermektedirler. Aksaray'daki bir bayiye gelen ve ortayolcu bir siyasi akımın taraftarı olduğu anlaşılan bazı kişiler, ilkönce bayiye tehditler savurmuş, küfretmiş, ona dergileri alamayacaklarını anlayınca birkaç saat sonra, kendilerine polis süsü vererek, dergilere el koymuşlardır. Aynı kişiler bayiye verdikleri bir kağıtta, sahte bir yaka numarası ve isim yazmışlardır.

Zorbaların bu son tavırları yaptıkları işle son derece uygundur. Bu ucuz kahramanların eylemlerinin muhtevası ile polis kılığına girmeleri arasında büyük bir yakınlık vardır. Bugün devrimci yayınların halka ulaşmasını engellemek isteyenler ve engelleyenler ya polistir, ya da halk düşmanı... Ne kadar devrimci maskesi takarlarsa taksınlar, yaptıkları işler onları [illegible] başka bir isim de bulunamaz.

Zorbalar çeşitli bayilerdeki tavır ve konuşmalarıyla, kendilerinin ortayolcu bir siyasetin taraftarı olduklarını göstermişlerdir. Onları bu davranışa iten neden ideolojik ve siyasi iflaslarıdır. Ortayolcu hareketlerin içindeki ideolojik karmaşa onları zorbalık ve hotzotçuluğa itmekte, çoğu kez maceracı ve ortayolcu hareketlerin eylemleriyle polisin oyunları arasındaki fark ortadan silinmektedir.

PARTİ BAYRAĞI'nı zorla toplamak da işte böyle bir harekettir.

PARTİ BAYRAĞI'nı kim toplamaya çalışırsa çalışsın, onun kitlelere ulaşmasını, onun devrimci fikirlerinin yayılmasını önleyemeyecektir.

Hizipçi hainlerin, düştükleri bataklıktaki son çırpınışları: Devrimcilere ve halka kurşun sıkmak

17 Haziran Cumartesi günü Kartal Devrimci İşçi Derneği (KİD) üyesi fırın işçilerinden ve öğrenci, işçi gençlikten oluşan 50-60 kişilik bir grup, ÜASS sistemini protesto mitingine katılmak üzere Kartal'dan yola çıkmıştır. Devrimciler tren istasyonuna doğru ilerlerken iki karşı-devrimci hizipçi, yırtılan "Devrimci Proletarya" imzalı afişlerinin önünde Halkın Kurtuluşu taraftarı iki arkadaşa saldırmıştır.

Hizipçiler, Kartal halk gençliğinin, binlerce halk çocuğunun yükseköğrenim hakkını gasbeden ÜASS'ı protesto için yürüttükleri kampanya ve afişlemeyi sahte afişleriyle kapatarak engellemeye çalışıyorlardı, ve bu karşı-devrimci faaliyetler halk gençliği tarafından tepkiyle karşılanıyordu. Mitinge giden kitlenin müdahalesi sonucu, hizipçi hainler birkaç metre geriledikten sonra silahlarını çekmişler ve özellikle Halkın Kurtuluşu taraftarlarını hedefleyerek ateşlemişlerdir. Bu gözü dönmüş revizyonistler, mitinge gitmekte olan işçi-öğrenci kitlenin de ardından koşarak kurşun sıkmaya devam etmişlerdir. Bu ateş sonucu Hasan Dalgıç, Hasan Çiçek, Halil Deniz, İsmail Güngör ve Muharrem adlı fırın işçileri yaralanmış-lardır. Hasan Dalgıç beynine giren kurşunla ağır yaralanmış ve hâlâ komadadır.

Bu iğrenç saldırıların dan sonra devrimcilerin yaralı arkadaşlarını toplamalarından yararlanan hizipçi hainler kaçmışlardır. Bu arada hizibin şeflerinden birinin olayın öncesi ve sonrasında, çevrede işçilerin yaralanıp düştükleri yerde dolaştığı görülmüştür.

PROLETER DEVRİMCİLER HİZİPÇİ HAİNLERİ TEŞHİR ETTİLER

Proleter devrimciler bu olay üzerine devrimci maskeli halk düşmanlarını Kartal halkına teşhir etmişlerdir. Pazar sabahı fırın işçisi Hasan Dalgıç arkadaşımızın beyninden yaralanıp düştüğü yere, "Cumartesi Günü Burada İşçilere Ateş Açanlar Kimlerdir?" başlıklı bir duvar gazetesi asılmıştır. Gün boyunca çok sayıda halk, gruplar halinde duvar gazetesini okumuşlardır. Aynı gün akşam, Kartal'ın belli başlı yerlerine ve çevre semtlere, halkın "devrimci" maskeler takınan düşmanları da olduğu:, onlara karşı uyanıklılığı elden kaçırmanın, halkın mücadelesine engeller koyacağını; proleter devrimcilerin her zaman halkın yanı başında durup onu, maskeli maskesiz bütün düşmanlarına karşı koruma ve uyarma görevini yerine getireceğini açıklayan "İşçilere Ateş Açanları Tanıyalım" başlıklı büyük boy duvar gazeteleri asmışlardır.

Kartal Devrimci İşçiler Derneği (KİD) de bir bildiri yayınlayarak, üyelerine yapılan bu alçakça saldırıyı lanetlemiş ve halka sıkılan her kurşunun hesabının sorulacağını söylemiştir.

Bu hain saldırı ve ardından başlatılan teşhir kampanyası "Devrimci Proletarya" adını takınarak varlığını sürdürmeye çalışan karşı-devrimcilerin Kartal halkını daha fazla kandırma olanağına son vermiştir. Onların halk düşmanı yüzleri kurşunladıkları işçilerden akan kanla damgalanmıştır.

HİZİPÇİLER ARTIK İHANETİN VE HALKA KARŞI DÜŞMANLIĞIN BATAKLIĞINA İYİCE GÖMÜLMÜŞTÜR

Kartal'da yaşanan bu olay proleter devrimci hareketi yıkmak sapık arzusuyla yola çıkan hizipçi hainlerin nasıl hızla hal

De.sa.7.sü.3'de

FIRIN-DER: «İhanet yuvalarının varacağı yer halk düşmanlarının yanıdır»

"17 Haziran Cumartesi günü YDGF'nin halk gençliğinin üniversitelere girmesini engelleyen (ÜASS) sistemini protesto mitingine giden bir grup işçi arkadaşımız Kartal istasyonunda kurşun yağmuruna tutuldu. Kurulan pusu ile girişilen saldırıda biri ağır olmak üzere 5'i fırın işçisi ve 2'si de çeşitli işlerde çalışan toplam 7 arkadaşımız yaralandı.

"Kurdukları bu pusu ile işçilerin üzerine kurşun yağdıranlar, kendilerine "DEVRİMCİ PROLETARYA" adını takarak varlıklarını duvara afiş asarak sürdürmeye, karşı-devrimci yüzünü örtmeye çalışan bir avuç halk düşmanıdır. Bir kere ihanet içine girenlerin yapacakları ihanetin sınırı ve ölçüsü olamaz. İşte kendine "DEVRİMCİ PROLETARYA" adını takan bu ihanet yuvasının varacağı yer halk düşmanlarının yanıdır.

"Faşist diktatörlüğün özellikle fırın işçileri üzerinde yoğunlaştırmaya çalıştığı baskı ve terör bilinen bir gerçektir. Patronların kiralık uşakları kiralık katiller öteden beri fırın işçilerini tehdit etmekte, onların ekonomik, demokratik mücadelesini, faşizme, sosyal-faşizme karşı mücadelesini bölmeye, parçalamaya, zaafa uğratmaya çalışmaktadır. Kiralık katiller kurdukları pusularla arkadaşlarımızı kurşun yağmuruna tutan patronlarının fırın işçilerine aldıkları tavrın aynısını almaktadır. Evet fırın patronları da polis ve jandarmasıyla çeşitli fırınları da çalıştırmakta, kendi tahakkümleriyle yıldıramadıkları işçileri, polis, jandarma ve kiralık uşaklarıyla tehdit etmektedirler. Yine tüm güçleriyle fırın işçilerine saldırmakta, işten çıkmak istemeyenleri fırının bir kapma bahanesiyle işten atmanın tüm yollarını denemektedirler. Bütün bunlar fırın işçi ve emekçilerinin gelişen, merkezileşen mücadelesini engellemeye yetmeyecek, tam tersine bir yarınımızı kurtaracak daha tutarlı, daha bilimsel, daha da örgütlü olacağız."

KAHROLSUN İŞÇİ DÜŞMANI KATİLLER
YAŞASIN FIRIN VE LOKANTA İŞÇİLERİNİN ÖRGÜTLÜ MÜCADELESİ

AFŞİN-Serkizçayı köylüleri Mehmet Ali yoldaşı, mezarı başında andılar.

İlhan ve Mehmet Ali yoldaşlar, ölüm yıldönümlerinde anıldı

* AFŞİN-Serkizçayır Köyünde 9 Haziran günü Mehmet Ali yoldaşın mezarı başında çevre köylerden gelen halkla beraber 300 kişinin katıldığı bir topluluk İLHAN ve MEHMET ALİ yoldaşları andı.

Anma töreninde iki yoldaşın portreleri ve "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet", "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet" dövizleri taşındı.

Mezar başında saygı duruşundan sonra bir yoldaş Mehmet Ali yoldaşın mücadele yaşamını anlattı. Bir diğer yoldaş ise bugünkü görevlerimizi, partiyi, devrimcilerin birliğini anlattı.

Köye dönüşte ise bir arkadaş, devrimciler ve halkı Parti Bayrağı altında toplanmaya çağıran bir konuşma yaptı.

* AKÇADAĞ Öğretmen Lisesinde 100'ü aşkın öğrenci, öğretmen ve işçinin katılmasıyla yapılan bir toplantıda 8 Haziran Antep olayları anıldı. Yapılan konuşmalarda İlhan ve Mehmet Ali'nin mücadeleleri anlatıldı. Şiirler okundu, marşlar söylendi.

* GAZİANTEP Cezaevinde bulunan devrimciler, 8 Haziran günü yaptıkları toplantıda İlhan ve Mehmet Ali yoldaşları andılar. Cezaevi bahçesinde gerçekleştirilen 1 saati aşkın bir süre devam eden toplantıda Halkın Kurtuluşu'ndan bir yoldaş, "bütün devrimcilerin bir parti çatısı altında birleşmesini" istedi.

* NİZİP Cezaevinde bulunan devrimciler ve diğer mahkumlar 8 Haziran 1976'da hunharca katledilen İlhan Emre ve Mehmet Ali Özpolat'ı andılar.

Toplantı, yoldaşların şanlı direnişini ve mücadelelerini anlatan bir konuşma ve saygı duruşuyla son buldu.

* AKÇADAĞ-Bölüklü köylüleri 8 Haziran'da Antep'te katledilen İlhan ve Mehmet Ali yoldaşların anısına düzenledikleri toplantıda ülkemizdeki devrimci mücadeleyi tartıştılar. Toplantıda CHP hükümetinin beş aylık eylemi hakkında konuşmalar yapıldı. Toplantı sırasında marşlar, ağıtlar söylendi.

* NİZİP'li işçi ve gençler, Nizip Parkında yaptıkları toplantı ile Antep Direnişini andılar. Toplantıda bir konuşma yapıldı. Saygı duruşunda bulunuldu ve sloganlar haykırıldı.

* İSKENDERUN: 8 Haziran şanlı Antep Direnişinin 2. yılı, İskenderun'da Mehmet Ali yoldaşın İsdemir'deki işçi arkadaşlarının katılımı ile anıldı.

Mehmet Ali yoldaşın bir işçi arkadaşı onun mücadelesini ve hayatını anlatan bir konuşma yaptı.

Bir diğer arkadaş İlhan ve Mehmet Ali için yazdığı şiiri okudu. Ozan arkadaş ağıtlar söyledi.

Daha sonra söz alan bir İsdemir işçisi, proleter devrimci hareketin gelişimini, önüne konan engelleri anlattı. Arkadaş, partinin önemini, partinin önündeki engellerin yıkılacağını belirtti.

* AFYON YDGD'de yapılan toplantıda 8 Haziran 1976 günü Gaziantep'te 26 saat süren direniş anlatıldı.

Daha sonra dernek üyesi bir arkadaş, Aydınlık revizyonizminin ve diğer "Üç Dünyacı" anlayışların devrimci proletarya hareketinin önüne kurmaya çalıştıkları kağıttan barikatları mahkum etti.

* ANKARA halk gençliğinden 750 kişinin katıldığı bir toplantıda İlhan ve Mehmet yoldaşların mücadeleleri anlatıldı.

Ulus Meydanında yapılan gösteride halka bildiri dağıtıldı. Yapılan konuşmada proletarya partisinin mutlaka inşa edileceği vurgulandı.

1 Mayıs Mahallesi olayı tutuklularının açıklaması «Gerçek suçlular bulunmalıdır»

Bu bizim basına yaptığımız ikinci açıklamadır. Bilindiği gibi bizler 1 Mayıs Mahallesinde öldürülen 5 kişinin sanığı olarak tutuklu bulunmaktayız. Ve üç aydır asla olmayan bir suçlamadan dolayı her türlü yaşam olanaklarından yoksunuz. Olayın muhtevasının çirkin ve yüz kızartıcı oluşu ayrıca bir manevi baskı yaratmaktadır. Bizlerin bu meselenin üzerine gitmemizdeki esas neden kendi durumumuz değildir. Bizler bu olayın aydınlığa kavuşması için üzerimize düşen görevi yapmayı borç biliyoruz. Zira olay günümüzde büyük yankı uyandıran ve kamuoyunu ilgilendiren bir meseledir. Ve olayın muhtevası açıktır. Cinayeti işleyenler bilinmektedir. Zaten onlar olayı üstlenen bildiriler de dağıttılar. Bu olay hakim sınıfların karanlık güçlerinin ağzının suyunu akıttığı için olayın gerçek faillerinin yakalanması da gecikmektedir. Hakim sınıflar kendi işlerine yarayan bu tür olayların üstüne elbetteki gitmeyeceklerdir. Olay günlerinde kamuoyunu yanıltmak isteyen basın flaş haberler patlatıyordu. O basın ki, olayın faillerini gizleyenlerin hizmetinde olan basındır. Ve yine olur olmaz şeylerle köşelerini dolduran sayın köşe yazarları bu olayla ilgili hiç bir şey yazmadılar. Hukukçular her zaman hukukun üstünlüğü ve bağımsızlığı diyorlar. Ama bizleri yargılayan mahkemeler, suçsuzluğumuzu bildikleri halde susuyorlar. Bu basit bir olay değildir. Bu olay adli bir hatayı içinde taşımaktadır. Ama bir hukukçu için ve barolar için yapılması gereken karanlık kalan bu olayların tekerrürüne açık kapı bırakmamaktır. Bizler baroları ve tüm hukukçuları bu ve bunun gibi olayları açığa çıkarmaları için gayrete davet ediyoruz. Durum bu iken ilk sorgumuzda bizimle aynı davadan gelen bir arkadaş serbest bırakılmasına rağmen halen suçsuzluğumuz bilindiği halde bizler neyin diyetini ödüyoruz? Durumu tüm halkımıza, yurtsever demokrat mercilere ve kişilere iletmeyi bir görev sayıyoruz.

TUTUKLULUĞUMUZ KALDIRILSIN !
GERÇEK KATİLLER BULUNSUN!...

HALKIN KURTULUŞU

SINIF MÜCADELESİ CEPHESİNDEN

İSTANBUL-BAHÇELİEVLER

İstanbul-Bahçelievler Halk Derneği MHP ve Ülkü Ocaklı faşistlerin saldırılarına uğramaktadır.

İlkin bundan 2 ay önce derneğin camları Haznedar Ülkü Ocakları tarafından kurşunlanarak kırıldı. 15 gün önce ise İstanbul Ülkü Ocakları Başkanının yönetiminde yaptıkları birkaç toplantıdan sonra, yeniden saldırıya geçtiler. 13 Haziran Salı günü derneğin camlarına "Ölüm İhtar - MHP-Ü.O." yazdılar. Bu olaydan iki gün sonra eski Ülkü Ocakları Başkanı Nihat Çetinkaya yönetiminde başka yerlerden topladıkları çapulcularla sağa sola ateş açarak olay çıkardılar. Derneğin camlarını kırdılar.

Ve nihayet, 18 Haziran günü saat 17.00'de halkın önünde Haznedar Ülkü Ocaklarınca kiralanan iki faşist katil derneği yaylım ateşine tuttular. İki kişiyi yaralayarak kaçtılar.

Dernek Yönetim Kurulu Başkanı, saldırılardan sonra yayınladığı bildiride özetle şunları söylemektedir:

"Yöremizde herkesin bildiği bazı faşist müteahhitler tarafından beslenen bu katiller çetesi derneğimize neden saldırıyor?

BAHÇELİEVLER HALK DERNEĞİ bugüne kadar bütün davranışlarıyla kendini halka tanıtmış ve sevdirmiştir. Kış aylarında halktan imza toplayarak, yolların yapılması ve otobüs seferlerinin konması için kamuoyu oluşturmuş, gençliğimizi, kahve köşelerinden ve her türlü yoz davranıştan kurtarmak için folklor, tiyatro, spor ve kültürel eğitim faaliyetlerini yürütmekte ve sizlerden aldığımız güçle daha da geliştirmekteyiz.

İşte faşistler bize, halkın daha iyi bir yaşama kavuşmasını, kültürel ve siyasi olarak gelişmesini istemedikleri için saldırıyorlar. Halkın sömürü ve zulümden kurtulmasını istemedikleri için saldırıyorlar. Sömürü, zulüm ve yağma düzeninin ilelebet devam etmesini istedikleri için saldırıyorlar. Kısacası halk düşmanı oldukları için saldırıyorlar.

Yurtsever halkımız,

Saldırılar sadece Bahçelievler'de sınırlı değil, ülkenin dört bir yanında sürüyor. Hitler'in kafadarı Türkeş, barış diye ağzını her açtığında iki-üç yurtsever MHP ve Ülkü Ocaklı faşist katiller tarafından katledilmektedir. "Anarşinin kaynağını tespit ettik", "kökünden kurutacağız" diyenlerin döneminde de tüm halkın iş ve can güvenliğini tehdit eden bu cinayet örgütleri yaşamaya ve cinayetlerini sürdürmeye devam etmektedir. Halbuki tüm halk MHP, Ülkü Ocakları, MİT ve Kontr-Gerilla'nın kapatılmasını talep etmektedir."

SIVAS

7 Haziran Salı günü Sivas Gökçe Bostan Mahallesinde faşistler bir bakkal dükkanını yaylım ateşine tutmuşlardır. Saldırı sonucunda bakkal Fikret Çağan ölmüştür.

Bu olayı duyan devrimciler ve halk, sabahın erken saatlerinde hastanenin kapısında toplanmışlar ve cenazeyi alarak yürüyüşe geçmişlerdir. Proleter devrimciler, belli ilkeler temelinde Devrimci Yol taraftarları ile beraber törene katılmışlardır. Ancak Devrimci Yol taraftarları yürüyüş başlar başlamaz bütün ilkeleri bir kenara atmış, proleter devrimcilere ambargo koymaya kalkışmışlardır.

Cenaze törenine 5000 kişi katılmıştır. Devrimci Yol taraftarları, mezarlığa yürünürken proleter devrimcilere saldırmış, pankartlarını yırtmak istemiş, atılan sloganları bastırmaya çalışmışlardır.

Sivaslı proleter devrimciler halk güçlerini bölen bu tekkeci tutumu teşhir etmişlerdir.

URFA-SURUÇ

2 Mayıs günü Ülkü Ocaklı faşistlerle polisin ortak saldırısı sonucu, Eğitim Enstitüsünde elliden fazla öğrenci yaralandı. 31 Mayıs günü faşistler okuldan dağılmakta olan öğrencilere ateş etti ve bir öğrenci bacağından yaralandı. Ateş edenlerden azılı faşist Ali Direj olaydan sonra yakalandı. Olayı protesto eden öğrenciler slogan atarak hastaneye yürüdü. Son olarak iki yurtsever öğrenci, İsmail Caymaz ve Mehmet Gürkan katledildiler. Kendilerine polis süsü veren halk düşmanları ellerini sallaya sallaya cinayet yerinden uzaklaştılar.

Cenazelerin aynı gün ilçeye getirileceği haberi ve cinayete duyulan tepki ile halk ilçede toplanmaya başladı. Başta Kaymakam olmak üzere resmi faşist güçler halka gözdağı vermeye çalıştılar. Urfa'dan getirttikleri jandarma ve polislerle anacaddeyi işgal ettiler. Ancak halkı yıldıramadılar. Devrimciler halkla birlikte katılarak slogan atıp ilçeyi bir baştan bir başa yürüdüler. İlçe çıkışından sonra cenaze köyüne yollandı.

GAZİANTEP-KARŞIYAKA

Sivil ve resmi faşistler, 4 Haziran günü devrimcilere saldırdılar. Gazetemizi ve devrim şehitlerini anma gecesi biletlerini satan altı devrimci gözaltına alındı. Bir gün işkenceden sonra serbest bırakıldılar. Devrimciler gözaltında tutulurken faşist diktatörlüğün sözcüleri, yayın organlarında "Zorla gazete satan 6 solcu militan yakalandı" gibi yaygara yaptılar.

Karşıyaka bölgesi faşizme karşı onurlu mücadele geleneğine sahiptir. Faşist diktatörlük geçen yıldan bu yana Karşıyaka halkına saldırdı, oyunlar tezgahladı. Karşıyaka Karakoluna Pol-Bir üyesi faşist polisleri doldurdu. Faşizme karşı olan halkın dükkan, işyeri ve evlerine dinamit attılar. Örneğin Yeşilova semtinde Havuzlu Kahve, Eğitim Enstitüsünde bulunan faşistler tarafından bombalandı. Faşistler, kendi cinayet yuvaları olan BÜD binasını bombalayarak, devrimcilere karşı provokasyon zemini yarattılar. Aynı gün bir demokratın arabasına dinamit atıldı, bir emlakçı kurşunlandı, bir demokratın evine bomba atıldı. Pol-Bir üyesi faşist polisler, çeşitli işyerlerinde arama adı altında birçok devrimciyi yakaladılar, işkence yaptılar. Sivil faşistler, polis kimliği bulup, polis elbisesi giyerek halka saldırıyorlar. Bunlar yakalanınca serbest bırakılıyorlar. Faşistler, son olarak iki kahve daha bombaladılar.

Ancak faşist diktatörlüğün saldırı ve tertipleri Karşıyaka halkının devrimci mücadelesini durduramayacaktır.